बोध्यमानकार्यकारणभाव एव नियामकः, न तु वस्त्वन्तरम्। बोधकवैचित्र्याच्च नियामकस्य वैचित्र्येणोक्तिः प्राचाम्। वस्तुतस्तु संयोगादीनामर्थान्तरसाधारणत्वे नानार्थशब्दस्यार्थविशेषे शक्तेः संकोच एव न संभवति, नियामकानामसंकुचितत्वात्। अथ प्रसिद्धत्वादिना तेषामसाधारणताबुद्धिर्यथाकथंचिदुपपाद्यते, तदा प्रायशो लिङ्गभेदा एवैते, न तु सर्वथैव ततः स्वतन्त्रा इति बोध्यम्।

तत्र शब्दशक्तिमूलालंकारस्य ध्वनिर्यथा—

'करतलनिर्गलदविरलदानजलोल्लासितावनीवलयः।
धनदाग्रमहितमूर्तिर्जयतितरां सार्वभौमोऽयम्॥'

अत्र राजप्रकरणे कर-दान-धनद-सार्वभौमशब्दानां शक्तौ संकोचितायामपि तन्मूलकेन ध्वननेन प्रतीयमानस्यार्थान्तरस्याप्रस्तुतस्याभिधानं मा

नियामकस्य अर्थादिः। वैचित्र्येण भेदेन। प्राचामिति सूचितामरुचिमाह—**वस्तुतस्त्विति**। साधारणत्वे सतीति शेषः। स्वारसिकत्वाभावादाह—**यथाकथंचिदिति**। प्रागुक्तरीत्यार्थादीनामसंग्रहादाह—**प्रायश इति**। तेषामप्यन्तर्भावसंभवादाह—**सर्वथैवेति**। ततः लिङ्गात्। तत्र त्रयोदशभेदानां मध्ये। अलंकारस्येत्यस्योपमेत्यादिः। **अविरलेति**। संततेत्यर्थः। अवनीवलयः भूमण्डलः। धनदानामग्रे आदौ महिता पूजिता मूर्तिर्यस्य सः। **अत्रेति**। हस्तवितरणदातृजनभूपेष्विति भावः। तन्मूलकेन शब्दशक्तिमूलकेन। **अर्थान्तरेति**। इन्द्रवृत्तान्तेत्यर्थः। षष्ठ्यर्थे बहुव्रीहिद्वयम्। करतलमैरावतशुण्डागण्डस्थलम्। धनदः कुवेरः। अप्रस्तुतस्यासंब-

---

१ संयोगविभागादिषु यथा संयोगविभागवाचकाः शब्दा नियामकास्तथात्र न, किन्तु विभक्तिबोध्यः कार्यकारणभाव एवेत्यर्थः।

२ नियामकानां परस्परं भेदसाधनाय शङ्का-समाधानयोरयं सारः—'ऐक्यप्रतिभासेपि कार्यकारणभावरूपबोधकवैचित्र्यात् अर्थादीनां नियामकानां पार्थक्येनोक्तिः' इति प्राचां समाधानं शिथिलमेव। यदि संयोगादयो नियामका नियामकान्तराऽतिव्याप्ततया स्वयमसंकुचिता भवेयुस्तर्हि एभिः शक्तिसंकोच एव न संभवेत्, नियामकानां संकुचितत्व एव तथा संभवात्। यदि तु 'अयमेतदर्थं प्रसिद्धः, नायम्' इत्यसाधारणतां संपाद्य अर्थ-सामर्थ्यादीनां मिथः पार्थक्यं साध्यते, तदा असाधारणधर्मो लिङ्गमिति स्वीकारादेते सर्वे लिङ्गस्य भेदभूताः (लिङ्गान्तर्गताः) एव सिध्येयुर्न तु स्वतन्त्राः। तस्मात्प्राचीनैः स्वीकृतेष्वेषु शक्तिनियामकेषु भेदः पूर्वोक्ताभिरस्मदुपपत्तिभिरेव साध्य इति।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

भूदिति प्रकृताप्रकृतयोरुपमानोपमेयभावः प्रधानवाक्यार्थतया कल्प्यत इत्युपमालंकारध्वनिः। अथ श्लिष्टविशेषणायां समासोक्तौ व्यङ्ग्यस्याप्रकृतव्यवहारस्य प्रकृतधर्मिण्यारोप्यमाणस्य प्रकृतोपस्कारकतया यथा गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम्, एवमिहाप्युचितम्। न चोपमा प्रकृतार्थोपस्कारिका न भवतीति शक्यं वदितुम्। 'उल्लासस्य कालकरवालमहाम्बुवाहम्', 'भद्रात्मनो दुरधिरोहतनोः' इत्यादौ प्राचीनानां पद्ये 'करतल—' इत्यादि प्रागुदाहृतपद्ये च व्यङ्ग्योपमया प्रकृतस्य राज्ञः प्रकर्षस्य सकलानुभवसिद्धत्वात्। अनुभवापलापे तु समासोक्तावप्यप्रकृतव्यवहारस्य प्रकृतोपस्कारकत्वं नेति सुवचत्वात्। ननु समासोक्तावत्र चास्ति विशेषः—यत्तत्र व्यवहारिणो नानार्थशब्दा[2]नुपस्थाप्यत्वम्, इह तु तदुपस्थाप्यत्वम्, इति चेत्, किं चा[3]तो न हि व्यवहारिणो नानार्थशब्दोपस्थाप्यतामात्रेणाप्रकृत[4]धर्मिनिरूपिताया उपमायाः प्रकृतधर्म्युपस्कारकत्वं वार्यते, येन गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं न स्यात्। न चात्रोपमादीनामलंकाराणां स्वभावतः सुन्दरत्वात्काव्यप्रवृत्त्युद्देश्यतया च वस्तुमात्रे गुणीभावो न संभवति, यथा वस्तु[5]मात्रेणाभिव्यक्तानामलंकाराणाम्, तुल्यन्यायत्वात्। अप्रकृत-

---

द्धस्य। **श्लिष्टेति**। 'अयमैन्द्रीमुखं पश्य' इत्यादौ। व्यवहारस्य मुखचुम्बनादिरूपस्य **आरोप्येति**। अन्यथा असंबद्धाभिधानं स्यादिति भावः। इहापि करतलेत्यादावपि। तथा च मध्यमकाव्यत्वम्, नोत्तमकाव्यत्वमिति भावः। **व्यङ्ग्योपमयेति**। व्यङ्ग्यरूपोपमयेत्यर्थः। समासोक्तावपि उक्तरूपायाम्। अत्र च करतलेत्यादौ। एवमग्रेऽपि। व्यवहारिणो जारादेः। **तदुपेति**। सार्वभौमेति नानार्थपदोपेत्यर्थः। स्वभावसुन्दरस्यापि शृङ्गारादेः क्वचिद्गुणभावदर्शनादाह—**काव्यप्रवृत्त्युद्देश्यतया चेति**। अन्यथा नानार्थशब्दघटितकाव्यकरणरूपकविप्रयासानर्थक्यापत्तिरिति भावः। वस्तुमात्रे प्रकृतार्थे। **यथा वस्तुमात्रेति**। 'वीररुद्रभटान्दृष्ट्वा जयलक्ष्मीसमावृतान्। रणे कर्षन्त्यरिवधूकेशांस्ते कण्टकिद्रुमाः॥' इत्यादाविति भावः। **तुल्येति**। उक्तहेतोस्तुल्यत्वा-

---

१ अयं सार्वभौमः (चक्रवर्ती) सार्वभौमः (दिग्गजः) इवेति।

२ अप्रधानशब्दार्थानुपस्थाप्यत्वमिति काशीपाठो विचार्य एव, समाधाने पुनर्नानार्थशब्दग्रहणात्। व्यवहारी प्रकृतव्यवहारनिर्वाहको धर्मी, यथा समासोक्तौ—अयमैन्द्रीत्यत्र चन्द्रः। सः (विशेष्यभूतश्चन्द्रः) न अनेकार्थः। अत्र तु व्यवहारी 'सार्वभौमः' नानार्थक इति विशेषः।

३ अतः किम्? एतावन्मात्रेण किमित्यर्थः।

४ अप्रकृतधर्मि(दिग्गज)निरूपितायाः।

५ प्रधानताकृतचमत्कारवैकल्येपि अलंकाराणां स्वाभाविकं सौन्दर्यमादाय—वस्तुनाभिव्यक्तानां तेषां ध्वनित्वमेव न गुणीभूतत्वम्। उक्तं प्रकाशकृता—'व्यज्यन्ते वस्तुमात्रेण यदाऽलं-

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

व्यवहारस्य तु समासोक्त्यवयवस्य निरलंकारतया वस्तुन्युपस्कारकत्वं समासोक्तावविरुद्धमिति वाच्यम्। एवमपि 'बाधेऽदृढेऽन्यसाम्यात्किं दृढेऽन्यदपि बाध्यताम्' इति न्यायेनोक्तयुक्तेः शिथिलत्वात्, अपराङ्गताया दुरपह्नवत्वात्।

अथोच्येत—उपमानमुपमेयं साधारणो धर्म इति ह्युपमाशरीरघटकम्[1], न तु ततः पृथग्भूतम्, तैर्विना तस्या अनिष्पत्तेः। इत्थं चोपमेयस्य[2] सादृश्यांशेनोपस्कारेऽप्युपमाया नापराङ्गत्वम्, उपमेयस्यापरत्वाभावात्। यथा समासोक्तावप्रकृतव्यवहारेण प्रकृतस्योपस्करणेऽपि न समासोक्तेरपराङ्गत्वम्, प्रकृताप्रकृतघटितत्वात्, एवमिहापि स्यादिति। तथापि समासोक्तेरिवास्यापि प्रभेदस्य गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वापत्तेः, अस्यैव वा समासोक्ते-

---

दित्यर्थः। अनलंकारत्वेऽवयवत्वं हेतुः। अदृढे इति च्छेदः। सादृश्यांशेन तद्रूपोपमाङ्गेनोपमानेन। उक्तमेवार्थं विशदयति—यथेति। गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वापत्तेरिति। अयं भावः—विशिष्टस्योपमाशरीरत्वेऽपि उपमेयांशस्य न व्यङ्ग्यत्वम्। शक्त्यैव तल्लाभात्। एवं च तदघटकव्यङ्ग्यांशस्य तद्घटकवाच्यादनतिशायित्वेन गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं दुर्वारमिति। अत्र वदन्ति—अलंकाराणामुद्दीपनविधया रसाद्युपयोगित्वेनालम्बनापेक्षयोद्दीपनेऽधिकचमत्कारित्वस्य सर्वानुभवसिद्धतया करतलेतिपदवाच्यालम्बनविभावापेक्षयातिशायित्वाद्ध्वनित्वमव्याहतमेव। रसाद्यपेक्षया गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं त्विष्टमेव। समासोक्तौ तु 'आगत्य संप्रति वियोगविसंष्ठुलाङ्गीम्' इति सखीशिक्षावाक्येऽप्रकृतनायकवृत्तान्ताध्यारोपं विना तदनुपपत्तेर्गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं स्पष्टमेव। यत्र तु तस्यापि रसाद्युपस्कारकतया वाच्या-

---

कृतयस्तदा। ध्रुवं ध्वन्यङ्गता तासां काव्यवृत्तेस्तदाश्रयात्॥' एवं च अलंकारगतचमत्कारहेतोस्तुल्यत्वादत्रापि गुणीभूतत्वं न स्यादिति शङ्का। यदि बाधिका (दत्तदोषनिवारिका), युक्तिः शिथिला, तर्हि अन्यस्थले एवं जातमिति दृष्टान्तेन किं साध्यम्? [यथाऽत्रैव अलंकाराणामुपस्कारकत्वेपि ध्वनित्वं प्रकाशे उक्तमिति दृष्टान्तेन न फलम्।] युक्तौ प्रबलायाम् अन्यदपि (निदर्शनस्थलमपि) बाध्यताम्। अर्थात् प्रधानस्योपस्कारकत्वे गुणीभावो भवतीति अनुगमे दृढे प्रकाशाद्युक्तस्थलेपि—गुणीभाव एवोचितः। इति समाधानम्।

१ उपमाशरीरसंपादकसामग्री।

२ सार्वभौमेन (दिग्गजेन) साम्यम् (यद्धि उपमाया एकमङ्गम्) प्रकृतस्य राज्ञ उपस्कारकमिति, अङ्गिन्या उपमाया अपराङ्गत्वं न शक्यं वक्तुम्। अपरं प्रति अङ्गत्वं तदैव भवेत् यदा इयमुपमा स्वस्मादन्यस्य कस्यचिदङ्गं स्यात्। अत्र तु उपस्कार्यम् उपमेयमुपमाघटकमेव। ततः अपरपदेन कथं वा तद्व्यपदेश उचितः? यथा समासोक्तेरङ्गद्वयं प्रकृतमप्रकृतं च। तत्र अप्रकृतस्य प्रकृतोपस्कारकत्वेपि प्रकृताप्रकृतघटिताया अङ्गिन्याः समासोक्तेर्न अपराङ्गत्वं व्यवह्रियते तथात्राप्युपमाया नाऽपराङ्गत्वम्, इति शङ्का।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

रपि ध्वनिव्यपदेश्यत्वापत्तेः। अन्यच्च—श्लेषे हि श्लेषभित्तिकमभेदाध्यवसानं द्वयोरर्थयोरिति सकलालंकारिकनिबद्धम्, अनुभवसिद्धं च। तत्र मूलान्वेषणे विधीयमाने एकपदोपात्तत्वान्न शक्यते मूलमन्यन्निर्वक्तुम्। एकपदोपात्तो ह्यनेकोऽप्यर्थोऽभिन्नतयैव भासते। इत्थं च 'उल्लास्य कालकरवाल—' इत्यादावप्येकपदोपात्ततया द्वयोरर्थयोरभेदाध्यवसानस्य युक्तत्वेनाभेदस्यैव व्यङ्ग्यत्वमुचितम्, नोपमायाः। श्लेषे द्वयोरर्थयोर्वाच्यत्वम्, एककालत्वं च। इह त्वेकस्य वाच्यत्वम्, अपरस्य व्यङ्ग्यत्वम्, भिन्नकालत्वं चेति। एतावन्मात्रेणैवैकपदोपात्तत्वप्रयुक्तमभेदाध्यवसानं न शक्यं त्यक्तुम्, व्यङ्ग्यताया भिन्नकालत्वस्य चाभेदप्रतिपत्तावबाधकत्वात्। एतेन 'रूपकस्योपमाज्ञानाधीनज्ञानत्वेन प्रथमोपस्थिततया तस्या एव संबन्धत्वं कल्प्यम्' इति काव्यप्रकाशटीकाकारैरुक्तं नातीव श्रद्धेयमिति। प्रकृतमनुसरामः।

एवमलंकारान्तरमपि शब्दशक्तिमूलानुरणनस्य विषयः। यथा यमुनावर्णने—'रविकुलप्रीतिमावहन्ती नरविकुलप्रीतिमावहति। अवारितप्रवाहा

दतिशयितत्वं प्रागुक्तरीत्या तत्रास्तु नाम ध्वनित्वं तस्याः। न चैवमप्युपमाकृतोत्कर्षमादायास्तु ध्वनित्वम्, अलंकारध्वनिरिति तु कथमिति वाच्यम्। अलंकारकृतोत्कर्षध्वनावेवालंकारध्वनिरिति व्यवहारादिति। विनिगमनाविरहादाह—**अस्यैव वेति**। प्रभेदस्यैवेत्यर्थः। प्राचोक्तमुपमालंकारध्वन्युदाहरणं खण्डयति—**अन्यच्चेति**। किं चेत्यर्थः। श्लेषभित्तिकं तन्मूलकम्। **विधीयमान इति**। क्रियमाण इत्यर्थः। एकपदोपात्तत्वादन्यदित्यन्वयः। इह तु 'उल्लास्य—' इत्यादौ तु। इतिः पूर्वग्रन्थसमाप्तौ। **अलंकारान्तरमिति**। उपमातिरिक्तमपीत्यर्थः। **रवीति**। सूर्यवंशप्रीतिं मनुष्यपक्ष्युभयसमूहप्रीतिं च। **अवारीति**। अप्रतिबद्धप्रवाहा। शोभनं वार्जलं तत्संजातं यस्य

---

१ यदि समासोक्त्या सह साम्यं संपाद्यते तर्हि यथा समासोक्तेर्गुणीभूतव्यङ्ग्येषु गणना तथा अस्या उपमाया अपि स्वीकार्या (या हि अस्माभिः साध्यते)। ननु समासोक्तिरेव एतत्समाना कुतो न स्यादिति आगृह्यते, तदा भवद्युक्त्या समासोक्तिरपि ध्वनिकाव्यं स्यात्। तस्मादेवंविधस्थलेषु अभेदाध्यवसानमेव (रूपकमेव) व्यङ्ग्यं नोपमा। इति स्वसिद्धान्तं स्थापयति, प्राचोक्तं च खण्डयति।

२ प्राचामनुसारं तत्र प्रकरणादिनाऽभिधानियमाऽभावात्। अर्थाद्द्वयोरेव प्रकृतत्वात्।

३ इह तु प्रकरणाद् राजार्थस्य वाच्यत्वम्, दिग्गजार्थस्य व्यङ्ग्यत्वम्।

४ पूर्वयुक्त्या अभेदस्यैव (रूपकस्यैव) व्यङ्ग्यत्वं सिद्धं नोपमायास्तदा उल्लास्य कालकरेत्यत्र उपमाया एव प्रकृताप्रकृतयोः संबन्धत्वकथनमसंगतमेवेत्यर्थः। तथा चात्रापि एकपदोपस्थाप्यत्वरूपाभेदाध्यवसानेन रूपकस्यैव व्यङ्ग्यत्वमित्याशयः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सुवारितप्रवाहा ।' इह नराणां वीनां च कुलस्य प्रीतिमावहतीति प्रकृतेऽर्थे सिद्धे रविकुलप्रीतिं नावहतीति द्वितीयोऽप्रकृतोऽर्थः विरोधश्च । एवमन्यत्रापि । यदि तु रविकुलप्रीतिमावहन्त्यपि न रविकुलप्रीतिमावहति । अवारितप्रवाहापि सुवारितप्रवाहा इत्यपिरन्तर्भाव्यते तदा विरोधांशस्यापिनोक्तत्वाद्द्वितीयार्थस्य च तदाक्षिप्तत्वान्न ध्वनित्वम् । निपातानां द्योतकतानयेऽपि स्फुटद्योतित[१]स्य तदाक्षिप्तस्य च वाच्यकल्पत्वान्न तथात्वम् । ननु 'मृणालवलयादि दवदहनराशिः' इत्यत्र विरोधाभासस्य कथं वाच्यालंकारत्वम् । विरोधांशस्य शब्दवाच्[२]यताविरहेण व्यङ्ग्यताया एवाभ्युपगन्तव्यत्वात् । न च विरोधविशिष्टाभेदस्य संसर्गत्वाद्वाच्[३]यार्थबोधविषयतया विरोधस्य वाच्यत्वमिति वाच्यम् । विरोधाभेदयोः परस्परविरुद्धत्वेनैककालावच्छेदेनैकसंसर्गत्वस्यानुपपत्तेः । नानार्थयोरभेदस्यैव संसर्गतया विरोधस्यापि संसर्गत्वे मानाभावाच्च । पर्यन्ते दवदहनराशिपदस्य सदृशलाक्षणिकतया

तादृशः प्रवाहो यस्याः सा । **विरोधश्चेति** । अलंकारो ध्वन्यत इति शेषः । द्वितीयार्थस्य चाप्रकृतार्थस्य च । **तदेति** । अपिबोध्यविरोधेत्यर्थः । ननु निपातानां द्योतकत्वेनोक्तत्वाभावाद्ध्वनित्वमेवात आह—**निपातानामिति** । तथा च द्योतकत्वं विलक्षणमिति भावः । न तथात्वं न ध्वनित्वम् । प्राचीनोदाहरणे शङ्कते—**नन्विति** । ननु तादात्म्यवदुपपत्तिः स्यादत आह—**नानार्थयोरिति** । संसर्गत्वे तद्घटकत्वे । तादात्म्यस्य संसर्गत्वं तु तन्त्रान्तरे प्रसिद्धमिति भावः । ननु प्रतीत्यन्यथानुपपत्तिरेव मानमत आह—**पर्यन्त इति** । पर्यवसान इत्यर्थः । मात्रपदेन वाच्यत्वनिरासः ।

---

१ अगूढं व्यङ्ग्यं वाच्याक्षिप्तं च वाच्यायमानमिति सर्वैरुक्तम् ।

२ विरोधवाचकः 'अपि'शब्दोत्र नास्तीति ।

३ वाच्यार्थस्य यो बोधस्तद्गोचरः । अयं भावः—'मृणालवलयो दवदहनः' इत्युक्तौ विरोधविशिष्टयोर्द्वयोरनयोरभेदः संसर्गविधया वक्तव्यः स्यात् । ततश्च विरोधविशिष्टौ इमौ यदा वाच्यार्थबोधविषयौ, तदा तत्संबद्धो विरोधोपि अभिधाविषयीभूतो जात इति शङ्का । विरोधविशिष्टयोरभेदोनुपपन्नः । यदा विरोधः प्रतीयेत तदा अभेदो नेति, एककालं द्वयोः संसर्गता न स्यादिति समाधानम् ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

विरोधांशस्य तिरोधानाच्च। मैवम्। उक्तपद्यस्य विरोधोदाहरणतामात्रे तात्पर्यात्, व्यङ्ग्यत्वेऽपि तथात्वस्यानपायात्। वाच्यविरोधोदाहरणतायां त्वपिरन्तर्भाव्यः। केचित्तु—'विरोधांशस्य व्यङ्ग्यत्वेऽपि विरोधिद्वयस्य वाच्यतामात्रेण विरोधाभासस्य वाच्यालंकारव्यपदेशोपपत्तिः। इत्थमेव चांशान्तरस्य व्यङ्ग्यत्वेऽप्येकांशमादाय समासोक्त्यादीनामपि वाच्यालंकारव्यपदेशः' इत्याहुः।

यथा वा—

'कृष्णपक्षाधिकरुचिः सदासंपूर्णमण्डलः।
भूपोऽयं निष्कलङ्कात्मा मोदते वसुधातले॥'

अत्र भगवत्पक्षाधिकप्रीत्यादिलक्षणे प्रकृतभूपोपयोगित्वात्प्रकृतेऽर्थे शक्त्या प्रतीतिपथमवतीर्णे द्वितीयोऽर्थोऽप्रकृतो वैधर्म्यात्मा तत्प्रयुक्तो व्यतिरेकश्च। न चात्र व्यतिरेकस्य कविगतराजविषयकरतिभावोत्कर्षकतया गुणीभूतस्य कथं ध्वनिव्यपदेशहेतुत्वम्, प्रधानस्यैव ध्वनिव्यपदेशहेतुत्वादिति वाच्यम्। उदासीने वक्तरि तत्त्वार्थकथनपरस्य पद्यस्य वक्तृगतरतिव्यञ्जकत्वासंगतेः, गुणीभूतस्याप्यर्थस्य वाच्यार्थापेक्षया प्रधानतया ध्वनिव्यपदेशहेतुतायाः प्राचीनैः स्वीकाराच्च। अन्यथा—

'निरुपादानसंभारमभित्तावेव तन्वते।
जगच्चित्रं नमस्तस्मै कलाश्लाघ्याय शूलिने॥'

अन्तर्भाव्यः मृणालेत्यादौ। शब्दशक्तिमूलालंकारान्तरध्वनिमुदाहरति—**यथा वेति**। भगवत्पक्षेऽधिका प्रीतिर्यस्य। सद्भिरा समन्तात्परिपूर्णं मण्डलं यस्य। निष्कलङ्कः पवित्र आत्मा यस्य सोऽयं भूपो भुवि मोदत इति प्रकृतोऽर्थः। कृष्णपक्षेऽसितपक्षेऽधिकरुचिः। सदा सर्वकाले संपूर्णमण्डलः। निष्कलङ्कः कलङ्कशून्य आत्मा यस्य सोऽयं भुवि मोदत इति चन्द्रवैधर्म्यात्मा प्रकृतोऽर्थः। यद्वा कृष्णपक्षे पापकर्मण्यधिकरुचिः। सदासं यथा तथा पूर्णं मण्डलं यस्य। निष्कलङ्कोऽत्यन्तकलङ्क आत्मा यस्य सोऽयमित्यप्रकृतोऽर्थः। **तत्प्रेति**। अप्रकृतार्थप्रयुक्तव्यतिरेकालंकार इत्यर्थः। व्यज्यत इति शेषः। **उदासीने**। रतिरोषोभयानाविष्टे सतीति शेषः। **अन्यथा** तथानङ्गीकारे। **निरुपेति**। उपादानसंभार उपकरणसमूहस्तूलिकादिकं तद्रहितं यथा स्यात्तथा। अभित्तावेव

---

१ 'वाच्यात् अतिशायिनि व्यङ्ग्ये, उत्तमम् (ध्वनिः)' एतदेव ध्वनिलक्षणे प्रोक्तम्, तद्व्यङ्ग्यं वाच्यापेक्षया अतिशायकं संदपि कस्यचिद्व्यङ्ग्यान्तरस्यापेक्षया अनतिशायकं न स्यादिति तत्र नोक्तम्। पण्डितराजेन तु ध्वनिलक्षणे गुणीभावितात्मानाविति विशेषणेन अपराङ्गादीनां निरासो विहित इत्याकूतम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

इत्यत्र व्यतिरेकध्वनित्वं तैरुक्तमसंगतं स्यात् । व्यतिरेकस्य भगवद्विषयकरतिभावाङ्गताया अनुभवसिद्धत्वात् ।

शब्दशक्तिमूलवस्तुध्वनिर्यथा—

'राज्ञो मत्प्रतिकूलान्मे महद्भयमुपस्थितम् ।
बाले वारय पान्थस्य वासदानविधानतः ॥'

अत्रोपभोगं देहीति वस्तु राजपदशक्तिमूलानुरणनविषयः । राजपदाच्चन्द्रोपस्थितावेव चन्द्रजनितभयवारणकारणत्वेनोपभोगस्याभिव्यक्तेः । न चात्र नृपचन्द्रयोरुपमानोपमेयभावः, भेदापोहरूपं रूपकं वा तथास्त्विति वाच्यम् । इह नृपरूपस्यार्थस्य चन्द्ररूपार्थगोपनमात्रार्थमुपात्तत्वेन युगपदुल्लसितोपमानोपमेयकयोरुपमारूपकयोस्तात्पर्यविषयताया अयोगात् । न चासंसृष्टार्थद्वयबोधने वाक्यभेद इति वाच्यम् । तुल्यकक्षतया द्वयोरसंसृष्टयोरर्थयोः प्रतिपिपादयिषितत्व एव तस्याभ्युपगमात् । इह त्वाच्छादकप्रतीतिसमये आच्छाद्याऽप्रतीतिः, आच्छाद्यप्रतीतौ चाच्छादकन्यग्भाव एवेति नास्ति तुल्यकक्षता ।

काव्यप्रकाशे तु—'शनिरशनिश्च तमुच्चैः' इत्यादिकमुदाहृत्य 'अत्र विरुद्धौ द्वावपि त्वदनुवर्तनार्थमेकं कार्यं कुरुत इति ध्वन्यत' इत्युक्तम् ।

शून्य एव चित्रं नानाकारं जगत्तन्वते तस्मै अनिर्वचनीयस्वरूपाय, कला चन्द्रस्य षोडशो भागस्तेन श्लाघ्याय शूलिने महादेवाय नमः । पक्षे चित्रमालेख्यम् । कला आलेख्यक्रिया कौशलं च । तैः प्राचीनैः । **राज्ञा इति** । हे बाले, त्वं मत्प्रतिकूलाद्राज्ञः सकाशादुपस्थितं महत्पान्थस्य मम भयं वासदानविधानतो वारयेत्यन्वयः । वासश्च दानं चेत्यर्थः । **भेदापोहेति** । अभेदेत्यर्थः । तथास्तु अनुरणनविषयोऽस्तु । तथा च तादृशालंकारध्वनेरेवोदाहरणम्, न वस्तुध्वनेरिति भावः । युगपदुल्लसिते उपमानोपमेये ययोस्तयोरित्यर्थः । तस्य वाक्यभेदस्य । **आच्छादकेति** । नृपरूपार्थेत्यर्थः । **आच्छाद्येति** । चन्द्ररूपार्थेत्यर्थः । शक्तिनियमेनेति भावः । अत्र बाले इति पदेन व्यङ्ग्यस्य वाच्यायमानताकरणादयोग्यमेतत् । **शनिरिति** । शनिर्ग्रहः, अशनिर्वज्रं च । पुनस्त्वर्थे । उदार उद्भटः ।

---

१ उपभोगरूपोऽर्थस्तत्र संनिहितानां न गोचरः स्यादिति पान्थस्य तात्पर्यम् । चन्द्रेण सहोपमाऽभेदयोस्तु सोऽर्थः स्फुटः स्यादित्याशयः ।

२ प्रतिपादयितुम् इष्टः प्रतिपिपादयिषितः तत्त्वे ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

तच्च 'द्वौ शन्यशनी उदारानुदारौ चैकं कार्यं हननं भानं च[1]' इति व्याख्यातृभिर्व्याख्यातम् । तत्र शन्यशन्योर्हननक्रियाकर्तृत्वान्वयेऽप्युदारानुदारयोर्भान[2]कर्तृतत्पदार्थविशेषणयोस्तत्प्रकारविशेषणयोर्वा साक्षाद्भानकर्तृत्वान्वयाभावात्कथमेककार्यकारित्वं संगतं स्यात् । अतो विरुद्धौ द्वावित्यादि प्रथमार्धविषयम् । द्वितीयार्धे तु विरोधाभास[3] एव । कर्तर्यभेदेनान्वयमात्रेण कुरुत इत्यस्योपपत्तिश्चेत्, अस्तु द्वितीयार्धेऽपि विरुद्धौ द्वावित्यादि वस्तु व्यङ्ग्यम् । परं त्वर्धद्वयेऽपि विरोधाभासालंकारशबलितमेव । शत्रुविरुद्धस्य शत्रुत्वासंभवादेकस्य शन्यशनिकर्तृकहननकर्मत्वायोगेनाद्यार्धे, उदारत्वानुदारत्वयोरेकाधिकरणवृत्तित्वायोगाद्द्वितीयार्धे च विरोधस्य स्फुटत्वात् ।

अर्थशक्तिमूलानुरणनं यथा—

'गुञ्जन्ति मञ्जु परितो गत्वा धावन्ति संमुखम् ।
आवर्तन्ते विवर्तन्ते सरसीषु मधुव्रताः ॥'

अत्र मधुव्रतकर्तृकमञ्जुगुञ्जनाद्यैर्वस्तुभिः कविकल्पितत्वविरहेण स्वतः-

---

अनुदार अनुगतदारः, नृपदत्तैश्वर्येणाप्रवासात् । न उदारो यस्मादिति वा । पक्षेऽशनिः शनिविरोधी । नञः असुरादाविव विरोध्यर्थकत्वात् । अनुदार उदारादन्यः । शबलितमेव । उक्तवस्तु व्यङ्ग्यमित्यनुषङ्गः । तदलंकारसत्त्वे हेतुमाह—**शत्रुविरुद्धस्येति** । विरोधिशत्रोर्विरोध्यन्तरमित्रत्वादेकस्य विरोधिद्वयकर्तृकहननकर्मत्वायोगेन तादृशहननकर्मत्वयोरपि विरोधादिति भावः । राज्ञोऽविहताज्ञत्वमादाय कोपस्यातिशयितत्वमादाय वा तत्परिहारः । अशनिरित्यत्र नञ् विरुद्धार्थक इत्युक्तम् । न चैवं विरोधेऽस्य कथं व्यङ्ग्यता । तन्मूलकहननकर्मत्वयोर्विरोधस्य व्यङ्ग्यत्वेनाक्षतेः । तमादायैव च विरोधाभासः । तस्यैव समाधानात् । न त्वनयोर्विरोधस्यास्य समाधानमस्ति । एतेनैकधर्मिगतत्वे एव विरोधस्यालंकारत्वान्नात्र विरोधालंकार इति परास्तम् । तादृशकर्मत्वयोरेकधर्मिगतत्वस्य स्पष्टत्वात् । अन्ये तु विरोधिनोरप्येकशत्रुसंभवान्न तादृशहननकर्मत्वयोर्विरोध इत्याहुः । द्वितीयार्धे चानुगतदार इत्यर्थेन तत्परिहार उक्त एवेति दिक् । **रणनं यथेति** । स्वतःसंभविवस्तुना वस्तुध्वनिर्यथेत्यर्थः । **संमुखमिति** । सरस्या

---

१ कुरुतः इत्यनुषङ्गः । तत्र हननकार्यकर्तृत्वेपि भानकार्यकर्तृत्वं नास्ति । 'स उदारः अनुदारश्च भाति' अत्र प्रधानकर्ता सः, उदारानुदारौ तद्विशेषणे । ततश्च विरुद्धयोः उदारानुदारयोः भानकर्तृत्वं क ? ।

२ भातिक्रियाकर्ता यः तत्पदार्थः तद्विशेषणयोः । तत्पदार्थस्य प्रकारविशेषणयोर्वा ।

३ अर्थात्पूर्वार्द्धे वस्तु व्यङ्ग्यम् । उत्तरार्धे अलंकारो (य एव उदारः स एव अनुदार इति) व्यङ्ग्यः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

संभविभिरासन्नसरसिजोत्पत्तिध्वननद्वारा शरदागमनैकट्यरूपं वस्तु व्यज्यते । काव्यप्रकाशे तु—'अरससिरोमणि धुत्ताणं अग्गिम—' इत्याद्युदाहृत्य 'ममैवोपभोग्य इति वस्तु व्यज्यते' इत्युक्तम् । तत्र केन वस्तुनेदं वस्तु, व्यज्यते ? न तावदलसशिरोमणित्वादिकान्तविशेषणैः, तेषां धात्र्यादिवृद्धस्त्रीनिरूपितत्वेन तवैवोपभोग्य इत्यादिरूपेणैव व्यङ्ग्यस्य वक्तव्यतापत्तेः[1] । विशेषणानां कामिनीनिरूपितत्वे तु ममैवेत्यादि व्यङ्ग्याकारः[2] स्यात् । नापि परिफुल्लविलोचनत्वेन[3], तस्य हर्षभावानुभावत्वेन हर्षव्यञ्जकताया एव क्लृप्तत्वात् । मदुपभोग्यत्वं हि हर्षभावस्य विभावः । नह्यनुभावैर्भावो[4] व्यज्यत इति तद्विभावव्यञ्जनं शक्यं वक्तुम् ।

इति भावः । **आसन्नेति** । शीघ्रभाविनी या कमलानामुत्पत्तिस्तद्व्यञ्जनेत्यर्थः । **अरसेति** । 'अलसशिरोमणिर्धूर्तानामग्रणीः पुत्रि धनसमृद्धिमयः । इति जल्पितेन नताङ्गी प्रफुल्लविलोचना जाता ॥' पतिंवरां प्रति धात्र्याः प्ररोचनोक्तिः पूर्वार्धम् । उत्तरार्धं तु कविवाक्यम् । हे पुत्रि, अयं वरः निरुद्योगश्रेष्ठो धूर्तश्रेष्ठः प्रचुरधनसमृद्धिः, इति भाषितेन लज्जया नताङ्गी काचित्कन्या हर्षविकसितलोचना जातेत्यर्थः । अत्रालसत्वेन नायिकान्तरागमनं सूच्यते । धूर्तत्वेन रतेष्वनादृतगुणत्वम्, धनिकत्वेन कृपणतया दातृत्वं च सूचितं सत् अन्यासामनाकर्षणीयत्वं मदुपभोग्यत्वं च व्यनक्ति । तद्विषयकं च कुमार्या ज्ञानं प्रफुल्लनयनत्ववत्त्वेन वस्तुना स्वहेतुहर्षव्यञ्जनद्वारेण तत्कारणीभूतं सामाजिकेषु व्यज्यते । केचित्तु—'अलसत्वेन धनिकत्वेन चाप्रवासित्वम्, धूर्तत्वेन संभोगेष्ववतृप्तत्वम्, धनिकत्वेन नानाधनदातृत्वमपि, नताङ्गित्वेन नमस्कारः तेन स्वस्याप्यमानिनीत्वम्, प्रफुल्लनयनत्वेन हर्षः तेन ममैवोपभोग्यो नाविदग्धाया इति वस्तुव्यञ्जनम्' इत्याहुः । तेषां विशेषणानां निरूपितत्वेन कथितत्वेन । एवमग्रेऽपि । **परीति** । अस्य कामिनीनिष्ठत्वादिति भावः । **तस्येति** । परिफुल्लविलोचनात्वस्य हर्षाख्यव्यभिचारिभावकार्यत्वेनेत्यर्थः । कार्येण कारणानुमानस्य प्रसिद्धत्वादिति भावः । विभावः कारणम् । तत्सत्त्व एव हर्षोदयात् । नहीत्यस्य वक्तुं शक्यमित्यत्रान्वयः । **तद्विभावेति** । भावविभावेत्यर्थः । हिसूचितमश-

---

१ यतस्तत्र 'पुत्रि' इति आमन्त्रणम् ।

२ यदि कामिन्या निरूपितं स्यात्तदा ममैवेत्यादि व्यङ्ग्यं स्यात्तया तु न निरूपितमित्याशयः ।

३ हर्षेण प्रफुल्लविलोचनत्वं भवतीति इदं हर्षस्य अनुभावः । अयमनुभावः हर्षस्य (भावस्य) व्यञ्जकः स्यात्, न त्वयं हर्षभावस्य विभावम् (ममायमुपभोग्य इति हर्षकारणभूतं ज्ञानरूपं वस्तु) व्यङ्क्तुं प्रभवेत् ।

४ अनुभावैर्भावः अभिव्यज्यते, अत एव तस्य भावस्य विभावोऽपि अनुभावैरेव व्यज्यते इति तु न शक्यं वक्तुम् । परिफुल्लविलोचनत्वरूपेणानुभावेन ममैवोपभोग्य इति विभावव्यञ्जनेऽसामर्थ्यात् । पुत्रागमनादिनापि प्रफुल्ललोचनत्वस्य सत्त्वात् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

केवलस्य परिफुल्लविलोचनत्वस्य ममैवेत्यादिव्यङ्ग्यव्यञ्जने सामर्थ्याभावात् । पुत्रागमनधनप्राप्त्यादिविभावकेऽपि हर्षभावे परिफुल्लविलोचनतायाः अनैकान्तिकत्वादिति । सत्यम् । 'इअ भणिम्मि' इत्याद्यर्थवशप्रापितालसशिरोमणित्वादिविशेषणश्रवणविशिष्टप्रफुल्लविलोचनत्वेन मदुपभोग्यत्वलक्षणविभावाभिव्यक्तिद्वारा हर्षभावोऽभिव्यज्यते । तत्रे द्वारीभूतविभावाभिव्यक्तिमादाय काव्यप्रकाशग्रन्थसंगतिः । न च भावध्वनेः संलक्ष्यक्रमत्वापत्तिः, द्वारस्य संलक्ष्यक्रमत्वादिति वाच्यम् । इष्टापत्तेः । न चापसिद्धान्तः, तस्य प्रागेवोद्धारात् ।

'मृद्वीका रसिता सिता समशिता स्फीतं निपीतं पयः
स्वर्यातेन सुधाप्यधायि कतिधा रम्भाधरः खण्डितः ।
तत्त्वं ब्रूहि मदीय जीव भवता भूयो भवे भ्राम्यता
कृष्णेत्यक्षरयोरयं मधुरिमोद्गारः क्वचिल्लक्षितः ॥'

क्यत्वे हेतुमाह—**केवलस्येति** । विशिष्टस्य तत्त्वस्य सिद्धान्ते वक्ष्यमाणत्वादिदं विशेषणम् । **विलोचनताया इति** । सत्त्वेन तस्या इति शेषः । अनैकान्तिकत्वाद्व्यभिचरितत्वात् । **इअ भणीति** । इति भणितेनेत्याद्युत्तरार्धस्य योऽर्थस्तदुद्देशेन प्रापितो यस्तादृशपरिफुल्लविलोचनत्वरूपो धर्मस्तेनेत्यर्थः । तस्यैकपदाबोध्यत्वादर्थवशप्रापितेत्युक्तम् । **विभावेति** । हर्षभावविभावेत्यर्थः । भावध्वनेर्हर्षभावध्वनेः । द्वारस्य तद्विभावाभिव्यक्तिरूपस्य । **तस्येति** । अपसिद्धान्तत्वस्येत्यर्थः । तथा च सिद्धान्त एवायमिति भावः । **मृद्वीकेति** । स्वतःसंभविवस्तुनालंकारध्वनिर्यथेत्यादिः । मृद्वीका द्राक्षा । सिता खण्डशर्करा । स्वर्यातेन स्वर्गं प्रति गतेन । अपेः समुच्चेयमाह—**रम्भेति** ।

---

१ इत्याद्यर्थवशेन उपस्थापितम्, अलसशिरोमणित्व—धूर्ताग्रणीत्वादिविशेषणश्रवणेन सहकृतम्, यत्प्रफुल्लविलोचनत्वम् (अनुभावः), तेन मदुपभोग्योयमिति मदुपभोग्यत्वरूपविभावाभिव्यक्तिद्वारा (मदुपभोग्यत्वरूपं विभावमभिव्यज्य) ततः हर्षभावोऽभिव्यज्यते ।

२ अयं भावः—अत्र चरमं हर्ष एवाभिव्यज्यते परंतु तदभिव्यक्तेर्द्वारभूतं मदुपभोग्योयमिति विचाररूपं हर्षभावस्य विभावम् अभिव्यज्य ततः सोऽभिव्यज्यते । ततश्च—हर्षाभिव्यक्तेर्द्वारभूतां मध्यगतां विभावाभिव्यक्तिमादाय काव्यप्रकाशेनोक्तं—'ममैवोपभोग्योयम् इति वस्तु अभिव्यज्यते', इति न काचिदसंगतिरित्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection: Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अत्र निष्कृष्टजीवसंबोध्यक-परिदृश्यमानस्थूलदेहेन्द्रियादिचेतनाचेतनसंघातात्मकास्मत्पदबोध्यकर्तृकप्रश्नविषयेणार्थेन वस्तुना तथाभूतेन भगवन्नाम्नोऽनेकजन्मवृत्तान्ताध्यक्षीकरणकारणयोगसिद्धिविशेषतादात्म्याध्यवसायरूपातिशयोक्तिर्व्यज्यते । अथ प्रश्नविषयस्यात्र नानाजन्मगतवृत्तान्तरूपतया तज्ज्ञं प्रत्येव प्रष्टुमौचित्येनानभिज्ञं स्वजीवं प्रति प्रष्टुमयोग्यत्वात्प्रश्नान्यथानुपपत्त्या आक्षिप्ता, वाच्यसिद्ध्यङ्गत्वेन गुणीभूतव्यङ्ग्यरूपा वा, प्रागुक्तातिशयोक्तिरिह कथं ध्वनिव्यपदेशहेतुः स्यात् ? इत्थमेव च 'तदप्राप्तिमहादुःख—' इत्यत्राप्यतिशयोक्तेरर्थापत्तिविषयत्वं गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं वा युक्तम् । अनेकजन्मोपभोग्यदुःखसुखराशिभ्यां तदप्राप्तिमहादुःखतच्चिन्ताविपुलाह्लादयोरनिगरणेऽशेषपाप-पुण्यपुञ्जनाशकताया अनुपपत्तेः । तत्तद्दुःखसुखानां स्वस्वफलोपहितपापपुण्यनाशकताया एवान्यत्र क्लृप्तत्वात् । निगरणे तु तयोस्तन्नाशकताबुद्ध्युपपत्तिः । न च वस्तुमात्राभिव्यक्तस्यालंकारस्य न गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम् ।

भूयः पुनः । अयं सांप्रतमनुभूयमानः । **निष्कृष्टेति** । परिदृश्यमानैतच्छरीरादिपृथक्कृतेत्यर्थः । तत्त्वं च तस्य भवता मदीयेत्याभ्यामाविष्कृतम् । [1]अर्थेन मधुरिमोद्गारलक्षणरूपेण तथाभूतेन स्वतःसंभविना । नाम्न इत्यस्य तादात्म्याध्यवसायेत्यत्रान्वयः । अनेकजन्मस्ववृत्तान्तप्रत्यक्षीकरणे कारणभूतो यो योगाभ्यासजन्यसिद्धिविशेष इत्यर्थः । अर्थापत्तेर्मानान्तरत्वाभावादाह—**वाच्येति** । **तदिति** । '[2]तदप्राप्तिमहादुःखविलीनाशेषपातका । तच्चिन्ताविपुलाह्लादक्षीणपुण्यचया तथा ॥ चिन्तयन्ती जगत्सूतिं परब्रह्मस्वरूपिणम् । निरुच्छ्वासतया मुक्तिं गतान्या गोपकन्यका ॥' इति । जगत्सूतिं श्रीकृष्णम् । तत्संभोगाप्राप्त्या महादुःखम् । तच्चिन्तया विपुलाह्लादः । 'नास्य प्राणाः समुत्क्रामन्ति । अत्रैव समवलीयन्ते' इति श्रुतेर्मोक्षकाले निरुच्छ्वासता । चयशब्दार्थमाह—**पुञ्जेति** । **स्वस्वेति** । तत्तद्दुःखसुखरूपफलजनकेत्यर्थः । तासामलंकृतीनाम् । अत्र प्रकृतलक्ष्ये ।

---

१ शरीरादितः पृथग्विभावितो यो जीवः स संबोध्यो यस्मिन्, परिदृश्यमानो यः स्थूलदेहेन्द्रियादिचेतनाचेतनसंघातः तदात्मकः अस्मत्पदबोध्यः कर्ता यस्मिन्, एतादृशेन प्रश्नविषयेणार्थेन—"भगवन्नाम अनेकजन्मसंबन्धिस्ववृत्तान्तप्रत्यक्षीकरणस्य कारणभूतो यो योगसिद्धिविशेषः तदात्मकमस्ति" अर्थात् नाम्ना सिद्धिविशेषो भवतीति न, नाम स्वयमेव सिद्धिविशेषरूपम् इति योगसिद्धिविशेषेण सह नाम्नः तादात्म्याध्यवसानरूपा अतिशयोक्तिर्व्यंज्यते इत्याशयः ।

२ श्लोकद्वयं विष्णुपुराणे पञ्चमांशे त्रयोदशेऽध्याये (२१।२२) वर्तते. उदाहृतं च काव्यप्रकाशे चतुर्थोल्लासे.

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

'व्यज्यन्ते वस्तुमात्रेण यदालंकृतयस्तदा ।
ध्रुवं ध्वन्यङ्गता तासां काव्यवृत्तेस्तदाश्रयात् ॥'

इति सिद्धान्तादिति वाच्यम् । बाधे दृढे सिद्धान्तमात्रेणात्र ध्वनित्वस्य स्थापयितुमशक्यत्वादिति चेत् । सत्यम् । यादृशव्यङ्ग्यप्रतिपत्तिं विना यत्र वाच्यस्य सर्वथाप्यनुपपत्तिस्तत्र तद्वाच्यसिद्ध्यङ्गम् । यत्र च प्रकारान्तरेणापि तस्योपपत्तिः शक्या कर्तुं न तत्र तथा । अन्यथा हि 'निःशेषच्युतचन्दनं स्तनतटम्' इत्यत्राधमत्वसिद्ध्यङ्गत्वाद्दूतीरमणस्य वाच्यसिद्ध्यङ्गगुणीभूतव्यङ्ग्यत्वापत्तेः । प्रकृते च भगवन्नाम्नि योगसिद्धितादात्म्याध्यवसायरूपामतिशयोक्तिं विनापि भगवन्नामोच्चारणमाहात्म्यप्राप्तसार्वज्ञ्यबुद्ध्याऽपि प्रश्नोपपत्तेर्न गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम् । एतेनासंबन्धे संबन्धरूपातिशयोक्तिर्नामोच्चारणमाहात्म्यप्रभवसार्वज्ञ्याध्यवसायेऽपि स्थितेति स दोषस्तदवस्थ इति परास्तम् । भगवन्नामोच्चारणस्याचिन्त्यमाहात्म्यतायाः पुराणप्रसिद्धत्वात् । अथ वा मास्तु प्रागुक्तमुदाहरणं वस्तुनोऽलंकारव्यञ्जकतायाः, इदं तु भविष्यति—

तथा च सिद्धान्तोऽन्यविषयक इति भावः । तथा वाच्यसिद्ध्यङ्गम् । **वाच्येति** । वाच्यसिद्ध्यङ्गरूपं यद्गुणीभूतव्यङ्ग्यं तत्त्वापत्तेरित्यर्थः । यथा चात्र प्रकारान्तरेणाधमत्वसिद्धिस्तथा स्पष्टमधस्तात् । **सार्वज्ञ्येति** । सर्वज्ञत्वेत्यर्थः **स्थितेतीति** । सर्वज्ञत्वासंबन्धे तत्कल्पनादिति भावः । स दोषो गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वापत्तिरूपदोषः । पुराणेत्युपलक्षणं श्रुत्यादेरपि । तथा च वस्तुतस्तत्सत्त्वैव, न कल्पनमिति न संबन्धातिशयोक्तिरिति भावः । अभ्युपेत्याप्याह—**अथ वेति** । अनुगमः संबन्धः । पाण्डुभावः पाण्डुत्वम् । उपचीयते

---

१ 'अथ प्रश्नविषयस्य' इत्यारभ्य, 'सत्यम्' इत्यतः प्राक् पूर्वपक्षस्यायं भावः—अनेकजन्यसंबन्धिवृत्तान्तविषयकः सोयं प्रश्नः अनभिज्ञं जीवं प्रति कृतः । ततश्च अप्रमत्तकविकृतस्य प्रश्नस्यास्यान्यथानुपपत्तिरूपया अर्थापत्त्या (प्रमाणविशेषेण) पूर्वोक्ता साऽतिशयोक्तिः (भगवन्नाम्नो योगसिद्धितादात्म्याध्यवसानरूपा) आक्षिप्यते (यथा अनुपपद्यमानस्य पीनत्वस्योपपत्त्यर्थं रात्रिभोजनम्) न त्वभिव्यज्यते ।

अर्थापत्तिमनङ्गीकुर्वतां मते तु—यावत्कालमतिशयोक्तिरियं नोपतिष्ठते तावद्वाच्यस्यास्य प्रश्नविषयार्थस्य सिद्धिरेव न भवतीति सेयमतिशयोक्तिर्वाच्यसिद्धेरङ्गभूता ।

एवमेव 'तदप्राप्तिमहादुःख' इत्यादिप्रकाशोदाहरणेऽपि अशेषपातकानां पुण्यचयस्य च क्षयस्तावत्कालं नोपपद्यते यावत्कालं तदप्राप्तिमहादुःखस्य अनेकजन्मोपभोग्यदुःखराशिना, तच्चिन्ताविपुलाह्लादस्य च अनेकजन्मोपभोग्यसुखसमूहेन च तादात्म्याध्यवसानं न भवेत्, (सुखदुःखोपभोगेनैव पुण्यपापयोर्नाशनीयत्वात्) ततश्च स्थलद्वयेऽपि गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वात्कथं ध्वनित्वमिति शङ्का ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

'न मनागपि राहुरोधशङ्का न कलङ्कानुगमो न पाण्डुभावः ।
उपचीयत एव कापि शोभा परितो भामिनि ते मुखस्य नित्यम् ॥'

अत्र राहुरोधशङ्काऽभावादिभिर्निरपेक्षैर्वस्तुभिर्व्यतिरेकालंकारो व्यज्यते ।

'नदन्ति मददन्तिनः परिलसन्ति वाजिव्रजाः
पठन्ति विरुदावलीमहितमन्दिरे बन्दिनः ।
इदं तदवधि प्रभो यदवधि प्रवृद्धा न ते
युगान्तदहनोपमा नयनकोणशोणद्युतिः ॥'

अत्र युगान्तदहनोपमया यदैव तव कोपोदयस्तदैव रिपूणां संपदो भस्मसाद्भविष्यन्तीति वस्तु व्यज्यमानं राजविषयकरतिभावेऽङ्गमपि वाच्यापेक्षया सुन्दरत्वाद्ध्वनिर्व्यपदेशहेतुः[1] । न च भस्मीकरणपटुत्वरूपस्य साधारणधर्मस्योपमानिष्पादकत्वाद्व्यङ्ग्यस्य[2] वाच्यसिद्ध्यङ्गत्वं शङ्क्यम् । उपात्तशोणत्वरूपसाधारणधर्मेणापि तन्निष्पत्तेः संभवात् । [3]उपमेयीभूतशोणद्युतिगतस्य

वर्धते । नदन्तीति । स्वतःसंभव्यलंकारेण वस्तुनो यथेत्यादिः । मदशब्दे अर्शआद्यच् । विरुदावलीं स्तुतिपरम्पराम् । अहितमन्दिरे शत्रुगृहे । तदवधि तावत्पर्यन्तम् । एवमग्रेऽपि । उपमयेति । वाच्ययेति शेषः । व्यङ्ग्यस्येति । तच्छरीरनिविष्टत्वादिति भावः । तन्निष्पत्तेरुपमानिष्पत्तेः । विनिगमनाविरहेऽप्याह—उपमेयीभूतेति ।

भगवन्नाममाहात्म्यात्सर्वज्ञताप्राप्त्याऽपि सोयं प्रश्न उपपद्यते, इति व्यङ्ग्यप्रतीतिं विनापि वाच्यस्योपपद्यमानतया न वाच्यसिद्ध्यङ्गमियमतिशयोक्तिरिति तत्समाधानम् ।

१ प्राचामनुसारमिदमुक्तं पण्डितराजेन । अन्यथा स्वकृतध्वनिलक्षणे तु 'गुणीभाविताऽस्मानौ' इति विशेषणेन अपराङ्गव्यङ्ग्यस्य स्फुटमेव निरासः । प्रोक्तमिदं 'कृष्णपक्षाधिकरुचिः' इति शब्दशक्तिमूलालङ्कारध्वनेरुदाहरणे ।

२ रिपुसंपदो भस्मसाद्भविष्यन्तीति व्यङ्ग्यतया प्रोक्तं यद्भस्मीकरणपटुत्वं तदेवोपमां निष्पादयतीति शङ्का । अत्र भस्मीकरणपटुत्वं साधारणधर्मतया न विवक्षितं किन्तु—यथा नयनकोणद्युतिः शोणा तथा युगान्तदहनोपि शोण इति शोणत्वस्यैव धर्मता विवक्षितेति समाधानम् ।

३ ननु भस्मीकरणपटुत्वमपि तु साधारणधर्मः संभवति, तदा ध्वनित्वं कथमित्याह—अत्र 'यदैव तव कोपोदयस्तदैव रिपुसंपदो भस्मसाद्भविष्यन्ति' इति व्यङ्ग्यशरीरे भस्मीकरणपटुत्वं यथा वाच्याया नयनकोणद्युतेर्धर्मस्तथा व्यङ्ग्यस्य कोपस्यापि । ततश्च वाच्यनयनकोणद्युतिगतं भस्मीकरणपटुत्वमेव साधारणधर्मं सत् वाच्यामुपमां निष्पादयेत्, उपमेयेन (नयनकोणद्युत्या) अभिव्यङ्ग्यस्य कोपस्य संबन्धि भस्मीकरणपटुत्वं तु न । यतो ह्युपमा वाच्या, अत एव वाच्यावस्थायां यः साधारणधर्मः स एव तां निष्पादयेत् । व्यङ्ग्यवाच्ययोरेककालत्वाभावात् व्यङ्ग्यगतः साधारणधर्मो न तां संपादयितुमर्हेदित्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

भस्मीकरणपटुत्वरूपसाधारणधर्मस्योपमानिष्पादकत्वेऽप्युपमेयव्यङ्ग्यको-पगतभस्मीकरणपटुत्वस्यातथात्वाच्च।

यथा वा—

'निर्भिद्य[1] क्ष्मारुहाणामतिघनमुदरं येषु गोत्रां गतेषु
द्राघिष्ठस्वर्णदण्डभ्रमभृतमनसो हन्त धित्सन्ति पादान्।
यैः संभिन्ने दलाग्रप्रचलहिमकणे दाडिमीबीजबुद्ध्या
चञ्चूचाञ्चल्यमञ्चन्ति च शुकशिशवस्तेऽशवः पान्तु भानोः॥'

अत्र भ्रान्तिभृतां[2] तिरश्चामप्येवमानन्दं जनयतीति जगदानन्दहेतुर्भगवानिति व्यज्यते। एवंरूपाया भ्रान्तेर्लोकेऽपि संभवात्स्वतःसंभवित्वम्।

उपमाया वाच्यत्वेन तदवस्थायां यदुपमेयं तद्गतधर्मस्यैव तन्निष्पादकत्वम्, न तूपमेयभूतोपमाव्यङ्ग्यरूपकोपगतस्य तद्धर्मस्य। तदा तस्यानुपस्थितेः। तथा च यस्य तन्निष्पादकत्वं न तस्य व्यङ्ग्यत्वम्, यस्य तत्त्वं न तस्य तत्त्वम्। सोऽनुपात्त इत्यन्यत्। अस्योदाहरणान्तरमाह—**यथा वेति**। ते रविकिरणा युष्मान्पान्तु। ते के। येषु तरूणामतिनिविडमन्तःप्रदेशं विदार्य भूमिं गतेष्वतिदीर्घसुवर्णदण्डसंबन्धिभ्रमेण भृतं पोषितं मनो येषां ते जनाः। हन्तेत्याश्चर्यम्। पादान्किरणान्धित्सन्ति धर्तुमिच्छन्ति। किं च शुकबालका यैः संभिन्ने मिश्रिते तरुपत्राग्रनिष्ठचञ्चलहिमकणे या दाडिमीबीजस्य बुद्धिस्तया चञ्चवा चाञ्चल्यं ग्रहणार्थं व्यापारमञ्चन्ति। कुर्वन्तीत्यर्थः। अत्र भ्रान्तिमानलंकारः।

---

१ क्ष्मारुहाणाम् (वृक्षाणाम्) अतिगहनमुदरम् (मध्यम्) निर्भिद्य गोत्राम् (पृथ्वीम्) गतेषु येषु (किरणेषु) अतिदीर्घ–स्वर्णदण्डभ्रमेण संभृतमानसाः (शुकशिशवः) पादान् स्वचरणान् धातुमिच्छन्ति। अतिनिबिडवृक्षरन्ध्रं प्रविश्य भूमौ गतान् यान् (किरणान्) तिर्यक्प्रसृतान् अतिदीर्घान् स्वर्णदण्डान् भ्रान्त्वा तिर्यक्प्रसृतशाखासु स्थित्यभ्यासिनः पक्षिणोऽवस्थानार्थं पादान् धातुमिच्छन्तीत्यर्थः। यैः (किरणैः) संभिन्ने (अत एव अरुणवर्णे) पत्राग्रस्थितनीहारकणे च दाडिमीबीजबुद्ध्या स्वचञ्चूचाञ्चल्यं (ग्रहणाय) कुर्वन्ति, ते भानोः किरणाः पान्तु।

२ अत्र गुणविवेकिनां मनुष्याणां का कथा, भ्रान्तिमतां तिरश्चामप्येवमानन्दं भानुमान् जनयतीत्युक्तौ 'अपि' पदस्वारस्यात्, 'अञ्चन्ति च' इति 'च' पदोक्त्या, 'शुकशिशवः' इति शिशुपदेन भ्रान्तिपात्रतासंघटनौचित्येन च, तिरश्चामेवाऽऽनन्दः स्पष्टमुपनिबद्धः कविना।

साहित्यमार्मिको नागेशमहोदयस्तु वृक्षनिर्गतरविकरेषु स्वर्णदण्डभ्रमं जनानामेवाह। ते (जनाः) च पादान् (किरणान्) धित्सन्ति धर्तुमिच्छन्ति? इति व्याचष्टे। 'धा' धातोर्ग्रहणे न क्वचित्प्रयोग इति चिन्त्य एवायमर्थः। 'किरणान्' इति यदि मुद्रणदोषः स्यात्। किन्तु ते जनाः

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

'उदितं मण्डलमिन्दो रुदितं सद्यो वियोगिवर्गेण ।
मुदितं च सकललललनाचूडामणिशासनेन मदनेन ॥'

अत्र समुच्चयेन क्रियायौगपद्यात्मना कार्यकारणपौर्वापर्यविपर्ययात्मिकातिशयोक्तिः । एषु स्वतःसंभवी व्यञ्जकः ।

'तदवधि कुशली पुराणशास्त्रस्मृतिशतचारुविचारजो विवेकः ।
यदवधि न पदं दधाति चित्ते हरिणकिशोरदृशो दृशोर्विलासः ॥'

अत्र कामिनीदृग्विलासे चेतसि पदमर्पितवति विवेकस्य नास्ति कुशलमिति वस्तुना दृग्विलासकर्तृकपदार्पणस्य लोकसिद्धत्वाभावात्कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नत्वेन सुनिषण्णे तस्मिन्का कुशलचर्चा विवेकस्येति वस्तु व्यज्यते ।

'कस्मै हन्त फलाय सज्जन गुणग्रामार्जने सज्जसि
स्वात्मोपस्करणाय चेन्मम वचः पथ्यं समाकर्णय ।
ये भावा हृदयं हरन्ति नितरां शोभाभरैः संभृता-
स्तैरेवास्य कलेः कलेवरपुषो दैनंदिनं वर्तनम् ॥'

इह यद्यपि रमणीयाः पदार्थाः कलेर्नित्यमदनीया इति वस्तुना प्रौढो-

---

तद् व्यङ्ग्यमाह—**अत्रेति** । अपिना अतिरश्चाम् । **उदितमिति** । तादृशालंकारेणालंकारस्य यथेत्यादिः । **तदवधीति** । कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नवस्तुना वस्तुनो यथेत्यादिः । तदवधि तावत्पर्यन्तम् । एवमग्रेऽपि । निष्पन्नेन वस्तुनेत्यन्वयः । व्यङ्ग्यमाह—**सुनीति** । दृग्विलासे सुस्थित इत्यर्थः । अस्योदाहरणाभासं खण्डयति—**कस्मा इति** । उपस्करणाय भूषणाय । भावाः पदार्थाः । वर्तनं वृत्तिः । जीवनमिति यावत् । उत्तरार्धार्थमाह—**रमेति** । अदनीया भक्षणीयाः । अस्य नियमेन लोकसिद्धत्वाभावादाह—**प्रौढो-**

स्वर्णदण्डेषु तेषु पादान् चरणान् स्थापयितुमिच्छन्तीति नागेशस्याशयस्तदा मार्गे गच्छतां पुरुषाणामकाण्ड एव स्वर्णदण्डभ्रान्तिः, ततोऽपि मार्गगमनं परित्यज्य तदुपरि पादप्रक्षेपः कीलोत्पाटितामेव तेषां पिशुनयतीति किं वा वक्तव्यं विचारशीलेषु ? शावका इत्यादिप्रयोक्तव्ये 'शुकबालकाः' इत्यादिप्रयोगोपि व्याकरणफक्किकाभ्यासिनोऽस्य साहित्याक्रमणपराक्रमं प्रकाशयतीत्यलम् ।

१ 'ल'कारस्य असकृत्स्वानन्तर्यमश्रव्यं स्वयमुपनिबद्धं कविना । इदं हि श्रवणे यथा विसदृशं तथा उच्चारणेऽपि क्लेशावहम् । अपि ललनापदनिधानेनैव तु नेदं हृदयहारि स्यात् ?

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

क्तिसिद्धेन मर्तुं कामयसे चेद्गुणप्राप्तौ यतस्वेति वस्तु व्यज्यते, तथापि तस्य पर्यायोक्तात्मनो वाच्यापेक्षया सुन्दरताविरहाद्गुणीभूतत्वमेव। अलंकारा हि वाच्यसौन्दर्यसाराः प्रायशः स्वान्तर्गतं प्रतीयमानं पृष्ठतः कुर्वन्ति।

'देवाः[2] के पूर्वदेवाः समिति मम नरः सन्ति के वा पुरस्ता-
देवं जल्पन्ति तावत्प्रतिभटपृतनावर्तिनः क्षत्रवीराः।
यावन्नायाति राजन्नयनविषयतामन्तकत्रासिमूर्ते
मुग्धारिप्राणदुग्धाशनमसृणरुचिस्त्वत्कृपाणो भुजंगः॥'

अत्र कविप्रौढोक्तिसिद्धेन रूपकेण त्वय्युद्यतकरवाले सति का परेषां जीवनस्याशेति वस्तु व्यज्यते।

'साहंकारसुरासुरावलिकराकृष्टभ्रमन्मन्दर-
क्षुभ्यत्क्षीरधिवल्गुवीचिवलयश्रीगर्वसर्वंकषाः।
तृष्णाताम्यदमन्दतापसकुलैः सानन्दमालोकिता
भूमीभूषण भूषयन्ति भुवनाभोगं भवत्कीर्तयः॥'

अत्र कीर्तेः सानन्दालोकनेन वस्तुना कविकल्पितेन दुग्धभ्रान्तिस्ताप-

---

क्तीति। कवीत्यादिः। **गुणेति**। सज्जनेत्यादिः। तस्य व्यङ्ग्यभूतवस्तुनः। **पर्यायोक्तेति**। 'पर्यायोक्तं तु गम्यस्य वचो भङ्ग्यन्तराश्रयम्।' इत्युक्तेति भावः। हि यतः। **देवा इति**। कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नालंकारेण वस्तुनो यथेत्यादिः। के इति मध्यमणिन्यायेनान्वेति। पूर्वदेवा असुराः। समिति सङ्ग्रामे। मम पुरस्तादित्यन्वयः। नर इति जसन्तम्। **मुग्धेति**। मुग्धरूपशत्रुसंबन्धिप्राणरूपदुग्धभोजनकृतस्निग्धकान्तिरित्यर्थः। रूपकेण खड्गसर्परूपकेण। **साहंकारेति**। कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नवस्तुना अलंकारस्य यथेत्यादिः। व्याख्यातमिदमधस्तात्। अविवेकोऽभेदः। इदं च व्यङ्ग्यत्व-

---

१ मरणोत्तरं हृदयहारि—शोभाभरेषु भावेषु यदि ते गणना कामनीया तर्हि गुणप्राप्तौ यतस्वेति व्यङ्ग्यमेव भङ्ग्यन्तरेण अभिधया प्रोक्तमिति पर्यायोक्तालंकारतया परिणतस्य व्यङ्ग्यस्यास्यापेक्षया वाच्यस्यैवाधिकचमत्कारत्वादलंकारत्वेनैव (गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वेन) व्यपदेश इत्याशयः।
२ समिति मम पुरस्ताद्देवाः के, पूर्वदेवाः के, नरो वा के सन्तीत्यन्वयः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सगता व्यज्यते । न च सानन्दालोकनस्यैव चाक्षुषभ्रान्तिरूपतया [१]व्यङ्ग्य-व्यञ्जकयोरविवेको व्यङ्ग्यत्वानुपपत्तिश्चेति वाच्यम् । वस्तुन एकत्वेऽपि कीर्तिरूपविशेष्यावृत्तिदुग्धत्वप्रकारकत्वात्मकभ्रान्तित्वेन सानन्दावलोकनत्वेन च व्यङ्ग्यव्यञ्जकविवेकस्य व्यङ्ग्यतावच्छेदकरूपेण वाच्यताया अभावाद्व्यङ्ग्यत्वस्य चोपपत्तेः । तथा चाहुः—'यदेवोच्यते तदेव व्यङ्ग्यम् । यथा तु व्यङ्ग्यं न तथोच्यते' इति ।

'दयिते रदनत्विषां मिषादयि तेऽमी विलसन्ति केसराः ।
अपि चालकवेषधारिणो मकरन्दस्पृहयालवोऽलयः ॥'

अत्र पूर्वोत्तरार्धवर्तिनीभ्यामपह्नुतिभ्यां न त्वं नारी किं तु नलिनीति तृतीयापह्नुतिर्व्यज्यते । एषु प्रौढोक्तिनिष्पन्नो व्यञ्जकः ।

यद्यपि शब्दशक्तिमूलकत्वमर्थशक्तिमूलकत्वं चेत्युभयमपि सकलव्यङ्ग्य-साधारणम्, शब्दार्थयोरनुसंधानं विना व्यङ्ग्यस्यैवानुल्लासात्, तथापि परि-

---

मभ्युपेत्य वस्तुनस्तदेव नेत्याह—**व्यङ्ग्यत्वेति** । वाच्यत्वात्तस्येति भावः । **कीर्तीति** । यथासंख्यमन्वयः । **उपपत्तेरिति** । 'शयिता सविधे—' इत्यत्र । 'व्यङ्ग्यतावच्छेदके-च्छात्वरूपजातिरूप' इति पाठः । तेन रूपेणैव मनोरथपदेन बोधनान्न पूर्वग्रन्थविरोधः । मनोरथत्वेच्छात्वयोर्घटत्वकलशत्ववदेकत्वात् । इह तु भ्रान्तित्वसानन्दावलोकनत्वयो-र्व्याप्यव्यापकभावेन भेदादिति बोध्यम् । यथा तु येन रूपेण । एवमग्रेऽपि । **दयितेति** । कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नालंकारेणालंकारस्य यथेत्यादिः । **पूर्वोत्तरेति** । लोकसिद्धत्वाभावेन कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नाभ्यामित्यादिः । अनुसंधानं ज्ञानम् । तत्प्रयुक्तात्तदसहिष्णुशब्दप्रा-

---

१ प्रघट्टकस्यास्यायं सारः—अमूर्तायाः कीर्तेः सानन्दालोकनमेव भ्रान्तिः । ततश्च यथा व्यङ्ग्या भ्रान्तिः, एवं व्यञ्जिका (अर्थाद् वाच्यापि) जातैव । तथा च व्यङ्ग्यव्यञ्जकयोरभेदः स्फुटमेव प्रसक्तः (प्रथमशङ्का) । किञ्च या भ्रान्तिर्वाच्या सा व्यङ्ग्या कथं स्यात् ? इति व्यङ्ग्यत्वानुपपत्तिः (द्वितीयशङ्का) । व्यङ्ग्या हि भ्रान्तिः—कीर्तिरूपे विशेष्ये अवृत्ति (अवर्तमानम्) यद् दुग्धत्वप्रकारकत्वम् तदात्मिका, अर्थात् कीर्तौ (कीर्तिं दृष्ट्वा) इदं दुग्धमित्याकारिका । व्यञ्जिका (अर्थात् वाच्या) तु सानन्दावलोकनात्मिका । अतो द्वयोर्भेदः (प्र. शं. समाधानम्) । भ्रान्तिर्वाच्या इत्यपि न । यथा व्यङ्ग्यं तथा (सा) नोच्यते । अर्थात् व्यङ्ग्यतावच्छेदकरूपेण (कीर्तिरूपविशेष्याऽवृत्तिदुग्धत्वप्रकारकत्वात्मकभ्रान्तित्वेन) सा नोच्यते, अपि तु सानन्दावलोकनभ्रान्तित्वेन । (द्वि. शं. समाधानम्) ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

वृत्त्यसहिष्णूनां शब्दानां प्राचुर्ये तत्प्रयुक्तात्प्राधान्यात्सत्या अप्यर्थशक्तेरप्राधान्याच्च व्यङ्ग्यस्य शब्दशक्तिमूलकत्वेनैव व्यपदेशः। परिवृत्तिसहिष्णूनां तु प्राचुर्येऽर्थशक्तेरेव प्राधान्यात्सत्या अपि शब्दशक्तेः प्रधानानुगुण्यार्थतया[1] मल्लग्रामादिवत्प्रधानेनैव व्यपदेशः। यत्र तु काव्ये परिवृत्तिं सहमानानामसहमानानां च शब्दानां नैकजातीयप्राचुर्यम्, अपि तु साम्यमेव, तत्र शब्दार्थोभयशक्तिमूलकस्य व्यङ्ग्यस्य स्थितिरिति द्व्युत्थो ध्वनिः। न चायं शब्दशक्तिमूलकतयैवार्थशक्तिमूलकतयैव वा व्यपदेष्टुं शक्यः, विनिगमकाभावात्। नापि शब्दशक्तिमूलकार्थशक्तिमूलकयोः संकरेण गतार्थयितुम्, व्यङ्ग्यभेद एव संकरस्येष्टेः[2]। इह तु व्यङ्ग्यस्यैक्येन तस्यानुत्थानात्।

उदाहरणम्—

'रम्यहासा रसोल्लासा रसिकालिनिषेविता।
सर्वाङ्गशोभासंभारा पद्मिनी कस्य न प्रिया॥'

अयं च वाक्यमात्रे। पदसमूहश्च वाक्यम्। तेनास्य नानार्थानानार्थघटितसमासविषयत्वेऽपि न विरोधः। न तु शुद्धैकपदे, तस्मिन्नानार्थानाना-

---

चुर्यप्रयुक्तात्। **प्रधानेति**। तदुपकारकतयेत्यर्थः। **चशब्दानामिति**। निर्धारणे षष्ठी। अयं द्व्युत्थो ध्वनिः। एवमग्रेऽपि। विनिगमनाविरहादाह—**अर्थेति**। गतार्थयितुमिति शक्योऽयमित्यस्यानुषङ्गः। **उदेति**। द्व्युत्थध्वनेरित्यादिः। अत्र हासरसालिपद्मिनीशब्दास्तदसहाः, अन्ये तत्सहा इति साम्यम्। तेन पदसमूहरूपवाक्यनिष्ठत्वेन। अस्य द्व्युत्थध्वनेः। **न विरोध इति**। तस्याप्यवान्तरपदत्वमादाय पदसमूहत्वादिति भावः। मात्रपदव्यावर्त्यमाह—**न त्विति**। सामान्यशून्यत्वमिति। सामान्याभाव इत्यर्थः। तथा

---

१ प्रधानानुगुण्येन अर्थो यस्याः तत्तया। प्रधानानुगुणः (प्रधानानुकूलः) अर्थो यस्या इति यावत्। प्रधानानुसारमर्थस्य व्यवस्थेत्याशयः, यथा मल्लग्राम इत्यत्र। अन्येषु लोकेषु सत्स्वपि मल्लानां तत्र प्राधान्यात्तथा नामेत्याशयः।

२ शब्दशक्तिमूलकार्थशक्तिमूलकयोः संकर एव कुतो नाङ्गीकृतः, उभयशक्त्युत्थ इति पृथग्भेदः किमित्यङ्गीकृत इति शङ्का। व्यङ्ग्यभेदे सत्येव संकरस्य इष्टत्वात्। अर्थाद् उभयशक्त्युत्थे द्वयोः शक्त्योः भिन्नौ भिन्नौ व्यङ्ग्यौ यदा अभिव्यक्तौ स्यातां तदैव संकरत्वं संभवेत्। प्रकृते तु—उभयशक्तिमूलके शक्तिद्वयसमुत्थः एक एव व्यङ्ग्यो भवतीति न संकरस्योत्थानमिति समाधानम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

र्थयोरसमावेशात् । अन्ये तु—'अर्थशक्तिमूलकत्वव्यपदेशे[1] नानार्थप्रकाशकशब्दशक्त्युल्लास्यत्वसामान्यशून्यत्वं तन्त्रम्, विषयप्राचुर्यात् । शब्दशक्तिमूलकत्वव्यपदेशे तु नार्थशक्त्युल्लास्यत्वसामान्यशून्यत्वं तथा, विषयदौर्लभ्यापत्तेः । नहि नानार्थशब्दमात्रघटितं पद्यं प्रचुरविषयम् । अतः शब्दशक्तिमूलकत्वेनैवायं शक्य[4]व्यपदेशो ध्वनिः' इत्यप्याहुः । इत्थमभिधामूलस्त्रिविधोऽपि संक्षेपेण निरूपितो ध्वनिः । निरूपयिष्यते चांशतो यथावसरम् ।

लक्षणामूलस्तु निरूप्यते—

तत्र वक्ष्यमाणलक्षणायां लक्षणायां प्रयोजनवत्याः षड्विधायाः सारोपसाध्यवसानाभ्यां गौणीशुद्धाभ्यां च विभक्तानां भेदानां चतुर्णा[2]मलंकारात्मना परिण[3]तत्वाद्द्वौ भेदौ ध्वन्याश्रयतया स्थितौ, जहत्स्वार्था अजहत्स्वार्था चेति । तन्मूलौ च द्वौ ध्वनेः प्रभेदौ ।

तयोर्जहत्स्वार्थामूलो यथा—

'कृतं त्वयोन्नतं कृत्यमर्जितं चामलं यशः ।
यावज्जीवं सखे तुभ्यं दास्यामो विपुलाशिषः ॥'

तन्त्रम् । कारणमिति तदर्थः । **अत इति** । तथा वक्तुमशक्यत्वेन । तद्भिन्नत्व एव तत्त्वस्यावश्यवक्तव्यत्वादित्यर्थः । अयं द्व्युत्थो ध्वनिः । उक्तरीत्या भेदसंभव एवात्रारुचिः । उपसंहरति—**इत्थमिति** । तत्र निरूपणीये तस्मिन् । **वक्ष्यमाणेति** । वक्ष्यमाणं लक्षणं यस्यास्तस्यामित्यर्थः । सत्यामिति शेषः । **अलंकारात्मनेति** । रूपकातिशयोक्तिहेत्वलंकारात्मनेत्यर्थः । **जहत्स्वार्था अजहत्स्वार्था चेति** । अनयोरेवोपादानलक्षणलक्षणेति व्यवहारः । [4]कथं कीदृशम् । अत्रोन्नतादिपदानां स्वार्थत्यागेनाधमादौ लक्षणा ।

---

१ यत्र व्यङ्ग्योपस्थापका नानार्थशब्दाः सर्वथा न भवेयुस्तत्रैव अर्थशक्तिमूलकध्वनिव्यवहारस्तथा च अर्थशक्तिमूलकध्वनित्वव्यवहारे नानार्थकशब्दशक्त्युल्लास्यत्वाभावः कारणम् । लभ्येरन्नीदृशानि बहूनि अर्थशक्तिकाव्यानि यत्र नानार्थशब्दप्रयोगो न स्यात् । शब्दशक्तिमूलकत्वव्यवहारे तु अर्थशक्त्युल्लास्यत्वाभावः कारणं न । 'अर्थात्तत्रैव शब्दशक्तिध्वनिव्यवहारो भवेद्यस्मिन् काव्ये सर्वाणि पदानि नानार्थोपस्थापकान्येव स्युः, किञ्चिदपि पदमेकार्थकं न स्यादि'ति न शक्यते वक्तुम्-ध्वन्युपस्थापककेवलनानार्थशब्दघटितानि काव्यानि अतिविरलानि स्युरिति । तथा च शब्दशक्तिमूलकध्वनिकाव्ये नानार्थकशब्देतरे अपि शब्दा भवन्तीति सिद्धम्, एवं च रम्यहासा रसोल्लासेत्यादि द्व्युत्थध्वनिकाव्यं शब्दशक्तिमूलकत्वेनैव व्यपदेष्टुं शक्यम्, न पृथगिति अन्येषां मतम् । २ अर्थात् गौणी सारोपा गौणी साध्यवसाना, शुद्धा सारोपा शुद्धा साध्यवसाना इति व्यपदेश्यानाम् । ३ गौणी सारोपा रूपकत्वेन, गौणी साध्यवसाना अतिशयोक्तित्वेन, शुद्धाभेदौ तु हेत्वलङ्कारत्वेन परिणता भवन्तीत्यर्थः । ४ कथं शक्यते वक्तुमित्यस्य कीदृशं शक्यते वक्तुमिति व्याख्या विचित्रैव । धन्यो नागेशः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

इयं कस्यचिदपकारिणं प्रत्युक्तिः। त्वया कृतेऽप्यपकारे परमखेदहेतौ मधुरमेव यो भाषेय, न परुषं तस्मिन्नेवंजातीयके मयि पापमाचरतस्तव पापिष्ठत्वं कथं शक्यते वक्तुमिति व्यङ्ग्यम्।

अपरामूलो यथा—

'बधान द्रागेव द्रढिमरमणीयं परिकरं
किरीटे बालेन्दुं नियमय पुनः पन्नगगणैः।
न कुर्यास्त्वं हेलामितरजनसाधारणधिया
जगन्नाथस्यायं सुरधुनि समुद्धारसमयः॥'

अत्र जगन्नाथस्येत्यनेन शक्य एवानेकपापविशिष्टत्वेन[1] लक्ष्यते। पापानां पदान्तरेणानिर्वाच्यत्वं व्यङ्ग्यम्। कुन्ताः प्रविशन्तीत्यादौ तु वाच्यगततैक्ष्ण्यादिलक्ष्यम्[2]। तदेवमेते प्रागुक्ता द्व्युत्थातिरिक्ताः सर्वेऽपि ध्वनय एकस्मिन्वाच्ये यद्येकपदमात्रगतास्तदा पदध्वनितया व्यपदिश्यन्ते। नानापदगततायां तु वाक्यध्वनितयेति।

अथ केयमभिधा नाम यन्मूलः प्रथमं निरूपितोऽयं ध्वनिप्रपञ्चः। उच्यते—

शक्त्याख्योऽर्थस्य शब्दगतः, शब्दस्यार्थगतो वा संबन्धविशेषोऽभिधा[3]॥

सा च पदार्थान्तरमिति केचित्। 'अस्माच्छब्दादयमर्थोऽवगन्तव्य-

अपरेति। अजहत्स्वार्थेत्यर्थः। द्रढिमेति तृतीयातत्पुरुषः। नियमय बधान। **शक्य एवेति**। जगन्नाथत्वेनेति शेषः। अनेनाजहत्स्वार्थत्वं प्रकटितम्। पदान्तरेण जगन्नाथपदातिरिक्तेन। **तैक्ष्ण्यादिलक्ष्यमिति**। वाच्यार्थगतं यत्तैक्ष्ण्यादि तल्लक्ष्यवृत्तितया व्यङ्ग्यमित्यर्थः। उपसंहरति—**तदेवमिति**। विनिगमनाविरहादाह—**शब्द-**

---

१ जगन्नाथत्वेन शक्यः अभिधेयः (जगन्नाथः) एव अनेकपापविशिष्टत्वेन लक्ष्यते। अर्थात् जगन्नाथपदस्य अनेकपापविशिष्टेऽर्थे लक्षणा। अनेन जगन्नाथपदस्य अनेकपापविशिष्टजगन्नाथे लक्षणेति स्वार्थापरित्यागः सूचितः। ईदृशोयं पापी अस्ति यत्पदान्तरेण न वक्तुं शक्यः, अतिशयपापित्वं व्यङ्ग्यमित्याशयः। २ कुन्ताः प्रविशन्तीति अजहत्स्वार्थायां तु कुन्तपदेन कुन्तवन्तः परामृश्यन्ते, ततश्च स्पष्ट एव स्वार्थाऽपरित्यागः। वाच्यार्थः कुन्तः तद्गतं यत् तैक्ष्ण्यादि, तत् लक्ष्यं यस्य ईदृशं व्यङ्ग्यम्। अर्थात् वाच्यार्थगतं तैक्ष्ण्यं लक्ष्ये (कुन्तवति) व्यङ्ग्यत्वेन प्रतीयते, बधानेत्युदाहरणे तु वाच्य(जगन्नाथ)गतत्वेन व्यङ्ग्यस्य (पापानि पदान्तरेणाऽनिर्वाच्यानि इत्यस्य) न प्रतीतिरिति भेदः। ३ अर्थं शब्देन, शब्दमर्थेन च संबध्नन् (शृङ्खलाविशेषः) अभिधेति यावत्।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

इत्याकारेश्वरेच्छैवाभिधा । तस्याश्च विषयतया सर्वत्र सत्त्वात्पटादीनामपि घटादिपदवाच्यता स्यात् । अतो व्यक्तिविशेषोपधानेन घटादिपदाभिधात्वं वाच्यम्' इत्यपरे । 'एवमपीश्वरज्ञानादिना विनिगमनाविरहः स्यात्, अतः प्रथममतमेव ज्यायः' इत्यपि वदन्ति । यत्तु वृत्तिवार्तिके—'शक्त्या प्रतिपादकत्वमभिधा' इत्यप्पयदीक्षितैरुक्तं तत्तुच्छम्, उपपत्तिविरोधात् । तथाहि—इह शब्दाज्जायमानायामर्थोपस्थितौ कारणीभूतं यदीयज्ञानं सा शब्दवृत्तिरभिधाख्या लक्ष्यतया प्रस्तुता । प्रतिपादकत्वस्य च प्रतिपत्तिहेतुत्वरूपस्य शब्दगतस्य न ज्ञानं प्रतिपत्तौ कारणम् । अतः कथं नाम प्रतिपादकत्वमभिधेत्युच्यते ? अथ प्रतिपादकत्वं प्रतिपत्त्यनुकूलव्यापाररूपं ज्ञातं सदेवोपयुज्यते प्रतिपत्ताविత्युच्येत, एवमपि शक्त्येत्यनेन शब्दगतार्थगता वा काचिच्छक्तिः प्रतिपत्तिहेतुतया विवक्षिता, सैवाभिधेति 'अभिधया प्रतिपादकत्वमभिधा' इति लक्षणं पर्यवसन्नम् । तथा च स्फुटैवासंगतिरात्माश्रयश्च । न चाभिधातः शक्तिरतिरिक्ता शब्दजन्यप्रतिपत्तिप्रयोजिका काचिदस्तीत्यत्र प्रमाणमस्ति ।

स्येति । केचित्, वैयाकरणमीमांसकादयः । अपरे, नैयायिकाः । एवमपि उक्तरीत्यातिप्रसङ्गवारणेऽपि । **विवक्षितेति** । शक्त्येति । तृतीयाश्रुतेरिति भावः । स्वज्ञाने स्वज्ञानापेक्षत्वेनात्माश्रयस्य स्पष्टत्वादसंगतिमुपपादयति—**न चेति** । नहीत्यर्थः । **प्रमाणमस्तीति** । प्रकृत्यादित्वाद्धान्येन धनवानित्यादिवत्तृतीयाया अभेदार्थकत्वेन न

---

१ ईश्वरेच्छा विषयतासंबन्धेन यथा घटे तथा पटेपि वर्तमाना । अर्थबोधिकायास्तस्याः सर्वत्र समानं वर्तमानतया घटपदबोधसमये पटार्थप्रतीतिरपि स्यात् । अतो व्यक्तिविशेषमुपाधिरूपेण संबध्य–घटोपहिता घटपदाभिधा, पटोपहिता पटाभिधेति नैयायिकानां समयः ।

२ ननु ईश्वरज्ञानमेव अभिधारूपेण कुतो न स्वीकार्यमित्यन्ये शक्नुयुर्वक्तुम् । ततश्च नानाविधानामभिधास्वरूपाणां मध्ये अन्यतमनिर्धारणे न किञ्चित्प्रमाणमिति वैयाकरणादीनामेव मतं सम्यगित्यर्थः ।

३ काशीपुस्तके तु इदं वाक्यमेव सर्वं नावलोक्यते ।

४ उपरिप्रोक्तस्य खण्डनप्रघट्टकस्यायं सारः—लक्षणे प्रोक्तं प्रतिपादकत्वं प्रतिपत्तेः (ज्ञानस्य) हेतुत्वमिति निरुच्येत । तच्च अभिधायकशब्दगतं स्यात् । एतच्छब्दनिष्ठं प्रतिपादकत्वमस्तीत्येतज्ज्ञानमात्रेण किं प्रतिपत्तिः (ज्ञानम्) भवेत् ? ततः कथं प्रतिपादकत्वमभिधेति लक्षणम् ?

यदि तु प्रतिपादकत्वस्यार्थः प्रतिपत्त्यनुकूलः (येन बोधो भवेत् तादृशः) व्यापार इति । स च व्यापारो ज्ञात एव अभिधेयार्थबोधे उपयुक्तः स्यादित्युच्येत [ज्ञातैवाभिधा कारणमिति

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सेयमभिधा त्रिविधा—केवलसमुदायशक्तिः, केवलावयवशक्तिः, समुदायावयवशक्तिसंकरश्चेति । आद्याया डित्थादिरुदाहरणम्, तत्रावयवशक्तेरभावात् । द्वितीयायास्तु पाचकपाठकादिः, तत्र धातुप्रत्यय[1]शक्तिबोध्ययोरर्थयोरन्वयेनोल्लसितात्पाककर्तृरूपादर्थादृतेऽर्थान्तरस्यानवभासेन समुदायशक्तेरभावात् । तृतीयायाः पङ्कजादिः । इह धातूपपदप्रत्ययरू[2]पावयवशक्तिवेद्यानां पङ्कजननकर्तॄणामाकाङ्क्षादिवशादन्वये प्रकाशमानात्पङ्कजनिकर्तृरूपादर्थादतिरिक्तस्य पद्मत्वविशिष्टस्य प्रत्य[3]येन तदर्थं समुदायशक्तेरपि कल्पनादुभयोः संकरः । एता एव विधा रूढि-योग-योगरूढि-शब्दैर्व्यपदिश्यन्ते । यत्तु 'अखण्डशक्तिमात्रेणैकार्थप्रतिपादकत्वं रूढिः । अवयवशक्तिमात्रसापेक्षं पदस्यैकार्थप्रतिपादकत्वं योगः । उभयशक्तिसापेक्षमेकार्थप्रतिपादकत्वं योगरूढिः ।' इति वृत्तिवार्तिकेऽप्पयदीक्षितैरुक्तम्, तन्न । अभिधालक्षणोक्तदू[4]षणानामिहापि दुर्वारत्वात् ।

अथ अश्वगन्धा-अश्वकर्ण-मण्डप-निशान्त-कुवलयादिशब्देषु का शक्ति-

---

कश्चिद्दोष इति चिन्त्यमेतत्सर्वम् । निरूपिताभिधां विभजते—**सेयमिति** । धातुप्रेति पङ्कादिभिर्यथासंख्येनान्वयः । उभयोः समुदायावयवशक्त्योः । विधाः प्रकाराः । दूषणानां

तात्पर्यम्] । ततोऽपि 'शक्त्या प्रतिपादकत्वम्' इति कथनं नोपपद्येत । शक्तिर्हि अभिधाख्यैव । ततश्च 'अभिधया प्रतिपादकत्वमभिधा' इति लक्षणं स्वज्ञाने स्वज्ञानापेक्षतया आत्माश्रयदोषदुष्टम् । अभिधातोऽन्या शक्तिः काचित्प्रमाणसिद्धैव नेति लक्षणे असंगतिरपि स्फुटैव ।

१ पच्धातुः, ण्वुल्प्रत्ययः अनयोर्या शक्तिस्तद्बोध्ययोः ।

२ जन्धातुः पङ्केत्युपपदम् डप्रत्ययरूपा ये अवयवास्तेषां शक्त्या वेद्याः पङ्क—जनन—कर्तृरूपाः तेषामाकाङ्क्षादिवशात् अन्वये ।

३ पङ्कजनिकर्तृत्वरूपोर्थः शैवालादिष्वपीति तन्निवारकस्य पद्मत्वविशिष्टस्य पद्मरूपार्थस्य प्रतीत्या ।

४ लक्षणे गृहीतस्य प्रतिपादकत्वस्य प्रतिपादकत्वं न संभवति, शक्तेरभिधां विहाय अन्यत्वाभावादसंगतिः, पूर्वोक्त आत्माश्रयश्चेति ।

५ तृतीयाविभक्तिसाधुत्वसाधनं भवेद्वैयाकरणपुङ्गवस्य नागेशमहोदयस्य मते समाधानम्, किन्तु यत्र शब्दपुनरुक्तिरेव हेया तत्र साहित्ये 'अभिधया प्रतिपादकत्वमभिधा' इत्यस्येदमुत्तरं किं ग्राम्यतां नावहेत् ?

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

रिति । अत्र केचित् 'अश्वगन्धारसं पिबेत्' इत्यादिषु विषयविशेषे केवलसमुदायशक्तिः । अश्वगन्धा वाजिशाला, इत्यादिषु तु केवलयोगशक्तिः । समुदायावयवशक्त्योरुभयोरेकशब्दाश्रयत्वे कथं केवलत्वविशेषितयोराद्यद्वितीयभेदयोः प्रसक्तिरिति तु न शङ्क्यम्¹ । समुदायावयवशक्तिवेद्ययोरर्थयोरनन्वयेन तादृशशक्त्योः कैवल्यस्य साम्राज्यात् । इदमेव हि केवलत्वमिह विवक्षितम्, यदन्वयायोग्यार्थबोधकत्वम् । संकरस्त्वन्वययोग्यार्थबोधकयोरेवेति न तस्यात्र² प्रसक्तिः' इत्याहुः । अन्ये तु—'अश्वकर्णादिशब्देषु नाभिधायाः प्रथमद्वितीययोर्विधयोः प्रसक्तिः, कैवल्यविरहात् । परंतु संकरस्य द्वौ भेदौ—योगरूढिर्यौगिकरूढिश्चेति । तत्राद्यस्योदाहरणं पङ्कजादिशब्दाः । द्वितीयस्य त्वश्वकर्णादयः' इत्याहुः । 'चतुर्थ एवायमभिधाया भेदः' इत्यप्यन्ये । 'अखण्डा एव हि शब्दाः । तत्र समासेषु पदानाम्, कृत्तद्धिततिङन्तेषु च प्रकृतिप्रत्ययानां विभागः

प्रतिपादकत्वनिष्ठतत्त्वासंभवासंगतिरात्माश्रयाणाम् । **विषयविशेष इति** । ओषधिरूपेऽर्थः । शङ्कते—**समुदेति** । अनन्वयेन मिथ इत्यादि । **यदन्वयायोग्येति** । एवं च योगबोध्यार्थान्वयायोग्यार्थप्रतिपादकत्वं रूढेः केवलत्वम् । रूढिबोध्यार्थान्वयायोग्यार्थप्रतिपादकत्वं योगस्य केवलत्वम् । परस्परप्रतिपाद्ययोरन्वययोग्यत्वे संकर इति फलितम् । **बोधकयोरेवेति** । भेदयोरित्यर्थः । तादृशकैवल्यविवक्षायां मानाभावादाह—**अन्ये त्विति** । संकरस्य योगरूढिशब्देनैव प्रसिद्धेर्मतान्तरमाह—**चतुर्थ एवेति** । एवेनाभिधापदसंबद्धेन संकरभेदनिरासः । तथा चाभिधा चतुर्विधेति भावः । सिद्धान्तमाह—**अखण्डा इति** । हिस्त्वर्थे । तत्र अखण्डानां मध्ये । तथा

---

१ अर्थात् केवलसमुदायशक्ति–केवलावयवशक्त्योरत्र एकस्मिन्नेव अश्वगन्धापदे कथं प्रसङ्गः स्यात् ? केवलपददानं केवलां समुदायशक्तिमेव स्वीकरोति नावयवशक्तिम् । एवमेव केवलावयवशक्तिपदे केवलविशेषणमवयवशक्तिमेव स्वीकरोति, न समुदायशक्तेः सहकारम् । अत्र त्वेकस्मिन्नेव पदे केवलेति विशेषणविशिष्टे उभे शक्ती स्वीक्रियेते, कथमेतत्संगच्छेतेति शङ्का । अत्र हि कैवल्यस्य (केवलपददानस्य) अयमेवार्थो यत् 'यदन्वयायोग्यार्थबोधकत्वम्' 'यत्' यत्पदवाच्या स्वस्मादन्या या (शक्तिः) तत्संबन्धिनोऽन्वयस्य अयोग्यो योऽर्थस्तद्बोधकत्वम् । अर्थात् यस्मिन्समये समुदाय(रूढि)शक्तेरन्वयेन औषधिरूपोऽर्थस्तस्मिन् समये अवयवशक्तेः अन्वयो न । यस्मिन् समये अवयव(योग)शक्त्या वाजिशालाऽर्थः क्रियते तस्मिन्समये समुदायशक्तेर्योगो न, ततश्च परस्परमनन्वयाद्वर्तत एव कैवल्यमिति समाधानम् ।

२ ननु द्वयोः शक्त्योः संकर एवात्र स्वीक्रियताम् । न । यत्र द्वयोः शक्त्योः (समु. अव.) अन्वयेन अर्थस्तत्रैव तयोः संकरः । ततश्च संकरो बोधिकयोः शक्त्योः स्वीक्रियते । अत्र तु यस्मिन्समये एका, तस्मिन्समये द्वितीया नास्तीति न संकर इत्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

काल्पनिक एवेति कुत्रास्ति योगशक्तिः ? विशिष्टस्य विशिष्टार्थे रूढेरेवाभ्युपगमात्' इत्यपि वदन्ति ।

अथ

'गीष्पतिरप्याङ्गिरसो गदितुं ते गुणगणान्सगर्वो न ।
इन्द्रः सहस्रनयनोऽप्यद्भुतरूपं परिच्छेत्तुम् ॥'

इत्यादौ रूढ्यर्थमादाय पुनरुक्त्यापत्तिः । न चैवंविधपदद्वयसमभिव्याहारस्थले योगरूढपदस्यावयवार्थमात्रबोधकत्वम्, तावन्मात्रस्यैव प्रकृतोपयोग्यतिशयविशेषसमर्पकत्वात्, इति वाच्यम् । एवमपि योगरूढपदस्य रूढिशक्तेरनियन्त्रणेन योगार्थमात्रप्रतिपादकताया अनुपपादनादुक्तदोषस्यानुवृत्तेः । एकेनैव पदेन योगार्थरूढ्यर्थयोरुभयोरप्यावश्यकयोरर्थयोरुपस्थितिसंभवेन द्वितीयपदप्रयोगस्य नैरर्थक्यापत्तेश्च, इति चेत्, अत्राहुः—'एकपदोपात्तत्वादन्तरङ्गाकाङ्क्षावशेन प्रथमं योगार्थरुढ्यर्थयोरन्वये सति समुल्लसितस्य विशिष्टार्थस्यैव पदान्तरार्थेनान्वयः, न तु तयोरेव विशकलितयोरिति यद्यपि न्यायसिद्धोऽर्थः, तथापि शक्त्याऽर्थस्य प्रतिपादने स्यादेवम् । लक्षणायां तु योगरूढेन योगार्थमात्रप्रतिपादनेन न किंचिद्बाधकमस्ति । नापि द्वितीयपदप्रयोगस्य नैरर्थक्यम् । तथा सति रूढ्यर्थबोधनेन गतार्थेन योगरूढशब्देन प्रतिपाद्यमानस्य योगार्थस्य पङ्कजाक्षीत्यादाविव नान्तरीयकत्वशङ्कया कुर्वद्रूपताया अपहृतौ प्रकृतोपयोग्यतिशयविशेषव्यञ्जनस्य पाक्षिकत्वापत्तेः । द्वितीयपदयोगे तु तेनैव

चाभिधाया रूढ्याख्य एक एव भेद इति भावः । अत्र शङ्कते—**अथेति** । **गीष्पतिरिति** । राजवर्णनमिदम् । **अतिशयेति** । राजनिष्ठगुणाद्यतिशयेत्यर्थः । अनियन्त्रणेन असंकोचेन । प्रकरणादिसंकोचकाभावादिति भावः । प्रकरणादिसत्त्वे आह—**एकेनैवेति** । आवश्यकयोरिति । पदद्वयोल्लेखेनोक्तातिशयव्यञ्जनार्थमिति भावः । **एकपदोपेति** । अन्तरङ्गत्वादौ हेतुरयम् । तयोः योगार्थरूढ्यर्थयोः । **विशकलितेति** । पदान्तरार्थेनान्वय इत्यस्यानुषङ्गः । एवं योगार्थमात्रबोधकत्वानुपपादनमाद्यदोषमुद्धृत्य द्वितीयदोषमुद्धरति—**नापीति** । तथा सति द्वितीयपदानुपादाने सति । **नान्तरीयकत्वेति** । मुख्यतात्पर्याविषयत्वेत्यर्थः । शङ्काया अभावे लिष्टार्थसिद्धिरत आह—**पाक्षि-**

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

रूढ्यर्थप्रतिपादने सिद्धे योगरूढपदप्रतिपाद्यस्य योगार्थस्य नान्तरीयकत्वशङ्काया अयोगात्कुर्वद्रूपत्वेन व्यङ्ग्यविशेषव्यञ्जकत्वं नियमेन सिद्ध्यति। एषा पदद्वयोपादानस्थले गतिरुक्ता।

यत्र तु 'पुष्पधन्वा विजयते जगत्त्वत्करुणावशात्' इत्यादावेकेनैव पदेन रूढ्यर्थोपस्थितिर्योगार्थद्वारा निःसारत्वाद्यवगमश्च भवति, तत्र कविकृतमन्मथरूढपदान्तरानुपादानपूर्वकपुष्पधन्वपदोपादानप्रतिसंधानेन तदीययोगार्थे कुर्वद्रूपताधानं बोध्यम्। तदित्थं द्वितीयपदस्योपादानेऽनुपादाने वा न क्षतिः। एवं जात्यन्तरविशिष्ट[2]वाचकपदसमभिव्याहारेऽपि। 'दिशि दिशि

केति। अत एवाग्रे नियमेनेति वक्ष्यति। जगत् कर्म। कविकृतत्वमुपादानेऽन्वेति।

---

१ गीष्पतिरप्या० इत्यादेः प्रघट्टकस्य दुरूहत्वादिदं तद्विशदीकरणम्—'गीष्पतिः (वर्णनसमर्थानां यावन्मात्रगिरां स्वामी) अपि आङ्गिरसो गुणवर्णने—किञ्च प्रत्यक्षीकरणसाधनैः सहस्रनयनैर्विशिष्टोपि इन्द्रस्तव रूपस्य इयत्तां कर्तुं सगर्वो न' इति राजवर्णनपद्ये योगरूढपदाभ्यामेव योगार्थरूढ्यर्थयोः प्रतीतेः संभवे—आङ्गिरस—इन्द्र—पदप्रयोगो रूढ्यर्थविषये पुनरुक्तिदोषायेति शङ्का। एवंविधस्थले योगरूढपदं केवलं योगवाचकमेव, तावन्मात्रेणैव प्रकृतस्यातिशयस्य प्रतिपादनात्, इत्यपि न शक्यं समाधातुम्। प्रकरणादिकस्य शक्तिसंकोचकस्याभावे रूढेर्नियन्त्रणस्याशक्यतया पौनरुक्त्यस्याऽवारणीयत्वात्। शक्तिसंकोचकेन किम्?, एकेनैव योगरूढपदेन उभयार्थयोः संभवे द्वितीयपदस्य स्पष्टं निरर्थकत्वाच्चेति पूर्वपक्षः।

एकपदोपात्तत्वादिभिरुपपत्तिभिः संमिलितशक्तिद्वयेन संजनितस्य (योग-रूढ्यात्मकस्य) अर्थद्वयस्य एकपदोपात्तत्वरूपादन्तरङ्गत्वात्प्रथमं निष्पत्तिः, तदनन्तरं गीष्पत्यादिपदस्य पदान्तरेण (आङ्गिरसादिना) योगः स्यात् इति हि न्यायसिद्धः प्रकारः शक्त्या पदार्थोपस्थितौ स्यात्। वयं तु अप्रमत्तस्य कवेः पुनः पदप्रयोगरूपेण बाधेन—गीष्पतिसहस्रनयनेतिपदाभ्यां लक्षणया योगार्थमात्रमुपस्थाप्य, तदुत्तरं प्रयुक्ताभ्यामाङ्गिरसादिपदाभ्यां संबन्धेन निखिलगिरां स्वामी गुरुरपि तव गुणवर्णने न सगर्व इति राज्ञोतिशयं साधयामः। एकेनैव योगरूढपदेनार्थद्वयसिद्धौ द्वितीयपदं निरर्थकमित्यपि न दोषः। पङ्कजाक्षीत्यादौ पंकजपदेन रूढ्यर्थः (कमलम्) एव गृह्यते। तत्र योगार्थः नान्तरीयकः (मुख्यतात्पर्याऽविषयः), इति तस्य कुर्वद्रूपता (तात्पर्यानुगुणत्वेन स्फुरद्रूपता) अपहीयते। एवमेव गीष्पत्यादिस्थलेपि—रूढ्यर्थोपहृतस्य योगार्थस्य कुर्वद्रूपताहानेः शङ्का तदा तु गिरांपतिरिति, योगार्थसाध्योऽतिशयो न। यदा तु सा शङ्का नोदेति तदा कुर्वद्रूपतया योगार्थेन सोऽतिशयो जायते इति राजवर्णनेऽस्मिन् अतिशयो वैकल्पिकः स्यात्। द्वितीयपदप्रयोगे तु नान्तरीयकत्वशङ्काया अभावेन नियतमेव सोतिशयः प्रतीयत इति द्वितीयपदप्रयोगस्य न निष्फलत्वमिति समाधानम्।

२ जात्यन्तर (कमलापेक्षयाऽन्यजाति) विशिष्टस्य अर्थस्य (कुमुदस्य) वाचकं यत्पदम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

जलजानि सन्ति कुमुदानि' इत्यत्रापि जलजादिपदानां लक्षणया योगार्थमात्रबोधकत्वम्, योगशक्त्युल्लासितस्य तु तादृशार्थस्य रूढ्यर्थोपश्लिष्टत्वेन स्वातन्त्र्येण कुमुदादावन्वयायोगात्। इत्थमभिधा निरूपिता।

अनया यः शब्दो यमर्थं बोधयति स तस्य वाचकः। इयं च यस्य शब्दस्य यस्मिन्नर्थेऽस्ति तस्य सोऽर्थोऽभिधेयः। स च जातिगुणक्रियायादृच्छिकात्मकः। तत्र जातिर्गोत्वादिः संस्थानविशेषाभिव्यङ्ग्या प्रत्यक्षसिद्धा गवादिपदानामभिधेया। अनुमानसिद्धा च घ्राणरसनत्वादिर्घ्राणरसनादिपदानाम्, आनन्त्यात्, व्यभिचाराच्च व्यक्तीनामभिधेयताया अकल्पनात्। न च ज्ञातगोत्वादिरूपया गोत्वादिज्ञानरूपया वा प्रत्यासत्त्या प्रत्यक्षेण परिकलितासु सकलतदीयव्यक्तिष्वभिधायाः कल्पने नास्ति दोष इति

प्रतिसंधानेन श्रोतुरिति शेषः। इत्यत्रापि इत्यादावपि। शक्त्या न निर्वाह इत्याह— **योगेति**। **प्रत्यक्षेति**। गवादीनां प्रत्यक्षत्वादिति भावः। **अनुमानेति**। घ्राणेन्द्रियादीनामतीन्द्रियत्वादिति भावः। **आनन्त्यादिति**। अनन्तशक्तिकल्पनजगौरवादित्यर्थः। ज्ञायमानं सामान्यं प्रत्यासत्तिरितिमतेनाह—**ज्ञातगोत्वादीति**। सामान्यज्ञानं

---

१ व्यक्तौ शक्तिस्वीकारे अनन्तव्यक्तीनामुपस्थितिस्त्वसंभवैव। ततश्च प्रत्यक्षोपस्थितायां यस्यां व्यक्तौ संकेतग्रहो भवेत्तस्यामेव तदभिधायाः प्रत्ययात्तदितरव्यक्तौ तत्पदाभिधेयताया व्यभिचारः स्फुट एव। तेन च कर्मवैगुण्यम्। यथा—'गौरनुबन्ध्यः' इति यत्रानुशिष्यते तत्र यावद्गोव्यक्तीनामनुबन्धनाऽसंभवाद् गवानुबन्धनकर्मणः स्फुटमेव वैगुण्यम्।

२ अलौकिकप्रत्यक्षे सामान्यलक्षणप्रत्यासत्तिर्नैयायिकैः स्वीकृता। तत्र 'ज्ञायमानं सामान्यं प्रत्यासत्तिः' इति मते यत्किञ्चित्स्थले बुद्ध्या परिगृहीतं यत्सामान्यं (गोत्वादिकम्) तदेव प्रत्यक्षाय संनिकर्षस्थानीयं भूत्वा यावद्गोव्यक्तीनामुपस्थितिं कारयति। अर्थात् अनन्ता व्यक्तीरजानन्तोपि वयं गोत्वादिसामान्येन (इयं गोपदवाच्या इत्येकत्र परिज्ञाय) तत्सजातीयास्वन्यास्वपि गोव्यक्तिषु गोपदशक्तिं गृह्णीमः।

यत्रैको घटः संयोगसंबन्धेन भूतले ज्ञातस्तदनन्तरं तादृशानां सर्वेषामेव घटवतां भूतलानां सामान्यलक्षणया भानं भवति। तत्र यावद्भूतलानां घटवत्त्वज्ञानार्थं घट एव संनिकर्षो भवति। किन्तु यत्र घटनाशोत्तरं घटवद्भूतलमासीदिति स्मरणं तत्र सामान्यलक्षणया यावद्भूतलानां घटवत्त्वभानं न स्यात्। सामान्यस्य (संनिकर्षस्थानीयस्य घटस्य) अभावात्। तस्माद् 'सामान्यज्ञानं प्रत्यासत्तिः' इति द्वितीयः पक्षः।

पक्षद्वयानुसारमपि सामान्यलक्षणया गोव्यक्तिषु गोपदाभिधाया ग्रहणे न व्यभिचार इति शङ्का।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

वाच्यम् । सामान्यप्रत्यासत्तेर्निराकरणात् । गौरवदोषस्यानुद्धाराच्च । एतेन शक्तिग्रहपदार्थोपस्थितिशाब्दबोधानां समानप्रकारकतयैव हेतुहेतुमद्भावाद्-गृहीतसंकेतानामपि व्यक्तिविशेषाणामन्वयबोधविषयताया उपपादनेऽपि न निस्तारः । व्यक्तीनां प्रत्ययस्त्वाक्षेपाल्लक्षणया वेत्यन्यदेतत् । अयं च जाति-रूपः शब्दार्थः प्राणद इत्युच्यते । प्राणं व्यवहारयोग्यतां ददाति संपादयतीति व्युत्पत्तेः । तदुक्तम्—'गौः स्वरूपेण न गौर्नाप्यगौः, गोत्वाभिसंबन्धाद्गौः' इति । अस्यार्थः—गौः सास्नादिमान्धर्मी स्वरूपेण अज्ञातगोत्वकेन धर्मिस्वरूपमात्रेण न गौः न गोव्यवहारनिर्वाहकः । नाप्यगौः नापि गोभिन्न इति व्यवहारस्य निर्वाहकः । तथा सति दूराद्-नभिव्यक्तसंस्थानतया गोत्वाग्रहदशायां गवि गौरिति गोभिन्न इति वा व्यवहारः स्यात् । स्वरूपस्याविशेषाद्घटे गौरिति गवि चागौरिति वा व्यवहारः स्यादिति भावः । गोत्वाभिसंबन्धाद्गोत्ववत्तया ज्ञानाद्गौर्गो-शब्दव्यवहार्य इति ।

प्रत्यासत्तिरिति मतेनाह—**गोत्वादिज्ञानेति** । प्रत्यक्षेण अलौकिकेन । **गौरव-दोषस्येति** । द्वितीयदोषोद्धारेऽप्याद्यदोषस्येत्यर्थः । एतेन गौरवदोषानुद्धा-रेण । एवकारेण समानविशेष्यकत्वादिव्यवच्छेदः । **तदुक्तमिति** । प्रकाशकृतेति शेषः । एवमग्रेऽपि । तथा सति धर्मिस्वरूपमात्रेण व्यवहारनिर्वाहकत्वाङ्गीकारे सति । गौरिति व्यवहारे इष्टापत्त्या आह—**गोभिन्न इतीति** । **अविशेषादिति** । व्यक्तिस्व-रूपाणां स्वतोऽव्यावृत्तत्वादिति भावः । गौरित्यत्र विशेषणज्ञानविधया तस्यो-पयोगेऽपि नाप्यगौरित्यनेन व्यवहारमात्रं धर्मज्ञानसाध्यमित्युच्यते । अभावज्ञानेऽपि

---

१ सामान्यलक्षणा प्रत्यासत्तिरन्यैर्न स्वीकृता । प्रत्यक्षं हि अशेषविशेषप्रत्ययार्थम् । अस्मिन् प्रत्यक्षे किं तत्तद्व्यक्तीनामशेषविशेषपरिचयो भवेत्? तथा चाकिञ्चित्करैव सैषा प्रत्या-सत्तिरिति तद्भावः ।

२ शक्तिग्रह–पदार्थोपस्थिति–शाब्दबोधेषु पूर्वपूर्वस्य उत्तरोत्तरं प्रति समानप्रकारकतया हेतुता । अर्थात् यत्प्रकारको यद्विशेष्यकश्च शक्तिग्रहः स तत्प्रकारक–तद्विशेष्यकपदार्थोपस्थितिं प्रति हेतुः, एवं यत्प्रकारिका यद्विशेष्यिका च पदार्थोपस्थितिः सा तत्प्रकारकतद्विशेष्यकशा-ब्दबोधं प्रति हेतुः । तथा च व्यक्तीनामनन्ततया येषु व्यक्तिविशेषेषु शक्तिग्रहो न जातस्त-द्विषयकशाब्दबोधस्य पूर्वोक्तरीत्या (गोत्वेन प्रकारेण) सिद्धिः स्यात् । इत्येवं समर्थनेऽपि न दोषमुक्तिः, व्यभिचारवारणेऽपि अनन्तशक्तिकल्पनगौरवस्य असमाहितत्वात् ।

३ ननु जातिशक्तिवादे तत्तत्कार्यार्थमावश्यकं व्यक्तीनां भानं कथं स्यादित्याह—व्यक्तिं विना जातेरभावात् आक्षेपः अनुमानम् । अनुपपत्त्या गोत्वादिजातेर्व्यक्तौ लक्षणा वा ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

गुणः शुक्लादिः शुक्लादिपदानामभिधेयः। क्रिया चलनादिशब्दानाम्। शुक्लादीनां चलनादीनां च प्रतिव्यक्तिभेददर्शनादानन्त्यव्यभिचाराभ्यां व्यक्तिशक्तिवाददोषाभ्यामिहापि कलुषीकरणमिति चेत्, तेषां लाघवात्प्रत्यभिज्ञाबलाच्चैकताया अभ्युपगमात्। तदुक्तम्—'गुणक्रियायदृच्छानां वस्तुत एकरूपाणामाश्रयभेदाद्भेद इव लक्ष्यते' इति। तथा च भेदप्रतीतिर्भ्रम एवेति भावः। इदमुपलक्षणम्। उत्पत्तिविनाशप्रतीतिरपि तथैव, वर्णनित्यतावादे गकाराद्युत्पत्तिविनाशप्रतीतेर्भ्रमत्वस्य स्वीकारात्। यादृच्छिकस्तु वक्त्रा स्वेच्छया डित्थादिशब्दानां प्रवृत्तिनिमित्तत्वे संनिवेशितो धर्मः। स च 'परम्परया व्यक्तिगतश्चरमवर्णाभिव्यङ्ग्योऽखण्डः स्फोटः' इत्येके। 'आनुपूर्व्यवच्छिन्नो वर्णसमुदायः' इत्यपरे। 'केवला व्यक्तिरेव' इतीतरे। तत्राद्यमतद्वये विशेषणज्ञानाद्विशिष्टप्रत्ययः। तृतीयमते च निर्विकल्पकात्मकः प्रत्ययः। तदित्थं चतुष्टयी शब्दानां प्रवृत्तिरिति

प्रतियोगितावच्छेदकविशिष्टज्ञानस्य प्रतियोगितावच्छेदकज्ञानस्य वा हेतुत्वादित्याहुः। शङ्कते—**शुक्लादीनामिति**। इहापि गुणक्रिययोरभिधेयत्वेऽपि। चेदित्यस्य तत्रेति शेषः। **एकताया इति**। तथा च नित्यत्वमपि सिद्धमिति भावः। तथैव भ्रम एव। व्यक्तिगतोऽर्थव्यक्तिगतः। अतिरिक्तस्फोटाङ्गीकारे फलाभावादाह—**आनुपूर्व्येति**। वर्णानां जन्यत्वेन समुदायासंभवादाह—**केवलेति**। दर्शनं मतम्।

१ यथा हि कृपाणमुकुरतैलादीनां प्रतिबिम्बाधाराणां भेदादेकमेव मुखं खड्गे दीर्घम्, मुकुरे अणु–महद्रूपम्, तैले स्निग्धम्, एवंरीत्या नानाकारत्वेन भासते, तथैव शुक्लादिर्गुणश्चलनादिक्रिया चाश्रयभेदेन नानाकारा भासत इत्यानन्त्य-व्यभिचारशङ्का नेत्याशयः।

२ यदृच्छाशब्दस्य यादृच्छिकोऽर्थस्तत्त्वतो व्यक्तिरूप एव सिध्यति, अत एवाग्रे वक्ष्यत्यपि 'केवला व्यक्तिरेव' इतीतरे। किन्तु उपाधिशक्तिवादिभिः स हि व्यक्तेः पृथगवस्थाप्यते। एतदुपपादने प्रकारभेदः। एके आहुः—'परम्परया व्यक्तिगत०'। अयं भावः–आशुविनाशिनां क्रमिकाणां वर्णानां मेलनाभावाद्वर्णानुपूर्व्या असंपत्तौ कथं वा स स्फोटोऽभिव्यज्यतां यो हि शब्दानामभिधेयः प्रख्यायते। ततश्च पूर्वपूर्ववर्णानुभवजनितसंस्कारसहितेनान्तिमवर्णेन यः स्फोटः (स्फुटयत्यर्थम्) अभिव्यज्यते स एव यदृच्छाशब्दानामभिधेय इत्यर्थः। स चायं स्फोटो वस्तुगत्या आकाशनिष्ठ एव। किन्तु तच्चरमं फलं व्यक्त्यभिगमनमेवेत्यत आह—'परम्परया व्यक्तिगतः'।

३ अर्थात् डित्थ इति संज्ञाशब्दस्य अयं वर्णसमुदाय एवार्थ इति।

४ डित्थशब्दस्य तन्नामिका व्यक्तिरेवाऽभिधेय इत्यर्थः।

५ विशेषणयोः (स्फोट–वर्णसमुदाययोः) ज्ञानाद् विशिष्टस्य (विशेष्यस्य) तादृशव्यक्तिरूपार्थस्य प्रत्ययः।

६ निर्विशेषणतया शुद्धाया व्यक्तेरेव बोध इत्यर्थः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

दर्शनं व्यवस्थितम् । सर्वेषां शब्दानां जातिरेवार्थः । गुणक्रियाशब्दानां गुणक्रियागतायाः, यदृच्छाशब्दानां च बालवृद्धशुकाद्युदीरिततत्तच्छब्द[1]-वृत्तेस्तत्तत्समयभिन्नार्थवृत्तेर्वा जातेरेवाभिधेयतासंभवात् । इति जाति-शक्तिदर्शनम् ।

अथ केयं लक्षणा, यन्मूलश्चरमं निरूपितो ध्वनिः । उच्यते—

शक्य[2]संबन्धो लक्षणा ॥

तस्याश्चार्थोपस्थापकत्वे मुख्यार्थतावच्छेदके[3] तात्पर्यविषयान्वयितावच्छेदकताया अभावो न तन्त्रम् । शक्यतावच्छेदकरूपेण लक्ष्यभानस्य स्वीकारात् । किं तु तात्पर्यविषयान्वये[4] मुख्यार्थतावच्छेदकरूपेण मुख्यार्थ-प्रतियोगिकताया अभावो रूढिप्रयोजनयोरन्यतरच्च तन्त्रम् । मुख्यार्था-

---

मतान्तरमाह—**सर्वेषामिति** । जातिगुणक्रियायदृच्छाशब्दानामित्यर्थः । शब्दवृत्तेः परम्परया तन्निष्ठत्वकल्पने गौरवादाह—**तत्तत्समयेति** । बालत्वयुवत्ववृद्धत्वरूपे-

---

१ बालवृद्ध-शुकादिभिरुदीरिताः ये नानाडित्थादिशब्दास्तेषु सर्वेषु डित्थत्वमेका जातिरभिधेया सिध्यति । अर्थगता जातिरितिपक्षे-तत्तत्समये 'बाल्य-यौवन-वार्धक्यसमये भिन्ना ये डित्थाद्यर्थाः (व्यक्तयः) तेषु डित्थत्वमेका जातिरभिधेया भवतीत्याशयः ।

२ शक्यस्य प्रवाहरूपार्थस्य अन्येन तटादिलक्ष्यार्थेन सह संबन्धः । अर्थात् शक्यसंबन्धितया तत्संबद्धस्य अन्यार्थस्य प्रत्यायनं लक्षणेत्याशयः ।

३ मुख्यार्थतावच्छेदकम् (गङ्गापदस्य मुख्योऽर्थः गङ्गा (प्रवाहः), मुख्यार्थतावच्छेदकं गङ्गात्वम्), तद्धि सर्वथैव तात्पर्यविषयान्वयितावच्छेदकं न भवेत्, अर्थात् तात्पर्यविषयीभूतेऽन्वये मुख्यार्थतावच्छेदकस्य (गङ्गात्वस्य) सर्वथैव यद्यनन्वयस्तदैव लक्षणाऽवतरेत् इति न कारणम् । लक्ष्यस्य तटाद्यर्थस्य मुख्यार्थतावच्छेदक-(प्रवाहत्व)-रूपेण प्रतीतेः स्वीकारात् । तदैव हि शैत्यपावनत्वरूपप्रयोजनस्य प्रतिपत्तिः ।

४ तात्पर्यविषयीभूतेऽन्वये मुख्यार्थतावच्छेदकरूपेण मुख्योऽर्थः अभावस्य प्रतियोगी भवति, अर्थात् तत्र मुख्योर्थः (प्रवाहः) मुख्यार्थतावच्छेदकरूपेण नाऽन्वेति, अपि तु लक्ष्यार्थेन सह संबद्धतयाऽऽनुषङ्गिकरूपेण । ततश्च-लक्षणायां मुख्यार्थस्यान्वये सत्यपि मुख्यार्थत्वरूपेण मुख्यार्थस्य अन्वयो न भवति । एवं च मुख्यार्थतावच्छेदकतया मुख्यार्थप्रतियोगिकोऽभावः, रूढिप्रयोजनयोर्मध्ये एकतरच्च लक्षणायां कारणमिति सारम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

न्वयानुपपत्तेः तन्त्रत्वे तु 'काकेभ्यो दधि रक्ष्यताम्' इत्यत्र लक्षणोत्थानं[1] न स्यात्। 'गङ्गायां घोषः' इत्यत्र सामीप्यम्, 'मुखचन्द्रः' इत्यादौ सादृश्यम्, व्यतिरेकलक्षणायां विरोधः, 'आयुर्घृतम्' इत्यादौ कारणत्वादयश्च संबन्धा यथायोगं लक्षणाशरीराणि।

इयं तावद्द्विविधा, निरूढा प्रयोजनवती च। तत्रापि द्वितीया द्विविधा, गौणी शुद्धा च। तत्राद्या सारोपा, साध्यवसाना चेति द्विविधा। अन्त्या चतुर्विधा—जहत्स्वार्था, अजहत्स्वार्था, सारोपा, साध्यवसाना चेति प्रयोजनवती षड्विधा संपद्यते। तत्र निरूढलक्षणाया अनुकूलप्रतिकूलानुलोमप्रतिलोमलावण्यादय उदाहरणं नीलादयश्च। 'धर्मस्यायमनुकूलः' इत्यादौ मुख्यार्थस्य कूलानुगतत्वादेर्बाधात् अनादिप्रयोगप्रवाहवशादेकवस्तुप्रवणत्वात्मना[2] कूलानुगतादिरूपशक्यस्य सादृश्येन संबन्धेनानुकूलादिशब्दैरनुगुणादयो लक्ष्यन्ते। एवं नीलादिपदानां लाघवाद्गुणगतजातेरेव शक्यतावच्छेदकतया[3] गुणद्रव्ययोः 'नीलो घटः' इत्यादौ सामानाधिकरण्येनान्वयस्यानुपपत्तेः समवायात्मना गुणरूपशक्यस्य

त्यर्थः। तन्त्रं कारणम्। **व्यतिरेकलक्षणेति**। 'उपकृतं बहु नाम-' इत्यादौ। यथायोगं यथासंभवम्। **लक्षणाशरीराणीति**। लक्षणाज्ञानकार्यतावच्छेदकं च तादृशशक्यसंबन्धप्रकारकलक्ष्यविशेष्यकशाब्दबुद्धित्वमिति प्राचीनालंकारिकमतम्। तदनन्तरं व्यञ्जनया तादृशशक्यतावच्छेदकप्रकारकलक्ष्यबोध इति च। एकप्रवणत्वं तदेकस-

---

१ काकेभ्यो दधि रक्ष्यताम्, अत्र काकपदमुख्यार्थस्य काकस्य रक्षणक्रियान्वये न बाधः, तेभ्योऽपि दधिरक्षा वक्तुर्विवक्षितैव। ततश्च मुख्यार्थान्वयानुपपत्तिरेव लक्षणाबीजमिति स्वीकारे काकपदस्य दध्युपघातके लक्षणा नावतरेदित्याशयः।

२ अनुकूलपदस्य 'कूलम् अनुगतः' इति यः शक्योऽर्थः, तस्य एकवस्तुप्रवणत्वात्मना (एकस्मिन् वस्तुनि यत् प्रवणत्वं संसक्तत्वम् तद्रूपेण) सादृश्येन संबन्धेन।

३ नीलादिपदानां नीलादिगुण-तद्विशिष्टद्रव्येत्युभयवाचकत्वापेक्षया गुणमात्रवाचकत्वे लाघवम्। ततश्च—नीलादिपदानां शक्यतावच्छेदकं नीलादिगुणगता जातिर्न तु द्रव्यगता। 'नीलो घटः' इत्यत्र तु नील इति गुणस्य घट इति द्रव्यस्य च समानाधिकरणत्वेन (विशेषणविशेष्यभावेन) अन्वयस्य बाधात् नीलादिगुणरूपशक्यस्य समवायरूपेण संबन्धेन नीलादिशब्दैर्नीलगुणविशिष्टानि द्रव्याणि लक्ष्यन्ते इति सर्वस्याशयः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

संबन्धेन नीलादिशब्दैर्गुणिनो लक्ष्यन्ते । तत्राद्यवर्गे सादृश्यसंबन्धेन द्वितीयवर्गे च तदितरसंबन्धेन लक्षणायाः प्रवृत्तेर्निरूढायामपि गौणीत्वशुद्धत्वाभ्यां द्वैविध्यमामनन्ति ।

विषयविषयिणोः पृथङ्निर्दिष्टयोरभेद आरोपः। अपृथङ्निर्दिष्टे विषये विषय्यभेदोऽध्यवसानम्। तत्राद्येन सहिता सारोपा। द्वितीयेन तु साध्यवसाना । उदाहरणानि च 'मुखं चन्द्रः' इत्यादीनि गौण्याः सारोपायाः। 'पुरेऽस्मिन्सौधशिखरे चन्द्रराजी विराजते' इत्यादीनि च तस्याः साध्यवसानायाः । अत्राद्यायां विषयिप्रतिपादकैश्चन्द्रादिशब्दैर्लक्षणयोपस्थापितानां चन्द्रादिसदृशानामभेदसंसर्गेण मुखादिशब्दोपस्थापितैर्मुखत्वादिविशिष्टैर्मुखादिभिरन्वयः। साढश्यरूपधर्मलक्षणायां तु तेन सह मुखादीनामन्वयो न स्यात्, नामार्थयोरभेदातिरिक्तसंसर्गेण विशेष्यविशेषणभावस्यानुपपत्तेः। नन्वेवं सति बोधावैलक्षण्याच्चन्द्रसदृशं मुखमित्युपमातो मुखं चन्द्र इति रूपकस्य कथं भेदः । न च सदृशविशेषणचन्द्रसंबन्धासंबन्धाभ्यामिति

त्वम्। विषयविषयिणोरिति। उपमेयोपमानयोरित्यर्थः। आद्येनारोपेण। द्वितीयेन त्विति। अध्यवसानेनेत्यर्थः। सहितेत्यस्यानुषङ्गः। तस्या इति। गौण्या इत्यर्थः। ननु गौरवात्सदृशरूपधर्मिलक्षणा न युक्ता अत आह—सादृश्येति। तेन सादृश्येन। न स्यात्कथमपि न स्यात्। अतिरिक्तेति। अभेदेन तु बोधान्नेति भावः। एवं सति धर्मिलक्षणयाऽभेदेनान्वयाङ्गीकारे सति। धर्मलक्षणया व्युत्पत्तिसंकोचमङ्गीकृत्य भेदान्वये तु स्याद्वैलक्षण्यमिति भावः । बोधावैलेति। उपमायामप्यभेदेनैव बोधादिति

---

१ अनुकूल-प्रतिकूलादिषु ।

२ नीलादिषु ।

३ ततश्च गौण-सारोपलक्षणायां सत्याम् 'मुखं चन्द्रः' इत्यत्र चन्द्रसदृशाभिन्नं मुखमिति शाब्दबोधस्य सारः ।

४ ननु लक्षणया रूपकेऽपि चन्द्रसदृशमिति बोधे जायमाने, चन्द्रसदृशं मुखमिति प्रसिद्धोपमापेक्षया बोधस्य अवैलक्षण्यादुपमारूपकयोः कथं पृथगलंकारता साधनीयेति पूर्वपक्षः ।

५ नन्वस्ति रूपके उपमायां च मिथो बोधवैलक्षण्यम् । यतो हि—मुखचन्द्र इति रूपके सदृशलक्षणया चन्द्र इत्येकेनैव पदेन चन्द्र-तत्सदृशयोर्बोधनात् द्वयोरनयोः संबन्धः संसर्गतया न भासते [भिन्नपदोपस्थाप्ययोरेवार्थयोः संबन्धः संसर्गतया स्वीक्रियत इति नियमात्] । चन्द्रसदृशं मुखमित्युपमायां तु चन्द्र-तत्सदृशयोर्भिन्नपदार्थत्वात्तयोः संबन्धस्य संसर्गतयैव भानमिति शङ्कायाम्—एतावन्मात्रभेदेन मुखं चन्द्र इव इति शाब्दोपमायाः, चन्द्रसदृशं मुखमित्या-

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

वाच्यम्। बोधस्य वैलक्षण्यमात्रेण पृथगलंकारताया असिद्धेः। अन्यथा मुखं चन्द्र इवेत्यत्र चन्द्रसदृशमित्येतद्गतात्पृथगलंकारतापत्तिरिति चेत्,

अत्र केचित्—"रूपकस्योपमातः स्वरूपसंवेदनांशमादायावैलक्षण्येऽपि लक्षणाफलीभूततादूप्यसंवेदनमादाय वैलक्षण्यं निर्बाधम्। तादूप्यसंवेदनं च विषये मुखादौ विषयितावच्छेदकस्य चन्द्रत्वादेः संप्रत्ययः। ननु लक्षणाप्रयोज्यादपि तत्सदृशबोधात्कथं नाम तादूप्यप्रत्ययः स्यात्। उपायस्याभावाद्भेदज्ञानेन प्रतिबन्धाच्च। अन्यथा चन्द्रसदृशं मुखमित्यत्रापि

भावः। सदृशविशेषणचन्द्रसंबन्धासंबन्धाभ्यामिति। सदृशे विशेषणभूतो यश्चन्द्रस्तत्संबन्धतदसंबन्धाभ्यां संसर्गतया भासमानाभ्यामित्यर्थः बोधवैलक्षण्यमिति शेषः। मुखं चन्द्र इत्यत्र चन्द्रपदस्य तत्सदृशे लाक्षणिकत्वेन तस्यैकपदार्थत्वात्संसर्गस्यापि लक्ष्यघटकतया चन्द्रसदृशयोः संबन्धस्य संसर्गविधयाऽभानम्। चन्द्रसदृशमित्यत्र तु तयोर्भिन्नपदार्थत्वेन संसर्गस्य तत्त्वेन भानमावश्यकमेवेति भावः। अन्यथा बोधवैलक्षण्यमात्रेणालंकारभेदाङ्गीकारे। **मुखं चन्द्र इवेत्यत्रेति**। इत्यस्यामुपमायामित्यर्थः। इवस्य द्योतकत्वेन रूपकरीत्या संसर्गस्य तत्त्वेनाभानात्। सादृश्यवाचकत्वेऽपि तेन सह प्रतियोगित्वं संबन्धः। चन्द्रसदृशमित्यत्र तु तत्प्रतियोगिकाश्रये लाक्षणिकतया अभेदस्य संबन्धत्वमिति स्पष्टं वैलक्षण्यम्। सदृशवाचकत्वेऽपि स्वप्रतियोगिकाश्रयत्वम् चन्द्र इवेत्यत्र संबन्धः, तत्र तु स एवेति स्पष्टो भेद इति भावः। **एतद्गतादिति**। उपमालंकारादिति शेषः। **तादूप्यसंवेदनमिति**। तादूप्यमात्रसंवेदनमित्यर्थः। एतेन भेदाभेदोभयप्रधानोपमा। असाधारणरूपेणोपमानोपमेययोर्भेदः, साधारणरूपेण त्वभेद इत्यलंकारसर्वस्वकृद्ग्रन्थविरोध इत्यपास्तम्। **उपायस्येति**। शक्तिलक्षणान्यतरस्येत्यर्थः। तत्रापि लक्षणास्तु, अत आह—**भेदेति**। अन्यथा तस्याप्रतिबन्धकत्वे। **इत्यत्रापीति**। उपमायामपि। **तादूप्येति**। तादूप्यमात्रेत्यर्थः। एवमुपायमुक्त्वा द्वितीयहेतुं खण्ड-

---

र्थोपमालंकारापेक्षयापि पृथगलंकारता स्वीकर्तव्या स्यात्। 'इव' इति निपातस्य द्योतकत्वेनावाचकत्वाद् भिन्नपदानुपस्थाप्यस्य तत्सादृश्यस्य चन्द्रेण सह संबन्धः संसर्गतया न भासते। चन्द्रसदृशमित्यत्र तु लक्षणया सदृशपदप्रतीयमानस्य सादृश्यस्य भिन्नपदोपस्थाप्यतया तयोः संबन्धः संसर्गतयैव भासत इति भेदादनयोरपि मिथः पृथगलंकारता प्रतिपाद्या स्यात्। ततश्च रूपके लक्षणास्वीकारे बोधस्याऽवैलक्षण्यादुपमारूपकयोः को भेद इति पूर्वपक्षः। एतस्य हि 'केचित्' 'अन्ये तु' 'अपरे तु' इति प्राचीनानां त्रिधा समाधानम्।

१ उभयत्रापि चन्द्रसदृशमिति स्वरूपबोधः एकरूप एवेत्यवैलक्षण्येपि।

२ तादूप्यस्य (अभेदस्य) प्रत्ययार्थं शक्तिर्वा लक्षणादिको वा यदि कश्चिदुपायः स्यात्तदैव तत्सिद्धिः। अत्र तु चन्द्र—तत्सदृशयोर्भेदप्रतीतिरिति तद्विरुद्धः अपायः।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

ताद्रूप्यप्रत्ययप्रसङ्ग इति चेत्, मैवम् । श्लेषस्थल इवात्राप्येकशब्दोपादानोत्थस्य व्यंञ्जनस्योपायत्वाद्वैयञ्जनिकबोधस्य बाधबुद्ध्यप्रतिबध्यत्वाच्च । अथ चन्द्रतत्सदृशयोरेवैकपदोपात्तत्वाच्चन्द्रसदृशे चन्द्रताद्रूप्यस्य प्रत्ययो यथाकथंचिदस्तु, न तु मुखत्वविशिष्टे मुखे । अनुभवसिद्धश्च सर्वेषाम् 'वक्त्रे चन्द्रमसि स्थिते किमपरः शीतांशुरुज्जृम्भते' इत्यादौ विषये विषयिताद्रूप्यस्य प्रत्यय इति सत्यम् । स्वताद्रूप्यवदभेदबुद्ध्या स्वताद्रूप्यस्य सुबोधतया तस्मिन्नपि तस्य सिद्धेः" इत्याहुः ।

अन्ये तु—"चन्द्रादिपदेभ्यो लक्षणया चन्द्रसदृशत्वेनापि[3] रूपेणोपस्थितानां मुखादीनां चन्द्रत्वेन रूपेणैव मुखादिपदोपस्थापितैः सहाभेदान्वय-

---

यति—वैयञ्जनीति । एतेन मुखत्वविशिष्टमुखव्यवच्छेदः । तदेवाह—न त्विति । रूपान्तरेण मुखोपस्थितेः सत्त्वादाह—मुखत्वेति । इष्टापत्तिं खण्डयति—अनुभवेति । स्वताद्रूप्यवदिति । चन्द्रताद्रूप्यवत्सदृशाभेदेत्यर्थः । तस्मिन्विषये । तस्य ताद्रूप्यप्रत्ययस्य । केचिदित्यनेनारुचिः सूचिता । तद्बीजं तु स्वरूपसंवेदनकृतवैलक्षण्यस्यापि संभवेन तावत्पर्यन्तगमनं व्यर्थमिति । अत एव मतान्तरमाह—अन्ये त्विति । अपिर्मुखत्वामुखत्वसमुच्चायकः । रूपेणैवेत्यस्याभेदान्वयेत्यत्रान्वयः । उपस्थापितैरित्यस्य मुखत्वामुखत्वादिभिरिति शेषः । ननु लक्षणाज्ञानकार्यतावच्छेदकं प्राचीनसंमतं प्रागुक्तमिति

---

१ 'विधौ वक्त्रे मूर्ध्नि' इत्यादिश्लेषे विधौ इति एकपदोपस्थाप्ययोः विधि–विध्वोः एकपदोपस्थापनजन्या व्यञ्जना यथा अभेदं पर्यवसाययति तथा चन्द्रेत्येकपदेन चन्द्र–तत्सदृशयो–रुपस्थितिरित्येकपदोपादानोत्थितया व्यंजनया द्वयोस्ताद्रूप्यप्रत्ययः स्यात् । भेदज्ञानरूपा बाधबुद्धिरपि न स्यादत्र प्रतिबन्धिका, व्यञ्जनाजन्यबोधस्य तत्प्रतिबध्यत्वाभावात् ।

२ चन्द्रसदृशे यदि चन्द्रताद्रूप्यं पूर्वोक्तव्यञ्जनया साधितं तर्हि स्व(चन्द्र)ताद्रूप्यवान् यः चन्द्रसदृशः तेन सह अभिन्नस्य मुखस्यापि चन्द्रताद्रूप्यं भवेदेव । चन्द्र(सदृश)–मुखेति द्वयोर्नामार्थयोरभेदस्य च सर्वानुमतत्वात् । यश्च यस्य अभिन्नेन सह अभिन्नः स तस्मादप्यभिन्नः [चन्द्रसदृशाच्चन्द्रः अभिन्नः तर्हि चन्द्रसदृशादभिन्नान्मुखादपि चन्द्रः अभिन्न एव] ।

३ चन्द्रसदृशाभिन्नं मुखमिति बोधे चन्द्रसदृशस्य मुखस्य च यद्यप्यभेदो लक्षणया सिध्यति तथापि मुखेन सह सोयमभेदश्चन्द्रत्वेनैव रूपेण भवति, अर्थात् पदार्थोपस्थितिरन्यविधा (सदृशत्वात्मिका), अन्वयश्च (बोधः) चन्द्रेण सह अभेदात्मकः, इत्यर्थोपस्थितिशाब्दबोधयोर्भेदः स्वीकार्य एवेत्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

बोधो जायते। तत्तत्पदलक्षणाज्ञानस्य तत्तत्पदशक्यतावच्छेदकप्रकारक-लक्ष्यान्वयबोधत्वावच्छिन्नं प्रति हेतुतायाः, पदार्थोपस्थितिशाब्दबोधयोः समानाकारत्वस्यानुभवसाक्षिकवैलक्षण्यकलाक्षणिकबोधातिरिक्तविषयतायाश्च कल्पनात्। अत एव गङ्गायां घोष इत्यत्र तटत्वेनाप्युपस्थितस्य तटस्य गङ्गात्वेनान्वयबोधस्तत्प्रयोज्यः शैत्यपावनत्वादिप्रत्ययश्च संगच्छते[2]। प्रकृते तु विषयिचन्द्रादिनिष्ठासाधारणगुणवत्त्वप्रत्ययः फलम्। न हि चन्द्रत्वप्रतीतिं विना मुखे चन्द्रत्वनियतगुणवत्त्वधीः शक्योपपादयितुम्। ताद्रूप्यपदेन तदसाधारणगुणवत्त्वमेव प्राचीनैरुक्तम्। इत्थं च स्वरूपसंवित्तिकृतः फलीभूतसंवित्तिकृतश्चोपमातो रूपकस्य भेदः स्फुट[3] एव"

कथं तथा बोधोऽत आह—तत्तत्पदेति। नन्वेवमपि तदुपस्थितिबोधयोः समानप्रकारत्वनियमभङ्गोऽत आह—पदार्थोपेति। कल्पनाया आवश्यकतामाह—अत एवेति। अपिना समीपत्वसमुच्चयः। ननु प्रकृते फलाभावोऽत आह—प्रकृते त्विति। नन्वेवं प्राचीनविरोधः। ताद्रूप्यसंवेदनस्य फलत्वस्य तैरुक्तत्वादत आह—ताद्रूप्येति। तदसाधारणेति। विजातीयाह्लादकत्वेत्यर्थः। इत्थं चेति। रूपके तथा बोधे तथा फलेऽङ्गीक्रियमाणे चेत्यर्थः। उपमातो रूपकस्येति। उपमायां तथा बोधाभावात्सां-

---

१ नन्वेवं चन्द्रसदृशाभिन्नं मुखमिति लाक्षणिकबोधः पूर्वमुक्तो विरुद्धः स्यादित्येको दोषः। पदार्थोपस्थिति–शाब्दबोधयोः समानप्रकारकत्वनियमोपि च खण्डितः स्यादित्यपरो दोष इति द्वयोः समाधानार्थमाह–तत्तत्पदलक्षणेति०—

तत्तत्पदानां (चन्द्रादीनाम्) यत् लक्षणाजन्यं ज्ञानं (चन्द्रसदृशमिति) तद्धि लक्ष्याणां (चन्द्रसदृशादीनाम्) तादृशम् लक्ष्यान्वयबोधं प्रति हेतुर्यत्र तत्तेषां पदानां (चन्द्रादीनाम्) शक्यतावच्छेदकं (चन्द्रत्वम्) प्रकारः (विशेषणीभूतः) स्यात्। अर्थात् चन्द्रसदृशादीनां लाक्षणिकपदानामन्वयबोधे चन्द्रादीनां शक्यतावच्छेदकं चन्द्रत्वमपि प्रविष्टं भवति, ततश्च चन्द्रत्वेन रूपेण मुखस्याभेदो न दुर्लभ इत्याशयः।

द्वितीये च—पदार्थोपस्थिति–शाब्दबोधयोः समानाकारकता अनुभवसाक्षिकं वैलक्षण्यं यस्य ईदृशं लाक्षणिकबोधम् अतिरिच्य (विहाय) एव कल्प्यते। लाक्षणिकबोधत्वादत्र तदुल्लङ्घनेपि न दोष इति।

२ लक्ष्यार्थस्य तटत्वेन रूपेण शाब्दबोधान्वये तु शैत्यपावनत्वप्रतीतिर्न स्यात्।

३ केचित्तु इति मते उपमाया रूपकेण सह ताद्रूप्यसंवेदनकृत एव भेदः, स्वरूपसंवेदनं त्वेकमेव। अस्मिन्मते तु—मुखचन्द्र इति रूपके पदार्थोपस्थितिः 'चन्द्रसदृशं मुखम्' इत्याकारिका, शाब्दबोधस्तु चन्द्ररूपं मुखमिति, द्वयोर्भेदः। उपमायां तु चन्द्रसदृशं मुखमिति पदार्थोपस्थितिः शाब्दबोधश्च द्वावपि समानाकारौ। एवं च—स्वरूपसंवित्तिकृतस्ताद्रूप्यसंवित्तिकृतश्च द्विविध एव द्वयोर्भेदः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

इति वदन्ति । अपरे तु—“भेदकरम्बितं सादृश्यमुपमाजीवातुभूतम्, भेदाकरम्बितं च गौणसारोपलक्षणाया इति स्फुटे भेदे कृतं फलकृतवैलक्षण्यपर्यन्तानुधावनेन । पक्षेऽस्मिन्भेदगर्भसादृश्यप्रतिपत्तेस्ताद्रूप्य-प्रतीतिः कथं नाम फलं भवितुमीष्टे, इत्यनुपपात्तिं परिहर्तुमायासोऽपि नापततीत्यपरमनुकूलम्” इत्यप्याहुः । तदित्थं प्राचामाशयो मतभेदेन वर्णितः ।

नव्यास्तु—“मुखं चन्द्रः, वाहीको गौः” इत्यादौ चन्द्रादीनां मुखादिभिः सह संभवति लक्षणां विनैवाभेदसंसर्गेणान्वयबोधः । बाधनिश्चय-प्रतिबध्यतावच्छेदककोटावनाहार्यत्वस्येव शाब्दान्यत्वस्यापि निवेश्यत्वात् । अत एव ‘अत्यन्तासत्यपि ह्यर्थे ज्ञानं शब्दः करोति हि’ इति प्राचां प्रवादोऽपि संगच्छते । न च ‘वह्निना सिञ्चति’ इत्यतो वाक्यादपि शाब्द-

---

धारणस्यैव गुणस्य प्रतीतेश्चेति भावः । अत्रापि पक्षेऽरुचिं सूचयन्मतान्तरमाह—**अपरे त्विति** । करम्बितं विशिष्टम् । सादृश्यस्य धर्मरूपत्वेऽतिरिक्तत्वे च भेदागर्भत्वादिति भावः । जीवातुर्जीवनौषधम् । **स्फुटे भेद इति** । उपमायां चन्द्रभिन्नं चन्द्रसदृशमिति बोधः । रूपके तु चन्द्रसदृशमित्येवेति भावः । पक्षेऽस्मिन्नित्यस्यापरमित्यनेनान्वयः । ननु मुखं न चन्द्र इत्यादिबाधज्ञानसत्त्वेन कथं तथा बोधोऽत आह—**बाधेति** । **अनाहार्येति** । तत्सत्त्वेऽपीच्छारूपोत्तेजकवशादाहार्यस्य जायमानत्वादिति भावः । न चेत्यस्यैवमिति शेषः । शाब्दान्यत्वनिवेशे इति तदर्थः । नन्वेवं प्रकृतेऽपि योग्यताज्ञानाभावात्कथं

---

१ भेदो गर्भे यस्या ईदृशी सादृश्यप्रतीतिरुपमायां भवति, ततश्चैतादृशप्रतीतेः फलं ताद्रूप्य(अभेद)प्रतीतिः कथं स्यात् ? भेदाभेदयोर्मिथो विरुद्धत्वात् । रूपके तु सादृश्यबोधे सत्यपि ताद्रूप्यप्रतीतिरेव लक्षणायाः फलं स्वीक्रियते । तथा च द्वयोरनयोरलंकारयोः पृथग्भेदसाधनायं नायासः कर्तव्यो भवतीत्याशयः ।

२ बाधनिश्चयेन यज् ज्ञानं प्रतिबध्यते तदवच्छेदक(साक्षाद्धर्म)कोटौ यथा आहार्यज्ञानभिन्नत्वं निवेश्यते तथा शाब्दान्यत्वमपि निवेश्यम् । अर्थात् बाधे सत्यपि कल्पितो बोधः (आहार्यः) यथा बाधज्ञानेन न प्रतिरुध्यते तथा शब्दमात्रेण जनितः (न तु व्यावहारिकरूपेण जगत्युपलब्धः) बोधोपि न प्रतिरुध्यते । तथा च मुखं चन्द्र इत्यादेः शब्दमात्रजनितबोधत्वाल्लक्षणां विनैव अभेदबोध इत्याशयः ।

३ अत्रापि शब्दमात्रजनितबोधं स्वीकृत्य शाब्दबोधः स्यादिति शङ्का ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

बोधापत्तिः। योग्यताज्ञानविरहात्। मुखं चन्द्रः, गौर्वाहीकः, इत्यादौ त्विष्टचमत्कारप्रयोजकताज्ञानाधीनाया इच्छायाः सत्त्वादाहार्ययोग्यताज्ञानसाम्राज्यम्। अत एव शाब्दबोधे योग्यताज्ञानस्य कारणत्वोक्तिः प्राचां संगच्छते। आहार्य एव वाऽभेदान्वयबोधोऽस्तु। मास्तु बाधबुद्धिप्रतिबध्यतावच्छेदककोटौ शाब्दान्यत्वम्। मा चास्तु शाब्दबुद्धौ योग्यताज्ञानस्य कारणत्वम्। आहार्यं [2]प्रात्यक्षिकमेवेति नियमश्च। अवश्यं मुखचन्द्र इत्यादौ पराभिमतसारोपलक्षणोदाहरणे वा[3]च्यार्थयोरेवाभेदान्वयोऽभ्युपगन्तव्यः, न तु वाच्यलक्ष्ययोः। अन्यथा 'राज[4]नारायणं

बोधोऽत आह—**मुखमिति**। अत एवाहार्ययोग्यताज्ञानसत्त्वादेव। शाब्दबोधे शाब्दबोधत्वावच्छिन्ने। लाघवान्मतान्तरमाह—**आहार्य एव वेति**। **मा चास्त्विति**। वह्निना सिञ्चतीत्यादावप्याहार्यज्ञानस्येष्टत्वादिति भावः। अस्योभयत्रान्वयः। उक्तं द्रढयति—**अवश्यमित्यादिना**। अभेदेत्यस्याहार्येत्यादिः। एवव्यवच्छेद्यमाह—

---

१ मुखं चन्द्र इत्यादिर्बोधः अभीष्टस्य चमत्कारस्य प्रयोजक इति ज्ञानाधीनाया अस्माकमिच्छायाः सत्त्वात् आहार्य(आरोपित)योग्यताज्ञानस्य तत्राधिकारो भवति येन न शाब्दबोधे प्रतिबन्ध इत्याशयः।

२ आहार्यमारोपितं प्रत्यक्षसिद्धमेव भवतीति नियमश्चापि 'मास्तु' इति पूर्वेणान्वयः। अर्थात् शब्दजन्यस्यापि तस्य स्वीकारे सोयं नियमो न स्वीकार्य इत्याशयः।

३ परैः (प्राचीनैः) मुखं चन्द्रः अत्र लक्षणां स्वीकृत्य चन्द्र इति लक्ष्यस्य मुखमिति वाच्यस्य च परस्परमभेदान्वयः प्रोक्तः। वयं तु लक्षणां विनैव वाच्ययोरेवानयोः अभेदं (नामार्थयोस्तथैवोचितत्वात्) स्वीकुर्म इति नव्यानामाशयः।

४ 'अन्यथा राजनारायणं लक्ष्मी'रित्यारभ्य 'तन्निवर्तकताया अयोगादिति' पर्यन्तस्य प्रघट्टकस्यायं सारः—

राजा नारायण इवेत्युपमितसमासाधीनायामुपमायां लक्ष्मीकर्तृकमालिङ्गनं नोपपद्यते। लक्ष्म्यालिङ्गनार्थं हि राज्ञि नारायणाऽभेदोऽपेक्ष्यते न तु नारायणसादृश्यम्। तत्तु रूपके उपपद्यते, नोपमायाम्। एवमेव मयूरव्यंसक(विशेषण)समासाधीने रूपके पाद एवाम्बुजमित्यत्र पादस्य अम्बुजरूपत्वे स्वीकृते नूपुरमनोहरत्वं नोपपद्यते। नूपुरधारणं हि चरणे उपयुज्यते न तु कमले।

प्राचीनानां रीत्या रूपके सदृशलक्षणास्वीकारे तु राजैव-नारायण इति रूपकेऽपि सदृशलक्षणया नारायणसदृश इति बोधे आलिङ्गनानुपपत्तौ तथैव स्थितायाम् उपमानुपपत्ते रूपकनिर्णायकता प्रोक्ता न संगच्छेत। एवमेव पादाम्बुजमित्यत्र रूपकस्वीकारेपि प्राचीनानां मते लक्षणया अम्बुजसदृशमिति बोधेन नूपुरशिञ्जितद्वारा मनोहरताया उपपत्तौ उपमितसमासस्य रूपकनिवर्तकताया उक्तिः प्राचां नोपपद्यते। तस्मान्मुखं चन्द्र इत्यादौ वाच्ययोरेवाभेदः न तु वाच्यलक्ष्ययोरिति।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

लक्ष्मीस्त्वामालिङ्गति निर्भरम्', 'पादाम्बुजं भवतु मे विजयाय मञ्जुमञ्जीरशिञ्जितमनोहरमम्बिकायाः' इत्यादौ क्रमेणोपमारूपकयोरुपमितविशेषणसमासाधीनयोर्लक्ष्मीकर्तृकालिङ्गनमञ्जुमञ्जीरशिञ्जितमनोहरत्वयोरनुपपत्तिर्निर्णायिका रूपकोपमयोः प्राचीनैस्तत्र तत्रोपनिबद्धा विरुद्धा स्यात् । आद्यपद्ये उपमाया इव रूपकस्यापि स्वीकारे बाधकस्य तुल्यतया तन्निर्णायकताया असंगतेः । द्वितीयपद्ये रूपकस्यापि स्वीकारे बाधकाभावेन तन्निवर्तकताया अयोगात् । न च मुखचन्द्रादौ समासे क्वचिदस्तु नाम प्रागुक्तरीत्या लक्षणां विनापि बोधोपपत्तिः, व्यासे[1] तु लक्षणाया नास्ति बाधकमिति वाच्यम् । 'कृपया सुधया सिञ्च हरे मां तापमूर्च्छितम्' इत्यादौ व्यासेऽप्यनुपपत्तेः । न च सिञ्चतेरपि विषयीकरणे[2] लक्षणया नानुपपत्तिः । उत्प्रेक्षाद्यतिरिक्तातिशयोक्त्यपह्नवादिष्विवाहार्यज्ञानेनोपपत्तौ लक्षणायां बीजाभावादनुभवविरोधाच्च ।

अपि चोपमानवाचकस्य चन्द्रादिपदस्य रूपके उपमानसदृशे लक्षणा इति हि प्राचां समयः । तत्र च लक्ष्यतावच्छेदकं सादृश्यम् । तच्च

न त्विति । अन्यथा वैपरीत्याङ्गीकारे । विरुद्धेत्यत्रास्यान्वयः । **उपमितविशेषणेति** । 'उपमितं व्याघ्रादिभिः' । 'मयूरव्यंसकादयश्च' इतीत्यर्थः । तत्र तयोः स्वीकारे या तदनुपपत्तिः सा वैपरीत्ये निर्णायिकेत्यखण्डार्थः । बाधकस्य तत्कर्तृकालिङ्गनासंभवस्य । बाधकाभावेन तादृशमनोहरत्वासंभवाभावेन । **प्रागुक्तेति** । प्राचीनोक्तेत्यर्थः । **नास्ति बाधकमिति** । प्राचानुक्तत्वादिति भावः । **सिञ्चतेरिति** । अपिरेवार्थः । **उत्प्रेक्षेति** । अत्र तु यथा लक्षणा तथा स्फुटीभविष्यति । विनिगमनाविरहादाह— **अनुभवेति** । तत्र विसंवादादाह— **अपि चेति** । स च समानधर्मश्च । एवमादौ

---

१ समासाभावे तु सदृशलक्षणयैव कार्यं स्यादिति शङ्का । कृपया सुधयेत्यत्र व्यासेऽपि सदृशलक्षणायां सुधासदृश्या कृपया सेचनं तावन्न संघटते यथा सुधाऽभिन्नया । अत एव वाच्ययोर्द्वयोरभेदः स्वीकार्य इति समाधानम् ।

२ अतिशयोक्तौ विषयिणः (उपमानस्य) एव यथा विषयीकरणम् (उपमेयतया स्थापनम्) तथाऽत्रापि 'कुरु' इत्यस्य (विषयस्य) स्थाने सिञ्चेति विषयिणः प्रयोगः । अतिशयोक्तिसंवलने चायमर्थः—'तापमूर्च्छितस्य ममोपरि सुधासेचनसदृशीं कृपां कुरु' इति फलितोर्थः । तथा च असमासस्थलेऽपि लक्षणास्वीकारे नानुपपत्तिरिति पूर्वपक्षः । उत्प्रेक्षादिकं विहाय अतिशयोक्त्यपह्नुत्यादिषु यथा आहार्यज्ञानेनैवोपपत्तिस्तथात्रापि आहार्यज्ञानेनैवोपपत्तौ लक्षणास्वीकारे हेतोरभावः, अनुभवविरोधश्चेति तत्समाधानम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

समानधर्मरूपम्। स च लक्ष्यांशे सुन्दरत्वादिना विशेषरूपेण प्रतीयते, उताहो सामान्यरूपेण? नाद्यः[1]। सुन्दरं मुखं चन्द्र इत्यादौ पौनरुक्त्यापत्तेः। न चैवमादावुपात्तधर्मके रूपके तद्धर्मातिरिक्तो धर्म एव लक्ष्यतावच्छेदकीभूतसादृश्यरूप इति वाच्यम्। अनुभवविरोधात्।

'अङ्कितान्यक्षसंघातैः सरोगाणि सदैव हि।
शरीरिणां शरीराणि कमलानि[2] न संशयः॥'

इत्यादौ श्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसितधर्मं विना धर्मान्तरस्य सर्वथैवास्फूर्तेश्च। नान्त्यः[3]। सादृश्यस्य शब्दोपात्तत्वेनोपमात्वापत्तेः। न च सादृश्यस्य

इत्यादावित्यर्थः। अत्रादिशब्दस्य प्रकारार्थत्वात्तत्प्रयोजकधर्ममाह—**उपात्तेति**। **तद्धर्मेति**। उपात्तधर्मान्याह्लादकत्वादिरित्यर्थः। तथानुभवे विसंवादादाह—**अङ्कितानीति**। अक्षाणीन्द्रियाणि, अक्षाः पद्माक्षाश्च तत्समूहैर्व्याप्तानि। रोगसहितानि, सरोगामीनीत्यर्थः। **श्लेषेति**। शब्दश्लेषनिमित्तको यो विशेषणार्थयोरभेदाध्यवसायस्तद्विषयीभूतो यो धर्मस्तद्व्याप्तत्वसरोगत्वरूपस्तमित्यर्थः। एवमग्रेऽपि। एवं चात्र पौनरुक्त्यं दृढमिति भावः। **शब्दोपात्तेति**। लक्षणयेति भावः। तथा च रूपकोच्छेदापत्ति-

---

१ समानधर्मो यदि सुन्दरत्वादिना विशेषरूपेण प्रतीयते तर्हि सुन्दरं मुखं चन्द्रः अत्र सुन्दरत्वस्य शब्दद्वारा उक्तिः पौनरुक्त्यम्। यतो हि सुन्दरत्वमेव यदा लक्ष्यतावच्छेदकं तदा मुखं चन्द्र इत्यस्यैव चन्द्रेण समानं सुन्दरं मुखमित्यर्थसंपत्त्या पुनः कथनं पुनरुक्तिरेव।

२ शरीराणि कमलानीति व्यस्तरूपकम्। लक्षणया कमलसदृशानाम् (शरीराणाम्) लक्ष्यतावच्छेदकं सादृश्यं च शब्दश्लेषरूपया भित्त्या (निमित्तेन) विशेषणीभूतयोरर्थयोः एकपदोपस्थाप्यत्वरूपस्य अभेदाध्यवसानस्य विषयीभूतो यो धर्मः अक्षसंघातैः (इन्द्रियसमूहैः पद्माक्षराशिभिश्च) व्याप्तत्वम्, सरोगत्वम् (रोगसहितत्वं सरोगामित्वं) च विहाय नान्यो (धर्मः) भवितुमर्हति। अर्थात् 'सुन्दरं मुखं चन्द्रः' अत्र तु उपात्तं धर्मं सुन्दरत्वं विहाय अन्योपि कश्चन धर्मः (आह्लादकत्वं गौरत्वं वा) लक्ष्यतावच्छेदकसादृश्यरूपेण निर्वक्तुं शक्यते। अत्र तु शरीराणाम् (उपमेयानाम्) कमलानाम् (उपमानानां) च पूर्वोक्तम् अभेदाध्यवसितधर्मं विना अन्यो न कोपि समानधर्मः प्रतीयते। तस्य च भवन्मतानुसारं लक्ष्यतावच्छेदकसादृश्यरूपत्वेन 'शरीराणि कमलानि' इत्यस्यैव 'कमलसदृशानि अक्षसंघाताङ्कितानि सरोगाणि शरीराणि' इत्यर्थो जातः। पुनः पद्ये 'अङ्कितान्यक्षसंघातैः' इत्याद्युक्तिः पौनरुक्त्यायैव। ततश्च लक्ष्यतावच्छेदकं सादृश्यं विशेषरूपेण न प्रतीयते पौनरुक्त्यापत्तेः। इति वक्तव्यं स्यात्।

३ लक्ष्यतावच्छेदकं सादृश्यं सादृश्यत्वेन सामान्यरूपेण प्रतीयते इति अन्त्योपि पक्षो न। तथा सति लाक्षणिकेन चन्द्रादिपदेन यथा लक्ष्योर्थः प्रतिपाद्यते तथा लक्ष्यतावच्छेदकम् (सादृश्यम्) अपि प्रोच्यते। ततश्च रूपकेऽपि शब्दोपात्तस्य सादृश्यस्य सिद्धत्वादुपमालंकारो भवेत्। रूपकस्य चोच्छेदः स्यादित्याशयः।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

वाच्यतायामेवोपमाव्यपदेशः । 'नलिनप्रतिपक्षमाननम्' इत्यादौ तदभावापत्तेः । किं च 'विद्वन्मानसहंस—' इत्यादौ श्लिष्टपरम्परितरूपके श्लेषनिष्पत्तौ श्लेषभित्तिकाभेदाध्यवसानेन मानसवासित्वरूपे भूपहंसयोः सादृश्ये सिद्धे सदृशलक्षणामूलस्य भूपे हंसरूपकस्य सिद्धिः । तस्यां च सत्यां सरोमनोरूपार्थद्वयाभिधानलक्षणस्य श्लेषस्य निष्पत्तिरिति परस्पराश्रयः । नहि रूपकास्फूर्तौ सरोरूपेऽर्थे मानसशब्दस्य तात्पर्यं वेदयितुं किंचित्प्रमाणमवतरति । स्फुरिते तु रूपके तद्धटकसादृश्यान्यथानुपपत्तिरूपेण प्रमाणेनार्थद्वयाभेदबोधफलकस्य तदुभयप्रतिपादनात्मनः श्लेषस्य

रिति भावः । **वाच्यतायामेवेति** । शक्त्येति भावः । **तदभावेति** । प्रतिपक्षशब्दस्य न सादृश्ये शक्तिः किं तु लक्षणेति भावः । इष्टापत्तावाह—**किं चेति । विद्वदिति** । 'विद्वन्मानसहंस वैरिकमलासंकोचशीतद्युते दुर्गामार्गणनीललोहित समित्स्वीकारवैश्वानर । सत्यप्रीतिविधानदक्ष विजयप्राग्भारभीम प्रभो साम्राज्यं वरवीर वत्सरशतं वैरिञ्चमुच्चैः क्रियाः ॥' इत्यादावित्यर्थः । अत्र मानसमेव मानसमित्यादिश्लेषः । तस्यां रूपकसिद्धौ । **तद्धटकेति** । लक्ष्यतावच्छेदकेत्यर्थः । **अर्थद्वयेति** । सरोमनोरूपे-

---

१ यत्र सादृश्यमभिधया प्रतिपाद्यं तत्रैवोपमा । अत्र तु सादृश्यं लक्षणया प्रतिपाद्यं ततो नोपमा प्रसज्येतेति शङ्का । नलिनप्रतिपक्षम् इत्यादावपि प्रतिपक्ष(शत्रु)पदेन सादृश्यं न वाच्यम्, अपि तु लक्षणागम्यमेव । सर्वसंमता चेयमुपमा । तस्मादभिधया वाच्ये एव सादृश्ये उपमा इति नोपपन्नमिदं समाधानम् । ततश्च रूपके लक्ष्यतावच्छेदकं सादृश्यं न विशेषरूपेण, न वा सामान्यरूपेण प्रतिपादयितुं शक्यत इति सर्वस्याशयः ।

२ विदुषां मानसम् (मनः) एव मानसम् (सरः) तस्य हंसः । वैरिकमलायाः (लक्ष्म्याः) संकोच एव वैरिकमलानाम् आ (समन्तात्) संकोचः तस्य कृते शीतद्युते (चन्द्र !) इत्यादिषु मानसवासित्वरूपे भूपहंसयोः सादृश्ये सिद्धे सति (लक्ष्यतावच्छेदकस्य धर्मस्य संपत्त्या) भूपे हंसरूपकस्य सिद्धिः । रूपकसिद्धौ सत्यां तु राजनि हंसताप्रतीतिवशात् सरोमनोरूपस्य अर्थद्वयस्य प्रत्यायकः मानसपदश्लेषः सिध्येत् । [यावत्कालं राजनि हंसरूपकं न सिध्यति तावत् विद्वत्पदसहकृततया मनोरूपार्थे दृढीभूतस्य मानसपदस्य सरोरूपमर्थं बोधयितुं न किञ्चित्प्रमाणान्तरमस्ति] एवं च रूपकसिद्धौ श्लेषापेक्षा, श्लेषसिद्धौ च रूपकमपेक्षितमिति अन्योन्याश्रयदोषाद्वाच्ययोरभेदान्वयसरणिरेवोत्तमा, न तु सदृशलक्षणेत्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

निष्पत्तिः। अतो नामार्थयोरभेदान्वयसरणिरेव रूपकस्थले रमणीया। सदृशलक्षणायाः फलं रूपके ताद्रूप्यप्रत्यय इत्यपि न हृदयंगमम्। [1]तत्सदृश इति शब्दात्सादृश्यप्रत्यये सत्यपि ताद्रूप्यप्रत्ययापत्तेः" इत्याहुः।

अत्रेदं विचार्यते—यत्तावदुच्यते नामार्थयोरभेदान्वयबोधेनैवोपपत्तौ रूपके नास्ति लक्षणेति, तत्र चमत्कारिसाधारणधर्मानुपस्थितिदशायामुपमालंकारस्येव रूपकालंकारस्यापि नास्ति निष्पत्तिश्चमत्कारो वेति सकलहृदयसिद्धम्। कथमन्यथा 'भारतं नाकमण्डलम्', 'नगरं विधुमण्डलम्' इत्यादिवाक्यश्रवणानन्तरमनुन्मिषन्त्या रूपकप्रतिपत्तेः सुपर्वालंकृत—सकलकलादिशब्दश्रवणोत्तरमेव [2]समुन्मेषः सर्वेषाम्। इत्थमेव च मुखं चन्द्र इत्यादिप्रसिद्धोदाहरणेऽपि। इयांस्तु विशेषः—यदेकत्र साधारणो धर्मः प्रसिद्धतया नियमतः [3]स्वबोधकश्रुतिं नापेक्षते। इतरत्र त्वप्रसिद्धतया

त्यादिः। प्राचोक्तमन्यत्खण्डयति—**सदृशेति**। **नास्ति लक्षणेतीति**। मास्तु लक्षणा। नामार्थयोश्चाभेदान्वय एवास्तु। न च बाधज्ञानं प्रतिबन्धकम्। सादृश्यज्ञानरूपदोषस्योत्तेजकत्वात्। एतज्ज्ञानं च प्रसिद्धसादृश्यकस्थले साधारणधर्मानुपादाने एकसंबन्धिज्ञानादपरसंबन्धिस्मरणन्यायेन। साधारणधर्मस्मृतौ दोषविशेषसहकारेण शब्दादभेदप्रत्ययः। शङ्खे पीतत्वाभावनिश्चये काच—कामलादिदोषेण तत्पीतत्वप्रत्यक्षवत्। रूपके आहार्यबुद्धिरिति प्राचीनव्यवहारे बाधबुद्धिकालिकाकालिकत्वमात्रे आहार्यपदं लाक्षणिकम्। इवशब्दादिसमभिव्याहारे तु तेन भेदगर्भसादृश्यस्यैवोपस्थापनान्नाभेदप्रतीतिरिति मम प्रतिभाति। तत्र दोषं वक्तुमाह—**तत्रेत्यादिना**। चमत्कारी यः साधारणधर्मस्तदनुपेत्यर्थः। उभयत्र क्रमेण साधारणधर्ममाह—**सुपर्वेति**। देवालंकृतत्वं पण्डितालंकृ-

---

१ यथा सदृशलक्षणायां तत्सदृशेऽर्थे जाते ताद्रूप्यं लक्षणाप्रयोजनं ख्यायते तथा 'तत्सदृशः' इति पदेपि ताद्रूप्यम् (अभेदः) प्रतीयेत। न तु तथा भवतीति रूपके सदृशलक्षणा नोचितेति नवीनानामाशयः।

२ 'भारतं नाकमण्डलम्' इति या रूपकप्रतीतिः पूर्वं नाभ्युदेति स, सा 'सुपर्वालंकृतम्' (सुपर्वभिः देवैः अलंकृतं स्वर्गमण्डलम्, सुन्दरैः सभा—वन—विराटादिभिः पर्वभिश्च अलंकृतं महाभारतम्) इति साधारणधर्मश्रवणे स्फुटं स्फुरति। एवमेव 'नगरं विधुमण्डलम्' इति रूपकमपि 'सकलकलम्' (सकलाः कलाः षोडशभागाः यत्र तादृशं चन्द्रमण्डलम्, कलकलेन सहितं चतुःषष्टिकलासहकृतं वा नगरम्) इति सामान्यधर्मश्रवणे द्रुतं बुद्ध्यारूढं भवति।

३ स्वस्य (साधारणधर्मस्य) बोधिकां श्रुतिं शब्दश्रवणम्। साधारणधर्मवाचकशब्दश्रवणमित्यर्थः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

तथा । एवं स्थिते साधारणधर्मवत्त्वरूपं सादृश्यं यदि रूपकमध्यं न प्रविशेत्तदा कथमिव धर्मविशेषानुपस्थितिदशायां रूपकं न पर्यवस्येत् । चमत्कारं वा न जनयेत् । उपमानोपमेययोराहार्याभेदबुद्धेरनन्यापेक्षपर्यवसानायाः साम्राज्यात् । न चाहार्यपदार्थद्वयाभेदबुद्धौ तच्चमत्कारे वा साधारणधर्मविशेषज्ञानं प्रयोजकमिति शक्यं वक्तुम् ।

'यद्यनुष्णो भवेद्वह्निर्यद्यशीतं भवेज्जलम् ।
मन्ये दृढव्रतो रामस्तदा स्यादप्यसत्यवाक् ॥'

इत्यादौ साधारणधर्मस्याप्रत्ययेऽपि वह्न्यनुष्णत्वादीनामभेदप्रत्ययोपगतेः । न चोपमानोपमेयस्थल एवायं नवीनो विशेष इति वाच्यम् । ईदृशविशेषकल्पने मानाभावात् । साधारणधर्मानुपस्थितिदशायामपि 'मुखं यदि

त्वं सकलकलत्वं चेत्यर्थः । कला षोडशो भागः कौशलं च । एकत्र प्रसिद्धोदाहरणे । इतरत्राप्रसिद्धोदाहरणे तु । **तथेति** । नियमेन स्वबोधकश्रुतिमपेक्षत इत्यर्थः । कथमिव कथमपि । **अनन्यापेक्षेति** । रूपकस्य तु धर्मविशेषोपस्थित्यपेक्षं पर्यवसानमिति भावः । **विशेषज्ञानमिति** । तथा च तदभावादभेदबुद्धिरपि न स्यादिति भावः । **वह्न्यनुष्णेति** । वह्न्यादावनुष्णाद्यभेदप्रतीतेरित्यर्थः । **न चोपमेति** । वह्न्यनुष्णा-

---

१ न अन्यत् (साधारणधर्मादिकम्) अपेक्षते पर्यवसानं (सिद्धिः पूर्णता वा) यस्याः, ईदृश्याः उपमानोपमेययोः आहार्याभेदबुद्धेः साम्राज्यात् पूर्णाधिकारात् । अर्थात् भवद्रीत्या नामार्थयोर्द्वयोः आहार्याभेदस्य बुद्धिर्निष्प्रतिरोधं तत्र वर्तत एव । तस्यां बुद्ध्यां च न कस्यचित् साधारणधर्मादिज्ञानस्यापेक्षा । एवं सत्यपि साधारणधर्मवत्त्वम् (सादृश्यम्) यावत्कालं रूपकमध्यं न प्रविशति तावत् (नामार्थयोर्द्वयोरभेदबुद्धौ सिद्धायामपि) रूपकं न पूर्णं भवति, नापि वा चमत्कारकं भवति । किमेतत् ?

२ 'वह्निः अनुष्णः' 'अशीतं जलम्' अत्र अनुष्णाभिन्नो वह्निः, अशीताभिन्नं जलम्, इति द्वयोः पदार्थयोरभेदप्रतीतिः साधारणधर्मज्ञानं विनैव भवतीत्यर्थः ।

३ उपमानोपमेययोश्चन्द्रमुखयोराहार्याऽभेदः साधारणधर्मं प्रयोजकं कृत्वैव संभवति, अन्यथा न, इत्यपि न शक्यते वक्तुम् । यतो हि 'मुखं यदि चन्द्रः स्यात् तदा भूम्यवस्थितं न स्यात्' अत्र मुखचन्द्रयोरुपमेयोपमानत्वे सत्यपि साधारणधर्मस्य (आह्लादकत्वादेः) अभावेऽपि आहार्याभेदज्ञानं स्वीक्रियते । अन्यथा 'मुखं चन्द्रः स्यात्' इत्यन्वय एव न संभवेत् । द्वयोर्नामार्थयोरभेदातिरिक्तेन संबन्धेन अन्वयस्यैवाऽस्वीकारात् । ततश्च मुखचन्द्रादिषु उपमेयोपमानेषु साधारणधर्मोपस्थितिं विनापि अभेदबोधः संभवति, परं साधारणधर्मप्रयोज्यस्य सादृश्यस्याभावे आहार्याभेदज्ञानमात्रेण रूपकं न सिध्यति । एवं च रूपकसिध्यर्थमपेक्षितस्य सादृश्यस्य प्रतीतये सदृशलक्षणा स्वीकर्तव्येत्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

चन्द्रः स्यात्तदा भूम्यवस्थितं न स्यात्' इत्यादौ तादृशप्रतीत्युपगमाच्च । ननु रू[1]पकप्रतीतेरुपमानाभेदविषयत्वविरहे 'सिंहेन सदृशो नायं किं तु सिंहो नराधिपः' इत्यादौ निषेध्यविधेययोरसंगतिरिति चेत्, न । अनुपदमेव प्राचीनमतद्वयेऽपि रूपके ताद्रूप्यप्रतिपत्तेः स्वीकारस्य प्रतिपादनात् ।

अथ विधेयकोटौ प्राचां मते सादृश्यस्यापि प्रविष्टतया तन्निषेधानुपपत्तिस्तथा[2]पि स्थितैवेति चेत्, भेदघटितसादृश्यरूपाया उपमाया एव निषेध्यत्वात् तिरोभूतभेदसादृश्यलक्षणस्य रूपकस्य विधेयत्वाच्च नानुपपत्तिः । यदप्युक्तं रूपके लक्षणास्वीकारे 'राजनारायणम्' इत्यत्र 'पादाम्बुजम्' इत्यत्र चोपमारूपकयोर्बाधकतया रूपकोपमयोर्निर्णायकतया च लक्ष्मीकर्तृकालिङ्गनमञ्जुमञ्जीरशिञ्जितत्वयोरनुपपत्तिः प्राचीनैरुक्ता विरुद्धा स्यादित्यादि, तदपि न । रूपके उपमानतावच्छेदकरूपेण तत्सदृशप्रत्य[3]यस्योपपादितत्वेन 'राजनारायणम्' इत्यादौ विशेषणसमासायत्तस्य

दीनां तु नोपमानोपमेयत्वम् । अत एव तत्र रूपकादिकं न । अभेदबुद्धिस्तु तत्रास्तीति भावः । न त्वन्यथानुपपत्तिरेव मानं तत्राह—**साधारणेति** । **तादृशेति** । उपमानोपमेययोश्चन्द्रमुखयो रूपकसत्त्वेनाभेदप्रतीत्यङ्गीकारादित्यर्थः । तस्मादभेदबुद्धौ तस्य प्रयोजकत्वस्य दुर्वचतया सैव स्यात् । रूपकं न पर्यवस्येत् । अतस्तदुपस्थित्यर्थं लक्षणावश्यमाश्रयणीयेति भावः । तत्र शङ्कते—**ननु रूपकेति** । **विरहे इति** । नामार्थयोरभेदान्वय इति सरण्यनङ्गीकारे इत्यर्थः । **विधेयकोटाविति** । 'सिंहो नराधिपः' इत्यादावित्यर्थः । तथापि ताद्रूप्यप्रतिपत्त्यङ्गीकारेऽपि । एवेन सादृश्यस्य विधिनिषेधव्यावृत्तिः । तिरोभूतभेदेति बहुव्रीहिः । **सादृश्येति** । सादृश्यरूपस्येत्यर्थः । **विशेषणसमासेति** ।

---

१ रूपके केवलं लक्षणैव न, उपमानाभेदोऽपि स्वीक्रियत इति शङ्कासमाधानाभ्यां स्थिरीकरोति । 'ननु रूपकप्रतीते॰' इत्यादिना ।

२ 'किं तु सिंहो नराधिपः' अनेन निषेधोत्तरं यद्विधीयते तत्रापि प्राचामनुसारं सदृशलक्षणया 'नराधिपः सिंहः' अत्र 'सिंहसदृशः' इत्येवार्थः स्यात् । 'अयं सिंहेन सदृशो न, किंतु नराधिपः सिंहः' अर्थात् सिंहसदृशः । एवं च 'सिंहसदृशो न अपि तु सिंहसदृशः' (लक्षणया) इत्येवार्थः संपन्नो यो हि स्फुटमनुपपन्नः । ततश्च लक्षणायां कथमर्थसिद्धिः ? इति शङ्का । सिंहेन सदृशो नायमित्यत्र सादृश्यस्य निषेधः सिंहत्वस्य च विधानं न । अपि तु भेदघटितसादृश्या उपमा निषिध्यते । तिरोभूतसादृश्यस्य रूपकस्य विधानम् । इति न काचिदसंगतिरित्युत्तरम् ।

३ 'चन्द्रसदृशत्वेनापि रूपेणोपस्थितानां मुखादीनां चन्द्रत्वेन रूपेणैव मुखादिपदोपस्थापितैः सहाभेदान्वयबोधो जायते' इति ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

रूपकस्य स्वीकारे प्रधानीभूतोत्तरपदार्थस्य नारायणसदृशस्यापि नारायणत्वेनैव प्रतीतेर्लक्ष्मीकर्तृकालिङ्गनकर्मताया अनुपपत्तेरभावात् । उपमाया उपमितसमासायत्तायाः स्वीकारे तु प्रधानीभूतपूर्वपदार्थस्य राज्ञो राजत्वेनैव प्रत्ययात्तादृशकर्मताया अनुपपत्तेः । 'पादाम्बुजम्' इत्यादावपि रूपकस्य स्वीकारे प्रधानीभूतोत्तरपदस्यार्थस्याम्बुजसदृशस्याम्बुजत्वेनैव प्रतीतेर्मञ्जुमञ्जीरशिञ्जितमनोहरताया अनुपपत्तेः । उपमितसमासायत्तोपमायां तु प्रधानस्य पादस्य पादत्वेनैव प्रतीतस्य नास्ति तस्या अनुपपत्तिरिति न कोऽपि दोषः । न चोपमितसमासे पूर्वपदार्थस्योपमेयस्योपमेयतावच्छेदकतयैव[1] प्रतीतिरिति न युक्तम् । 'वक्त्रे चन्द्रमसि' इति प्रागुक्तरूपक इवोपमानताद्रूप्यवदभेदबुद्ध्या तत्ताद्रूप्यस्यात्रापि प्रतिपत्तुं शक्यत्वाल्लक्षणायास्तुल्यत्वादिति वाच्यम् । उपमितसमासे भेदघटितसादृश्यस्य लक्ष्यकोटिप्रविष्टतया वैलक्षण्यस्य वक्ष्यमाणत्वात् । यदप्युक्तं

मयूरव्यंसक इति समासेत्यर्थः । **उपमितसमासेति** । 'उपमितं व्याघ्रादि—'इति समासेत्यर्थः । **तादृशेति** । लक्ष्मीकर्तृकालिङ्गनेत्यर्थः । **तस्या इति** । मञ्जुमञ्जीरशिञ्जितमनोहरताया इत्यर्थः । **उपमानताद्रूप्येति** । उपमानसदृशयोरेकपदोपात्तत्वेनोपमानताद्रूप्यवत्सदृशाभेदबुद्ध्या उपमेये उपमानताद्रूप्यस्योपमायामपि ज्ञातुं शक्यत्वादित्यर्थः । तत्र हेतुमाह—**लक्षणेति** । रूपके इवोपमितसमासे वाचकेवशब्दस्याभावेन लक्षणा-

---

१ अर्थात् पादस्य पादत्वेनैव प्रतीतिर्भवति इति कथनं न युक्तम् । वक्त्रे चन्द्रमसि स्थिते यदपरः शीतांशुरुज्जृम्भते' अत्र चन्द्रसदृशस्य चन्द्रस्य च एकपदोपस्थाप्यत्वरूपेण अभेदाध्यवसानेन ताद्रूप्यम् (अभेदः) भवति । ततः चन्द्रताद्रूप्यवता चन्द्रसदृशेन सह अभेदात् (नामार्थयोः) मुखस्यापि चन्द्रत्वं भवतीति भवता पूर्वं साधितम् । तदनुसारम् अम्बुजसदृशस्य पादेन सह अभेदान्वयात् पादेऽपि अम्बुजताद्रूप्यं सिध्येव । यथा रूपके (सदृश)लक्षणा, तथा उपमितसमासेऽपि लक्षणा स्वीकर्तव्यैव । यतः 'पुरुषव्याघ्रः' इत्यादौ इवशब्दस्याऽभावेन तदर्थप्रत्ययार्थं व्याघ्रपदस्य व्याघ्रसदृशे लक्षणेति वैयाकरणैरप्यङ्गीकृतत्वात् । तथा च अम्बुजताद्रूप्यप्रत्यये सति पादे नूपुरसंबन्धस्यानुपपत्तिरुपमितसमासेपि तथैव स्थितेति शङ्का ।

उपमितसमासे भेदघटितं सादृश्यं लक्ष्यकोटिप्रविष्टम्, विशेषणसमासे तु सादृश्यं भेदाघटितमिति लक्षणाया उभयत्र समानत्वेपि, उपमायां रूपके च भेदघटितत्वाऽभेदघटितत्वाभ्यां भेदो भवति । तथा च भेदघटितसादृश्यस्य प्रत्ययेन उपमितसमासे न अम्बुजताद्रूप्यप्रतीतिरिति समाधानम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सादृश्यस्य शब्देनोपादानादुपमात्वापत्तिरिति, तदपि न। भेदाकरम्बित-सादृश्यविशिष्टस्य रूपके लक्ष्यत्वादुपमाव्यपदेशस्याप्रसक्तेः। 'सादृश्य-मुपमा भेदे' इति तत्सिद्धान्तात्। ननु यत्र भेद[1]घटितसादृश्यवति वक्त्रा लक्षणया मुखं चन्द्र इति प्रयुक्तं तत्र तथाप्युपमालंकारापत्तिः स्थिरैवेति चेत्, भेदघटितसादृश्यप्रतिपिपादयिषाकाले लक्षणया तद्वति शब्द-प्रयोगस्य विरुद्धत्वात्। लक्षणायास्ताद्रूप्यप्रतिपिपादयिषाधीनत्वात्। नहि प्रयोजनमनुद्दिश्य रूढिव्यतिरिक्तया लक्षणयार्थं प्रतिपादयन्त्यार्याः। भेदताद्रूप्ययोर्विप्रतिषिद्धत्वेन युगपत्प्रतिपत्तृबुद्ध्युपारोहासंभवाच्च।

अथोपमितसमासे पुरुषव्याघ्र इत्यादावुत्तरपदस्य स्वार्थ[2]सदृशे लक्षणै-वोपगन्तव्या। अन्यथा बोधकाभावेन समासे सादृश्यप्रत्ययो न स्यात्। न च व्याघ्र इवेतीवशब्दस्तद्बोधक इति वाच्यम्, तस्य समासे संबन्धा-भावात्। सति च संबन्धे तन्निवृत्तेरयोगात्, निवर्तकशास्त्रस्याभावात्। विग्रहवाक्यगतस्त्विवशब्दः स्वघटितवाक्यस्योपमाप्रतिपादकत्वं संपाद-यितुमीष्टे, न वाक्यान्तरस्य। तस्य विवरणत्वानुपपत्तेश्च। नहि विवरणीयवाक्यगतशब्दाप्रतिपाद्यस्यार्थस्य विवरणं युज्यते। इत्थं च

सत्त्वेन तस्याः समत्वादित्यर्थः। **भेदाकरम्बीति**। भेदाविशिष्टेत्यर्थः। दोषान्तरमाह—**भेदेति**। **संबन्धाभावादिति**। द्वयोरेव पदयोः समासादिति भावः। अभ्युपेत्याह—**सति चेति**। **उपमाप्रतीति**। उपमालंकारप्रतीत्यर्थः। वाक्यान्तरस्य समासवाक्यस्य। ननु समासे मास्तु सादृश्यप्रतीतिरत आह—**तस्येति**। विग्रहवाक्यस्येत्यर्थः। इत्थं च।

---

१ भेदमिश्रितं सादृश्यम् (पुरुषव्याघ्र इत्याद्युपमितसमासे), अभेदघटितं सादृश्यं च (मुखं चन्द्र इत्यादौ रूपके) इत्युभयविधमपि सादृश्यं लक्षणया बोध्यत इति स्थितम्। ततश्च सादृश्य-प्रयोगस्य वक्तुरिच्छाधीनत्वात् भेदघटितं सादृश्यं हृद्याधाय यत्र प्रयोक्त्रा 'मुखं चन्द्रः' इत्यभि-हितम्, तत्र सादृश्यस्य भेदघटिततया उपमालंकारत्वं प्रसज्येतेति शङ्का। समाधानं तु मूल एव स्पष्टम्।

२ व्याघ्रसदृशे।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

लक्षणाया एवाभ्युपगम्यतया सत्यां च तत्प्रयोजनीभूततादूप्यप्रतिपत्तौ कथमुपमा द्विलुप्ता[1] तत्र प्राचीनैरुक्तेति चेत्, अत्रोच्यते—उपमितसमासस्य भेदघटितोपमानसादृश्यविशिष्टोपमेये शक्तेस्तद्घटकीभूतोपमानशब्दस्य[2] भेदघटितसादृश्यविशिष्टे निरूढलक्षणाया[3] वा स्वीकाराददोषः । इयमेव निपातानामिवादीनां द्योतकतानये मुखं चन्द्र[4] इवेत्यादौ; वाचकलुप्तायामुपमायां[5] च गतिरनुसरणीया । वाचकलोपस्तूपमानाद्यकरम्बित-[6]

उक्तदोषे चेत्यर्थः । **द्विलुप्तेति** । उक्तरीत्या धर्मवाचकयोः सत्त्वेन कथं धर्मवाचकलुप्तोक्तेत्यर्थः । विशिष्टशक्तौ गौरवादाह—**तद्घटकीति** । **भेदघटितेति** । तथा च साधारणधर्माभानाद्धर्मलुप्तत्वं सुस्थम् । नन्वेवमपि तादूप्यप्रतीत्या कथं धर्मलुप्तत्वमत आह—**निरूढलक्षणेति** । **इयमेवेति** । उक्तैव गतिरित्यर्थः । धर्मलुप्तोदाहरणमाह—**मुखं चन्द्र इवेति** । **वाचकलुप्तायामिति** । तडिद्गौरीत्यादावित्यर्थः । नन्वेवमपि सादृश्यवाचकस्योपमानशब्दस्यैव सत्त्वात्कथं वाचकलुप्तत्वमत आह—**वाचकेति** । वाक्ये इवाद्युपादाने

---

१ धर्म–वाचकलुप्ता कथमुक्ता ? तादूप्यस्य (व्याघ्रत्वरूपस्य धर्मस्य) इवार्थस्य सादृश्यस्य च लक्षणया प्रतिपादितत्वादिति शङ्का ।

२ अर्थात् पुरुषव्याघ्र इति समासनिष्पन्नपदस्यैव व्याघ्रभिन्नो व्याघ्रसदृशः पुरुष इत्यर्थोऽभिधया भवति, नाऽत्र लक्षणा ।

३ अर्थात् उपमितसमासघटितव्याघ्रशब्दस्य भेदघटितसादृश्ययुक्ते (व्याघ्रभिन्ने व्याघ्रसदृशे) निरूढा (प्रयोजनानुसंधानरहिता) लक्षणा । एवं च आद्यपक्षे लक्षणाया एवाऽभावेन, द्वितीयपक्षे च लक्षणाया रूढत्वान्न तादूप्यप्रतिपत्तेः संबन्धः । ततश्च द्विलुप्तात्वविरोधो न प्रसज्यत इति पूर्वोक्तशङ्कायाः समाधानम् ।

४ इवस्य प्रयोगेऽपि तस्य (इवस्य) द्योतकत्वेन वाचकत्वाभावात्सादृश्यस्य वाच्यत्वं न व्यपदिश्येत । ततश्च वाचकलुप्तात्वं मास्त्विति 'चन्द्र इव' इति समुदायस्य चन्द्रभिन्ने चन्द्रसदृशे शक्तिः । किं वा चन्द्रेत्युपमानस्य चन्द्रभिन्ने चन्द्रसदृशे निरूढा लक्षणा ।

५ तडिद्गौरीत्यादौ वाचकस्य लोपे तडित्सादृश्यप्रत्ययार्थं समुदायस्यैव तडिद्भिन्नतडित्सदृशगौर्यां शक्तिः, उपमानस्य तडितो वा तद्भिन्नतत्सदृशगौर्यां निरूढा लक्षणेत्याशयः ।

६ नन्वेवं व्याघ्रादेरुपमानस्यैव (शक्त्या लक्षणया वा) सादृश्यवाचकत्वस्वीकारे पुरुषव्याघ्र इत्यादौ वाचकलोपः कथं व्यपदिश्येतेति शङ्का । उपमानाद्यकरम्बितस्य (उपमानादितो भिन्नस्य), सादृश्यवाचकः (इवादिः) तत(सादृश्य)विशिष्टवाचकः (सम–सदृशादिः) अनयोरन्यतरस्य प्रतिपादको यः शब्दः तच्छून्यत्वाद्वक्तव्यः । अयं भावः—उपमानेन सादृश्यप्रतीतावपि सादृश्यवाचकसत्ता नाङ्गीक्रियते । तदर्थं हि इवादेः, सम-सदृशादिशब्दानां वा पृथक् प्रयोगोऽपेक्षितः । प्रकृते च उपमान एव सादृश्यवाचकः, न इवादिः सदृशादिर्वेति न दोष इति समाधानम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सादृश्य-तद्विशिष्टान्यतरप्रतिपादकशब्दशून्यत्वादुपपादनीयः । यच्च 'विद्वन्मानस-' इत्यत्र दूषणमभिहितं तद्रूपकप्रकरणे परिहरिष्यते । यदप्युक्तं रूपके सदृशलक्षणायाः फलं ताद्रूप्यप्रत्ययो न युज्यते। तत्सदृश इति शब्दजबोधानन्तरमपि तथाप्रत्ययापत्तेरिति, तन्न। तत्सदृश इत्यत्र लक्षणाया अभावेन ताद्रूप्यप्रत्ययस्यापादनायोगात् । ताद्रूप्यप्रत्ययो लक्षणायाः फलमिति प्राचां समयः। महाभाष्यादिग्रन्थानामस्मिन्नेवानुकूलत्वाच्च । नव्यनये तु तेषामाकुलीभावः स्यादिति दिक्।

"साध्यवसानायां च 'चन्द्रराजी विराजते' इत्यादौ चन्द्रादिशब्दैर्लक्षणया मुखत्वेनोपस्थापितस्यापि मुखादेः शाब्दबोधश्चन्द्रत्वादिना भवति, लक्षणाज्ञानस्यैव माहात्म्यात्" इत्येके। "लक्षणया मुखत्वेन मुखादेः शाब्द-

---

वाचकलुप्तत्वाय—**सादृश्येति** । समसदृशाद्यप्रयोगे तत्त्वायाह—**तद्विशिष्टेति** । सादृश्यविशिष्टेत्यर्थः। **परिहरिष्यत इति**। अयं भावः—उपमेयोपमानयोरभेद एव रूपकमिति मते सादृश्यज्ञानमूलकाभेदप्रतीतिविषय एव सः। एवं च 'पौरुषाब्धेस्तरङ्गः प्रत्यर्थिवंशोल्वणविजयकरिप्रौढदानाम्बुपट्टः खड्गो मालवस्य' इत्यादौ खड्गे शब्दात्प्रतीयमानदानाम्बुपट्टाभेदे प्रत्यर्थिषु वंशाभेदप्रतीतिमूलकतज्जेतृसंबन्धित्वरूपं साधर्म्यं मूलम्। प्रत्यर्थिषु वंशाभेदे च खड्गे दानाम्बुपट्टाभेदप्रतीतिमूलकतद्वद्व्यज्यमानत्वम्। **तथेति** । ताद्रूप्येत्यर्थः। तस्मादवश्यं रूपके लक्षणा। अत्र युक्त्यन्तरमाह—**महाभाष्यादीति**। तथा च 'पुंयोगादाख्यायाम्' इति सूत्रे भाष्यम्—'भिन्नानामभेदाभावात्, कथं पुनस्तस्मिन् स इत्येतद्भवति। चतुर्भिः प्रकारैस्ताद्रूप्यमारोप्यते, न तु मुख्यम्। तात्स्थ्यात्, ताद्धर्म्यात्, तत्सामीप्यात्, तत्साहचर्यात्, इति। तात्स्थ्याद्यथा मञ्चा हसन्ति। ताद्धर्म्याद्यथा—'जटी ब्रह्मदत्तः'। ब्रह्मदत्ते यानि कार्याणि जटिन्यपि तानि क्रियन्ते। तत्सामीप्याद्यथा—'गङ्गायां घोषः'। तत्साहचर्याद्यथा 'कुन्तान्प्रवेशय' इति। लक्षणाभाववादिनापि कथमन्योन्याश्रयः परिहार्यः। किमर्थं वा श्लिष्टपर्यन्तानुधावनं नवीनैर्दीक्षितैः

---

१ पदार्थोपस्थितिशाब्दबोधयोः समानाकारकत्वनियमस्य लाक्षणिकबोधेतरबोधविषयतायाः पूर्वमुपपादितत्वात् चन्द्रादिशब्दानामर्थोपस्थितिर्मुखत्वेनोपस्थापितमुखरूपेण भवति तथापि शाब्दबोधश्चन्द्रत्वावच्छिन्नमुखरूपे भवतीति एकेषां मतस्य सारः।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

बोधे वृत्ते व्यञ्जनयैकशब्दोपात्तत्वप्रादुर्भूतया चन्द्रत्वेन बोधः" इत्यपरे। मतद्वयेऽप्यस्मिन्मुखादौ चन्द्रत्वभानसामग्र्या मुखत्वादेः स्वधर्मस्य भानं न निवार्यते। इत्थं चैकस्मिन्धर्मिणि[3] चन्द्रत्वादीनां मुखत्वादीनां च साक्षाद्भानमेव सारोपातोऽस्या विच्छेदकम्। अपरे तु "निवार्यत एव विरुद्धभानसामग्र्या स्वधर्मस्य भानम्। रजतत्वभानसामग्र्या शुक्तित्वस्याभानात्" इति वदन्ति। मतेऽस्मिन्विषयतावच्छेदकास्फूर्तिस्तथा। वस्तुतस्तु साध्यवसानायां विषयतावच्छेदकधर्मभानं यदि सहृदयहृदयप्रमाणकं तदा तद्वारणाय कारणकल्पनानुचितैव। शुक्तिरजतभानस्थले

कृतमिति चिन्त्यमिति। अयमेव दिगर्थ इति बोध्यम्। **माहात्म्यादिति**। समानप्रकारकत्वनियमस्य लाक्षणिकत्रोधान्यबोधविषयकत्वस्य प्रागुक्तत्वादिति भावः। नियमाङ्गीकर्तृमतमाह—**लक्षणेति**। इदमपि प्रागुक्तम्। **मुखत्वादीनां चेति**। एकपदोपस्थाप्यानामिति बोध्यम्। **साक्षादिति**। सारोपायां तु चन्द्रत्वस्य चन्द्रसदृशे भानद्वारा तत्र भानमिति परम्परया तद्भानमिति भावः। **अस्या इति**। साध्यवसानाया भेदकमित्यर्थः। एकधर्म्यधिकरणकोभयभानं तु समानमिति भावः। **विषयतावच्छेदकेति**। लक्ष्यतावच्छेदकेत्यर्थः। क्वचित्तथैव पाठः। लक्ष्यतावच्छेदकं च साधारण-

---

१ समानप्रकारकत्वनियमं ये लक्षणायामपि स्वीकुर्वन्ति तेषां मते चन्द्रादिशब्दैः लक्षणया मुखत्वेनोपस्थापितानामपि मुखादीनाम् एकपदप्रतिपादनोत्थव्यञ्जनावशात् चन्द्रत्वेन रूपेण शाब्दबोधः। अर्थात् लक्षणया चन्द्रादिपदैः पूर्वं मुखादेर्बोधः, तदनन्तरमेकपदोपादानोत्थया (अर्थात् अभिधया चन्द्रपदस्यार्थश्चन्द्रः, लक्षणया तु तस्यैवार्थो मुखमिति) व्यञ्जनया मुखस्य चन्द्रत्वेन शाब्दबोधः। इत्यपरेषां मतम् (द्वितीयम्)। २ अर्थात् साध्यवसानायां चन्द्रशब्दस्य लाक्षणिकोऽर्थो यन्मुखमिति भवति तत्र मुखत्वस्य चन्द्रत्वस्य चेत्युभयोर्धर्मयोर्भानं भवति। ३ एकस्मिन् धर्मिणि (चन्द्रराजी विराजते इत्यादिषु—उपमाने चन्द्रे) मुख्यार्थतावच्छेदकस्य चन्द्रत्वस्य लक्ष्यार्थतावच्छेदकस्य मुखत्वस्य च साक्षाद्भानं भवति। अयं भावः—सारोपायामपि चन्द्रत्व—मुखत्वयोर्द्वयोरपि यद्यपि भानं भवति, तथापि सारोपायां चन्द्रत्वस्य भानं प्रथमं चन्द्रसदृशे भवति। (यतो हि लक्षणया चन्द्रशब्दस्यार्थः तत्सदृशम्, न तु मुखम्) तदनन्तरं तु चन्द्रसदृशाऽभिन्नं मुखमिति मुखे चन्द्रत्वस्य संप्रत्ययः। एवं च—सारोपायां चन्द्रसदृशे चन्द्रत्वस्य भानं द्वारभूतम्। तद्द्वारेण च मुखे चन्द्रत्वस्य भानम्। इति परम्परया चन्द्रत्वस्य भानं भवति। साध्यवसानायां तु एकस्मिन् धर्मिणि मुखत्वस्य चन्द्रत्वस्य च साक्षाद्भानं भवतीति मिथो द्वयोर्भेदः। ४ द्वितीये मते एकस्मिन्धर्मिणि चन्द्रत्वस्य मुखत्वस्य च भानं न निवार्यते। 'अपरे तु' इत्यादिना प्रतिपादिते तृतीयेऽस्मिन्मते तु लक्षणया चन्द्रे चन्द्रत्वावच्छिन्नस्य मुखस्य प्रतीतिर्भवति न तु मुखे मुखत्वमपि प्रतीयते। ५ सारोपायां—मुखादिषु लक्ष्यतावच्छेदकस्य (आह्लादकत्वादेः साधारणधर्मस्य) प्रतीतिर्भवति। साध्यवसानायां तु मुखे साक्षाच्चन्द्रत्वस्यैव।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

तु शुक्तित्वेन भाते पुरोवर्तिनि रजतत्वभानस्य सर्वथैव विरुद्धत्वाद्रजतत्वभानसमये शुक्तित्वभाननिवारणमावश्यकम् । न चेहापि तथा, अनुभवविरुद्धत्वात् । यदि तु तत्र प्रामाणिकं तदा सोचितैव ।

अथास्य प्रागभिहितलक्षणस्य काव्यात्मनो व्यङ्ग्यस्य रमणीयताप्रयोजका अलंकारा निरूप्यन्ते—

तत्रापि विपुलालंकारान्तर्वर्तिन्युपमा तावद्विचार्यते—

सादृश्यं सुन्दरं वाक्यार्थोपस्कारकमुपमालंकृतिः ॥

सौन्दर्यं च चमत्कृत्याधायकत्वम् । चमत्कृतिरानन्दविशेषः सहृदयहृदयप्रमाणकः । अनन्वये च 'गगनं गगनाकारम्' इत्यादौ सादृश्यस्य द्वितीयसब्रह्मचारिनिवर्तनमात्रार्थमुपात्तत्वेन स्वयमप्रतिष्ठानादचमत्कारितैव । अत एव तस्यान्वयाभावादनन्वयं तमाहुः । व्यतिरेके 'तवाननस्य तुलनां दधातु जलजं कथम्' इत्यादौ चमत्कारिणो निषेधस्य निरूपणाय प्रतियोगिनः सादृश्यस्य निरूपणमचमत्कारकमेव । एवमभेदप्रधानेष्वपि रूपकापह्नुतिपरिणामभ्रान्तिमदुल्लेखादिषु, भेदप्रधानेषु दृष्टान्तप्रतिवस्तूपमादीपकतुल्ययोगितादिषु चमत्कारिषु तत्तन्निष्पादकतयावस्थितस्यापि सादृश्यस्य चमत्कारिताविरहेण नास्त्युपमालंकृतित्वम् । मुखमिव चन्द्र इति प्रतीपे, चन्द्र इव मुखं मुखमिव चन्द्र इत्युपमेयोपमायां च

धर्मरूपमाह्लादकत्वाद्येवैतन्मते बोध्यम् । **तथेति** । ततो भेदिकेत्यर्थः । अथोपमा—**काव्यात्मन इति** । भेदे षष्ठीयम् । काव्यात्मनो यद्व्यङ्ग्यं तस्येत्यर्थः । यद्वा काव्यात्मन इत्यलंकारा इत्यनेनान्वेति । तत्सामान्यलक्षणमाह—**व्यङ्ग्यस्य रमणीयतेत्यादि** । तत्रापि तेष्वपि । **विपुलेति** । बह्वित्यर्थः । वाक्यार्थोपस्कारकमित्यलंकारस्य सुन्दरमित्यस्य व्यावर्त्यमाह—**अनन्वये चेति** । सामान्यलक्षणप्राप्तम् । **सब्रह्मचारीति** । सदृशेत्यर्थः । **स्वयमिति** । स्वस्यापर्यवसानादित्यर्थः । अत एव स्वार्थबोधने तात्पर्याभावादेव । तस्य सादृश्यस्य । द्वितीयं तदाह—**व्यतिरेक इति** । अन्यदपि तदाह—**एवमिति** । अनन्वयव्यतिरेकयोरिवेत्यर्थः । **तत्तन्निष्पादकेति** । अभेदा-

---

१ अपरे त्विति तृतीयमते विषयता(लक्ष्यता)वच्छेदकस्य मुखत्वस्य भानं निवार्यते इत्युक्तम् । किन्तु वस्तुतस्त्वित्यादिना पण्डितराजः समीक्षते यत् साध्यवसानायां चन्द्रत्वं मुखत्वं च साक्षाद्भासत एव । ततश्च विरुद्धभान(अर्थात् लक्षणया चन्द्रत्वभान)सामग्रीकल्पनमनुचितम् । शुक्तित्वरजतत्ववत् मुखत्व—चन्द्रत्वयोः विरुद्धधर्मता न सहृदयहृदि प्रतीयते । हिन्दीरसगङ्गाधरे तु—अस्यार्थंकरणे साध्यवसानायां लक्ष्यतावच्छेदकम् (आह्लादकत्वादि) यदुक्तम् (पृ. १८४) मन्ये सोयं लेखभ्रम एव ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सादृश्यस्य चमत्कारित्वान्नातिप्रसङ्गः शङ्कनीयः, तयोः संग्राह्यत्वात् । ननु 'त्वयि कोपो समाभाति सुधांशाविव पावकः' इत्यादावुपमानस्यात्यन्तमसंभावितत्वात्सादृश्यमेव न तावत्प्रतिपत्तुं शक्यम्, चमत्कारस्तु पुनः केन स्यादिति चेत्, कविना हि खण्डशः[1] पदार्थोपस्थितिमता स्वेच्छया संभावितत्वेनाकारेण चन्द्राधिकरणकमनलं प्रकल्प्य तेन सह साम्यस्यापि कल्पने बाधकाभावात् । कल्पितमसत्सादृश्यं कथं चमत्कारजनकमिति तु न वाच्यम्, परमसुकुमारीभवत्कनकनिर्मिताङ्ग्या मणिमयदशनकान्तिनिर्वासितध्वान्तायाः कान्ताया भावनया पुरोऽवस्थापिताया आलिङ्गनस्याह्लादजनकत्वदर्शनात् । उपमानोपमेययोः सत्यत्वस्य लक्षणे प्रवेशाभावान्नात्र[2] दोषलेशोऽपि ।

पह्लवादिनिष्पादकेत्यर्थः । तयोस्तादृशप्रतीपोपमेयोपमानयोः । **संग्राह्यत्वादिति** । चित्रमीमांसोक्तोपमालक्षणदूषणावसरे इति भावः । नव्यास्तु "यत्र चन्द्राद्युपमानप्रतियोगिकत्वसादृश्यानुयोगिकत्वबुद्धिकृतश्चमत्कारस्तत्रोपमालंकारत्वम् । अनन्वये तु न स्वसादृश्यबुद्धिकृतः सः, किं तु निरुपमत्वबुद्धिकृत इति नोपमात्वम् । उपमेयोपमायामपि न परस्परसादृश्यबुद्धिकृतः सः, किं त्वनयोरेव साम्यं न तृतीय एतत्सदृश इति बुद्धिकृत इति तस्यामपि न तत्त्वम् । मुखमिव चन्द्र इति प्रतीपेऽपि मुखादौ सादृश्यप्रतियोगिकत्वबुद्धिकृत एव सः, न तदनुयोगिकत्वबुद्धिकृत इति तत्रापि न तत्त्वम् । 'अहमेव गुरुः–' इति प्रतीपेऽपि उपमानतिरस्कृतत्वकृत एव सः, न तु सादृश्यबुद्धिकृत इति न तत्रापि तत्त्वम् । अलंकारभेदे च चमत्कारनिदानभेद एव निदानम् । रूपकोत्प्रेक्षादौ तथा क्लृप्तत्वात्, सहृदयानुभवसाक्षिकत्वाच्च । एतेन सादृश्यस्याप्रतिष्ठानं यदि सादृश्याप्रतीतिस्तर्ह्यनुभवविरोधः । यदि भेदगर्भे तदप्रतीतिस्तदा भेदांशनिवेशेन तद्विवरणे किं फलम् । उपमेयोपमावत्तस्याप्यस्तूपमात्वमित्यपास्तम्" इत्याहुः । उपमानस्य चन्द्राधिकरणकानलस्य । असंभावितत्वेन न तु सत्येन रूपेणेति भावः । **कल्पितमिति** । यतः कल्पितमत एवासदित्यर्थः । नन्वेवं भवतु तादृशस्यापि सादृश्यस्य चमत्कृतिजनकत्वं तथापि लक्षणे उपमानोपमेययोर्निवेशेन तयोः सत्यत्वस्यापेक्षितत्वेन कथमुक्तस्थले निर्वाहोऽत

---

१ 'सुधांशौ वह्निः' इति संमिलितस्य पदार्थस्योपस्थितिस्तस्य न । अपि तु चन्द्रस्य अग्नेश्च तस्य पृथक् पृथगुपस्थितिः । ततः कविः स्वेच्छानुसारं संभावनाविषयीभूतेनाऽऽकारेण चन्द्ररूपेऽधिकरणे अनलं प्रकल्प्य साम्यं कल्पयतीति । केचित्तु–'स्वेच्छया असंभावितत्वेनाकारेण' अर्थात् यस्य संभवो नास्ति तादृशेन मनःकल्पितेन आकारेण न तु वास्तवेनेत्यर्थमाहुः ।

२ उपमानस्य कल्पनामात्रप्रसूतत्वेऽपि उपमायां न किञ्चिद्बाधकमित्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अत एव

'स्तनाभोगे पतन्भाति कपोलात्कुटिलोऽलकः।
शशाङ्कबिम्बतो मेरौ लम्बमान इवोरगः॥'

इत्यादावपि नानुपपत्तिः। परे तु अस्याः कल्पितोपमाया उपमानान्तराभावफलकत्वेनालंकारान्तरतामाहुः[1]। तन्न। सादृश्यस्य चमत्कारितयोपमान्तर्भावस्यैवोचितत्वात्। सन्निरूपितत्वस्य लक्षणे प्रवेशाभावात्। उपमानान्तराभावफलकत्वं ह्युपमाविशेषत्वे साधकम्, न तूपमाबहिर्भावे।

अथ

'विलसत्याननं तस्या नासाग्रस्थितमौक्तिकम्।
आलक्षितबुधाश्लेषं राकेन्दोरिव मण्डलम्॥'

इत्यादौ साधारणधर्मस्याभावात्कथमुपमानिष्पत्तिः? बुधमौक्तिकयोरेकैकमात्रवृत्तित्वात्। न चात्र यदि नासाग्रस्थितमौक्तिकं तस्या आननमालक्षितबुधाश्लेषं राकेन्दोर्मण्डलमिव विलसतीति तादृशराकेन्दुमण्डलनिरूपितसादृश्यप्रयोजकविलासाश्रयस्तादृशमाननमिति तात्पर्यं तदा विपूर्वकलसत्यर्थशोभाविशेष एव समानो धर्मः। यदि च तादृशमिन्दुमण्डलमिव यत्तादृशमाननं तद्विलसतीति तादृशसादृश्यावच्छिन्नमानन-

---

आह—उपमानोपेति। भावफलकत्वमिति। उपमानान्तराभावस्य फलत्वेऽपि कविकल्पितसादृश्यकृत एव चमत्कार इति नव्यमतेऽपि न दोषः। आलक्षितेति। आलक्षिताश्लिष्टबुधमित्यर्थः। तथा पाठस्तूचितः। अत एव वक्ष्यति—बुधमौक्तिकयोरिति। कथमिति। तद्धर्मोपस्थितेः कारणत्वस्य तत्र प्रागभिहितत्वादिति भावः। तादृशराकेन्दुमण्डलेति। तद्विशिष्टराकेन्द्वित्यर्थः। एवमग्रेऽपि। तथा वक्तुं तु

---

१ अर्थात् जगति नान्यः कश्चन पदार्थः प्राप्यते येन सह तुलना प्रकृतस्योपमेयस्य दीयेतेति कवेस्तात्पर्येण उपमायामपर्यवसानेन अलंकारान्तरमेव किञ्चिदिति शङ्का। सुन्दरं (चमत्कृतिजनकम्) सादृश्यमुपमेति लक्षणेन चमत्कारजनकस्य सादृश्यस्य प्रत्यक्षमुपलम्भादुपमाया एव निष्पत्तिः। सादृश्यं सन्निरूपितम् अर्थात् सता सत्येन उपमानेन निरूपितं स्यादिति तु लक्षणे नानुप्रविष्टम्। अन्यदुपमानं नास्तीति प्रतीतिरत्र फलभूतेत्येतावतापि उपमाया निरासो न क्रियते, प्रत्युत विशिष्टोपमात्वमेव साध्यत इत्युत्तरम्।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

मुद्दिश्य विलासाश्रयत्वं विधेयतया विवक्ष्यते तदास्या लुप्तोपमात्वात्पद्म-मिव मुखमित्यादाविवाह्लादकत्वादिधर्म उन्नेय इति वाच्यम् । उपमानोपमेयशोभयोरपि वस्तुतोऽसाधारणत्वात् ।

'कोमलातपशोणाभ्रसंध्याकालसहोदरः ।
काषायवसनो याति कुङ्कुमालेपनो यतिः ॥'

इत्यादौ धर्मान्तरस्याप्रतिभानादसुन्दरत्वाच्च कोमलातपादीनामसाधारणत्वात्कथमुपमेति चेत्, अत्राहुः—उपमेयगतानामुपमानगतानां चासाधारणानामपि धर्माणां सादृश्यमूलेनाभेदाध्यवसायेन साधारणत्वकल्पनादुपमासिद्धिः । न च भ्रमात्मकेनाहार्याभेदबोधेन कथं नाम

युक्तम् । आद्ये दूषणमाह—**उपमानोपेति** । द्वितीयरीत्योक्तप्रसिद्धोदाहरणे निर्वाहेऽप्यप्रसिद्धोदाहरणे दोषमाद्यसाधारणमाह—**कोमलेति** । कोमलातपत्वं शोणाभ्रत्वं च बहुव्रीहिणा संध्याकालविशेषणम् । अत एव कोमलातपादीनामिति वक्ष्यति । **अभेदाध्यवसायेनेति** । न चैकधर्मवत्त्वमिवोपमानवृत्तिधर्मसदृशधर्मवत्त्वमप्युपमाप्रयोजक-

१ उपर्युक्तस्य सर्वस्यापि प्रघट्टकस्य विशदीकरणं त्वेवम्—विलसत्याननमित्यादौ साधारणधर्मसिद्धये द्विधा युक्तिः पूर्वपक्षे । (१)–तादृश(आलक्षितबुधा०)राकेन्दुमण्डलनिरूपितं यत्सादृश्यं तत्प्रयोजकस्य (तत्कारणीभूतस्य) विलासस्य (विलसतीति प्रतिपाद्यस्य शोभाविशेषस्य) आश्रयः तादृशम् (नासाग्रस्थित०) आननम् । अर्थात् यथा इन्दुमण्डलं विलसति तथा मुखं विलसतीति तात्पर्येण विलास एवोभयसाधारणो धर्मः । (२)–तादृशराकेन्दुमण्डलनिरूपितसादृश्यावच्छिन्नम् आननमुद्दिश्य विलासाश्रयत्वं विधीयत इति विलासस्य विधेयतया पूर्वसिद्धत्वाभावेन साधारणधर्मत्वं न संभवतीति धर्मलुप्ता सेयमुपमा स्यात् । अर्थात् आह्लादकत्वादिर्धर्मो बुद्ध्या ऊहनीयः ।

एतस्य खण्डने—(१)–मुखस्य शोभा पृथक्, इन्दुमण्डलस्य च शोभा पृथक् अर्थात् असाधारणी । ततश्च विलासस्य (शोभायाः) साधारणधर्मत्वोक्तिर्न घटते । (२)–द्वितीययुक्तिः (धर्मान्तरकल्पनम्) तत् प्रसिद्धे उदाहरणे (चन्द्र इव मुखमित्यादौ) आह्लादकत्वादेर्धर्मस्य प्रसिद्धत्वेन कदाचित्संभवेत्, परं कोमलातप० इत्यादिषूदाहरणेषु धर्मान्तराऽस्फूर्त्या न संभवति [यातीत्यस्य तु पूर्वोक्तोदाहरणवत् विधेयस्य कल्पनेन साधारणधर्मत्वं न संभवति, एतदतिरिक्तश्च धर्मो न स्फुरति] । यदि स्फुरेत्तदाऽपि तस्य न सुन्दरत्वम् । कोमलातपादयो यदि साधारणधर्मतया स्थाप्येरन् तर्हि न ते साधारणाः, कोमलः आतपो यस्मिन्नित्यादिबहुव्रीहिणा सन्ध्याकालविशेषणत्वात्तेषाम् । तथा च साधारणधर्मसंपादनाय युक्तिद्वयमपि न संभवति, कथमियमुपमेति, 'चेत्' पर्यन्तः पूर्वपक्षः ।

बुधस्य मौक्तिकस्य च, कोमलातपस्य केसरालेपनस्य च, भिन्नत्वेऽपि बुध-मौक्तिकयोः श्वेतकान्त्या कोमलातप-केसरलेपयोश्चारुणकान्त्या या मिथः समानता तद्द्वारा मिथः अभिन्नौ मत्वा (बुधनक्षत्रादभिन्नं मौक्तिकम्, कोमलातपादभिन्नः केसरलेपः इत्यादिरूपेण) अर्थात् असाधारणानामपि धर्माणां साधारणत्वसंपत्त्या उपमा सिध्यतीति तत्समाधानम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

कुङ्कुमालेपकोमलातपादीनां वस्तुतो भिन्नानां साधारणत्वसिद्धयेऽत्यन्तमसन्नभेदः सेद्धुं शक्नुयात्, भ्रमेणार्थसिद्धेरभावादिति वाच्यम्। प्रागुक्तेऽपि 'त्वयि कोपो ममाभाति सुधांशाविव पावकः' इत्यादावुपमानोपमेययोरत्यन्तासत्त्वेऽपि कल्पनामात्रतो यथा निष्पत्तिस्तथैव प्रकृते साधारणधर्मस्यापीति व्यक्तमुपपादयिष्यामः। अयमेव विम्बप्रतिविम्बभाव इति प्राचीनैरभिधीयते।

एवम्

'भुजो भगवतो भाति चञ्चंश्चाणूरचूर्णने।
जगन्मण्डलसंहारे वेगवानिव धूर्जटिः॥'

अत्र धूर्जटिभगवद्भुजयोराकारेण सादृश्यस्याभावात्प्रकारनिर्मुक्तस्य केवलभानस्याप्रयोजकतया चाणूरचूर्णननिमित्तकचाञ्चल्यवत्त्व-जगन्मण्डलसंहारनिमित्तकवेगवत्त्वयोरभेदाध्यवसानेनाभिन्नधर्मप्रकारकभानविशेष्यत्वस्य साधारणधर्मस्य सिद्धेरुपमासिद्धिः। तत्र चाणूरजगन्मण्ड-

---

मस्तु किममुना भेदाध्यवसायेनेति वाच्यम्। साधारणधर्मेणोपमानोपमेययोरभेदप्रतीतिकृतचमत्कारस्योपमायामिष्टस्य धर्मयोरभेदाध्यवसानं विनानुपपत्तेः। तथा चोक्तमलंकारसर्वस्वकृता—'भेदाभेदप्रधानोपमेती'ति बोध्यम्। **प्रागुक्त इति**। यत इत्यादिः। अयमेव सादृश्यमूलाभेदाध्यवसाय एव। प्राचीनैर्बिम्बप्रतिबिम्बभाव इत्यभिधीयत इत्यर्थः। एवम् उक्तोदाहरणे उपमासिद्धिवत्। भगवतः कृष्णस्य। चञ्चन् चाञ्चल्यवान्। धातूनाम-

---

१ अत्यन्तं विशकलितयोरपि उपमानोपमेयधर्मयोः केनापि सादृश्येन भेदप्रतीतिस्थगनमित्याशयः।

२ एतत्पुस्तकपाठदर्शनेऽपि 'चञ्चच्चाणूरे'ति हिन्दीरसगङ्गाधरपाठस्तु भ्रम एव।

३ भानक्रियाया उभयत्राऽन्वयात्सैव साधारणधर्मस्थानीया स्यादित्यपि न संभवति। प्रकार(विशेषण)शून्यायास्तस्याः सादृश्यं प्रति अप्रयोजकत्वादित्याशयः।

४ चाणूरचूर्णनं निमित्तं यस्य (अर्थात् चाणूरमर्दनार्थम्) चाञ्चल्यवत्त्वस्य (उपमेयगतधर्मस्य), जगन्मण्डलसंहारो निमित्तं यस्य तादृशस्य वेगवत्त्वस्य (उपमानधर्मस्य) चेति भानस्य (प्रतीतेः) प्रकारयोः (विशेषणयोः) अनयोः पूर्वोक्तरीत्या अभेदाध्यवसानेन अभिन्नौ धर्मौ प्रकारौ (विशेषणे) यस्याः एतादृश्या भानक्रियाया विशेष्यत्वम् (आश्रयत्वम्) यद्धि शिवे भगवद्भुजे चोभयत्रास्ति [एतद्धि नैयायिकानुसारम्, तेषां मते कर्तृविशेष्यकशाब्दबोधात्] एतद्विशेष्यत्वमेव साधारणधर्मकोटौ परिगण्यते। अत एवात्रोपमासिद्धिरित्याशयः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

लयोर्वस्तुतो भिन्नयोर्महाकायत्वादिना सादृश्याद्बिम्बप्रतिबिम्बभावः[1] । चूर्णनसंहारयोश्चाञ्चल्यवेगवत्त्वयोस्त्वाश्रयभेदाद्भिन्नयोरपि वस्तुत एकरूपतैवेति वस्तुप्रतिवस्तुभावः[2] । इत्येवं निरूपितमुपमालक्षणम् ।

अथेयमुदाह्रियते—

'गुरुजनभय-मद्विलोकनान्तः[3]समुदयदाकुलभावमावहन्त्याः ।
दरदलदरविन्दसुन्दरं हा हरिणदृशो नयनं न विस्मरामि ॥'

अत्र दलदरविन्दशब्दस्योपमानवाचकस्य सुन्दरशब्देन सामान्यवचनेन समासे प्रतीयमानोपमा सकलवाक्यार्थस्य विप्रलम्भशृङ्गारस्य स्मृत्युपस्करणद्वारोपस्कारकतयालंकारः[4] । न चात्र स्मृतिः प्रधानतया ध्वन्यत इति वक्तुं शक्यम्, न विस्मरामीति स्मृत्यभावनिषेधमुखेन स्फुटमावेदनात् । नापि पूर्वार्धगतत्रासौत्सुक्ययोः परस्पराभिभवकामयोः संधिः प्रधानम्, तस्य नायिकागतत्वेनानुवाद्यत्वात्, उत्तरार्धगतस्मृत्यङ्गत्वाच्च । तस्माद्भावसंध्युपमालंकाराभ्यामुपस्कृता स्मृतिर्हापदगम्यः संतापोऽनुभावश्च विप्रलम्भमेवोपस्कुरुत इति तस्यैवात्र प्राधान्यम् ।

नेकार्थत्वात् । चाणूरो दैत्यः । तत्र धर्मयोर्मध्ये । **वस्तुप्रतिवस्तुभाव इति** । तत्र चूर्णनसंहारयोराश्रयभेदजभेदप्रत्ययस्तत्संबन्धिचाणूरजगन्मण्डलयोर्भेदबुद्धिर्बहिरङ्गा नोदेतीति भावः । चाञ्चल्यवेगवत्त्वयोस्त्वाश्रयभेदाद्भेदेऽपि एकनिमित्तकत्वेनाभेदमादाय साधारणतेति बोध्यम् । **समासे इति** । 'उपमानानि—' इति सूत्रेणेति भावः । अत एव न श्रौतीत्याह—**प्रतीयेति** । सकलवाक्यार्थस्य सकलवाक्यतात्पर्यविषयभूतस्य । शृङ्गारस्येत्यस्योपस्कारकतयेत्यत्रान्वयः । **त्रासेति** । गुरुजनभयमद्विलोकनपदबोध्ययोर्गुरुजनभयमद्विलोकनयोर्मध्ये व्याकुलत्वोदयेन द्वयोरपि तुल्यकक्षत्वम् । अत आह—

---

१ वस्तुतो भिन्नयोरपि पदार्थयोस्तद्गतधर्माणामभिन्नतया ऐक्यप्रतिभासो बिम्बप्रतिबिम्बभाव इत्याशयः ।

२ वस्तुतः अभिन्नयोरपि आश्रयस्य (आधारस्य) भेदात् (भिन्न-भिन्नशब्दप्रतिपाद्यत्वरूपभेदाच्च) भिन्नत्वेन प्रतीतयोः पदार्थयोरैक्यप्रतीतिर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः ।

३ गुरुजनानां भयम् मद्विलोकनं चेत्यनयोः अन्तः (मध्ये) समुदयन्तं व्याकुलभावं धारयन्त्याः ।

४ अत्र विप्रलम्भशृङ्गारः सकलवाक्यार्थतया प्रधानम् । स्मृतिभावश्च तस्याङ्गभूतः । ततश्चाङ्गभूतं स्मृतिभावमुपस्कृत्य (प्रसाध्य) प्रधानं शृङ्गारमुपशोभयन्ती उपमाऽत्रालंकारपदभागित्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अप्पयदीक्षिताः पुनश्चित्रमीमांसायाम्—'उपमितिक्रियानिष्पत्तिमत्साद्दश्यवर्णनमदुष्टमव्यङ्ग्यमुपमालंकारः। स्वनिषेधापर्यवसायि साद्दश्यवर्णनं वा तथाभूतं तथा' इति लक्षणद्वयमाहुः। तच्चिन्त्यम्। वर्णनस्य विलक्षणशब्दात्मकस्य विलक्षणज्ञानात्मकस्य वा शब्दवाच्यताविरहेणार्थालंकारताया बाधात्। तस्य सर्वथैवाव्यङ्ग्यत्वादव्यङ्ग्यत्वविशेषणवैयर्थ्याच्च। अथ यदि वर्णनविषयीभूतं ताद्दशसाद्दश्यमुपमेत्युच्यते, तदा यथा गौस्तथा गवय इत्यत्रोपमालंकारापत्तेः। एवं 'कालोपसर्जने च तुल्यम्' इत्यादावपि। अशिष्यत्वादिना प्रधानप्रत्ययार्थवचनसाद्दश्यस्या-

---

परस्परेति। तस्य संधेः। पुनः शब्दार्थे। शब्दस्य शब्दवाच्यत्वमते नायं दोषोऽत आह—**विलक्षणज्ञानेति**। अव्यङ्ग्यत्वाद्यङ्ग्यत्वाभावात्। **ताद्दशेति**। अदुष्टाव्यङ्ग्याद्यविशेषणद्वयान्यतरेत्यर्थः। **इत्यादावपीति**। उपमालंकारापत्तिरित्यस्यानुषङ्गः। आदिसंग्राह्यं चिन्त्यम्। अत्रापि कालोपसर्जनयोरपि। अत्र 'कालोपसर्जने च

---

१ यस्मात् उपमितिक्रियायाः (तुलनायाः) सिद्धिर्भवेत् ईद्दशं साद्दश्यवर्णनमित्यर्थः।

२ स्वस्य (उपमायाः) निषेधे यस्य पर्यवसानं न भवेत्।

३ उपमा अर्थालंकारः। अर्थश्च शब्दवाच्यो भवति। (साद्दश्य)वर्णनस्य स्वयं शब्दात्मकस्य शब्दवाच्यत्वं कथं स्यात्? यथाकथंचित् शब्दस्य शब्दवाच्यत्वसाधनेऽपि वर्णनपदेन यदि आन्तरिकज्ञानं बुध्येत तर्हि ज्ञानस्य सर्वथैव शब्दवाच्यत्वाभावात् (वर्णनम् उपमा) इति लक्षणमसंगतमित्याशयः।

४ 'प्रधानप्रत्ययार्थवचनमर्थस्याऽन्यप्रमाणत्वात्' इति पाणिनीयसूत्रस्य 'प्रत्ययार्थः प्रधानं भवति, एवंरूपं वचनमशिष्यम् (शास्त्रद्वारा नाऽनुशासनीयम्) यतः अर्थस्य लोकत एवंसिद्धेः।' इति वृत्तिः। अयमर्थो लोक एव प्रसिद्धः। अतस्तदर्थं शास्त्रानुशासनं नापेक्षितमिति सूत्रस्याशयः। एतदुत्तरं 'कालोपसर्जने च तुल्यम्' इति सूत्रम्। 'अतीताया रात्रेः पश्चार्धेन आगामिन्याः पूर्वार्धेन च सहितो दिवसोऽद्यतनः। विशेषणमुपसर्जनम्' इत्यादि यत्पूर्वाचार्यैः परिभाषितं तत्राप्यशिष्यत्वं समानम्, लोकत एव प्रसिद्धेः। अर्थात् प्रत्ययार्थः प्रधानम् इत्यादिवचनं यथा अशिष्यं तथा अद्यतनोऽयं कालः, विशेषणं हि उपसर्जनं भवतीत्यादिकमप्यशिष्यम् (लोकप्रसिद्धत्वात्)। अत्र हि प्रधानप्रत्ययार्थवचनस्य कालोपसर्जनयोश्च अशिष्यत्वरूपसामान्यधर्मेण साद्दश्यं प्रतिपाद्यते, ततश्चाऽत्राप्युपमालंकारः स्यादित्यापत्तिः।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

त्रापि प्रतिपादनात् । न चात्र वचनभेदस्य दोषस्य सत्त्वाददुष्टत्व-विशेषणेन वारणं भविष्यतीति वाच्यम् । एतद्वाक्योपप्लुतवाक्यान्तर-प्रतिपादितैकोपमेयके सादृश्ये तथाप्यतिप्रसङ्गात्[1]। न चात्रोपमितिक्रियाया निष्पत्तावपि न सादृश्यवर्णनम्, विषयस्याचमत्कारित्वात्, चमत्कार-विषयककविव्यापारस्यैव वर्णनपदार्थत्वादिति वाच्यम् । एवं हि चमत्कारित्वस्य लक्षणेऽवश्यं निवेश्यत्वेनोपमितिक्रियानिष्पत्तिविशेषणस्य वैयर्थ्यात् । नह्यनिष्पन्नमापाततः प्रतीयमानं सादृश्यं चमत्कृतिमाधत्ते । एवं द्वितीयलक्षणेऽपि निषेधापर्यवसायित्वं निरर्थकम् । व्यतिरेके कमला-दिसादृश्यनिषेधस्यानन्वये च सर्वथा सादृश्यनिषेधस्य चमत्कारितया [2]तदर्थं सादृश्यस्य निरूपणमिति प्रागेवाभिधानात् । किं च ।

'स्तनाभोगे पतन्भाति कपोलात्कुटिलोऽलकः ।
शशाङ्कबिम्बतो मेरौ लम्बमान इवोरगः ॥'

इत्यादौ मुख्यवाक्यार्थत्वेनानलंकार[3]भूतायामुपमायामतिव्याप्तिः। उपमि-तिक्रियानिष्पत्तिमत्सादृश्यवर्णनस्यादुष्टाव्यङ्ग्यत्वस्य चात्रापि सत्त्वात् । न

तुल्यम्' इत्यत्र । द्विवचनोपादानादिति भावः । एतदर्थमेव द्वितीयदोषोक्तिः । **उप-प्लुतेति** । कल्पितेत्यर्थः । प्रधानप्रत्ययार्थवचनवत्काल इत्यादीति भावः । तदाह—**एकोपमेयेति** । **अत्रेति** । यथा गौरित्यादावित्यर्थः । **व्यतिरेक इति** । तवानन-स्येत्यादावित्यर्थः । **कमलादिसादृश्येति** । कमलादिनिष्ठसादृश्येत्यर्थः । ननु वर्णनप-दस्य चमत्कारजनकज्ञानविषयीभूतानुयोगिकत्वार्थे तात्पर्यग्राहकमिदम्, न तु लक्षणश-रीरघटकमिति चेत्, तत्राह—**किंचेति** । **वाक्यार्थत्वेनेति** । तथा च न वाक्यार्थो-पस्कारकत्वमिति भावः । तदाह—**अनलमिति** । ननु अलंकरोतीति योगबोधितोपस्का-

---

१ ननु कालोपसर्जने इति द्विवचनम्, तुल्यम् इत्येकवचनम् । इति वचनभेदरूपेण दोषेण दुष्टत्वादियमुपमा न सिध्येत्, लक्षणे अदुष्टमिति विशेषणात् । इति पूर्वपक्षः । एतद्वा-क्यार्थबोधनाय उपप्लुतेन (कल्पितेन) वाक्यान्तरेण (कालः प्रधानप्रत्ययार्थवचनेन तुल्यः। उपसर्जनं प्रधानप्रत्ययार्थवचनेन तुल्यम् । इत्याकारेण) प्रतिपादिते, एकमुपमेयं यत्र ईदृशे सादृश्ये वचनदोषस्याभावात्स्यादेव उपमाप्रसक्तिरिति समाधानम् ।

२ निषेधार्थं तत्र सादृश्यस्य निरूपणम्, न सादृश्ये पर्यवसानाय । ततश्च तत्र सादृश्ये न चमत्कार इत्यर्थः ।

३ इयमुपमैव सकलवाक्यार्थत्वात्प्रधानं स्वस्य शोभाप्रख्यापिका । अलंकारस्तु अन्यस्य (स्वस्मादन्यस्य प्रधानस्य) उपस्कारको भवति । ततश्च अनलंकारेऽस्मिन्नतिव्याप्तिरित्याशयः ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

चेयमप्युपमा लक्ष्येति वाच्यम्[1]। ध्वन्यमानोपमानिवारणप्रयासस्य वैयर्थ्यापत्तेः। नह्यत्राभेदप्रधानोत्प्रेक्षा शक्या वक्तुम्। कल्पितोपमाया निर्विषयत्वप्रसङ्गात्।

'व्यापार उपमानाख्यो भवेद्यदि विवक्षितः।
क्रियानिष्पत्तिपर्यन्तमुपमालंकृतिस्तु सा॥'[2]

इति स्वकृतसूत्रेऽलंकारभूतोपमाया एव लक्ष्यत्वेनाभिधानात्। 'अलंकारभूतोपमालक्षणत्वे[3] तदेवादुष्टाव्यङ्ग्यत्वविशेषितमिति' तत्रैव पुनरभिधानाच्च। नह्यत्रोपमानोपमेयसादृश्यादुपमास्वरूपादस्ति कश्चिदतिरिक्तो वाक्यार्थः, येनोपमा तमलंकुर्यात्। अपि च लक्षणे सादृश्यविशेषणं निरर्थकम्। 'उपमितिक्रियानिष्पत्तिमद्वर्णनमुपमा' इत्येतावतैव स्वाभीष्टार्थलाभात्।

एवम्

'स्वतःसिद्धेन भिन्नेन[4] संमतेन च धर्मतः।
साम्यमन्येन वर्ण्यस्य वाच्यं चेदेकदोपमा[5]॥'

इति विद्यानाथोक्तं लक्षणमपास्तम्। व्यतिरेके निषेधप्रतियोगिनि[6] सादृश्येऽतिव्याप्तेः।

रकत्वस्यालंकारसामान्यस्वरूपत्वेन विशेषलक्षणेषु तदनिवेशेऽपि क्षत्यभाव इत्यत आह—**अपि चेति**। अत एव चित्रभूतोपमालक्षणं त्विति तैर्नोक्तम्। पूर्ववदस्यापि तात्पर्यग्राहकत्वादिदमपि चिन्त्यम्। अव्यङ्ग्यत्वं च तल्लक्षणे प्राधान्येनाव्यङ्ग्यत्वं बोध्यमिति दिक्। एवपदार्थमाह—**व्यतीति**। तवाननस्येत्यादावित्यर्थः। एवमग्रेऽपि। यथासंभवम्

---

१ स्वयंप्रधानभूता चेदियं लक्ष्या, तर्हि स्वयंप्रधानभूता ध्वन्यमानैव किमिति निवार्यते इत्यर्थः।

२ उपमानाख्यः (तुलनात्मकः) व्यापारः उपमितिक्रियासिद्धिपर्यन्तं यदि विवक्षितः तर्हि उपमालंकृतिरित्यर्थः।

३ अलंकारभूताया उपमाया यदीदं लक्षणद्वयं भवेत्तर्हि इदम् अदुष्टाव्यङ्ग्यत्वविशेषितं स्यादित्युक्त्या अलंकारभूतोपमाया लक्ष्यत्वं स्पष्टमभीष्टमित्याशयः।

४ उपमेयाद्भिन्नेन।

५ एकदा एकवारं सादृश्यम्।

६ यत्सादृश्यं निषेधस्य प्रतियोगि भवति। अर्थात् यस्य निषेधः कर्तव्यो भवति। 'तवाननस्य तुलनां दधातु जलजं कथम्' इति व्यतिरेके जडजातेन कमलेन आननस्य सादृश्यमेव नास्तीति पर्यवसाने सादृश्यनिषेध एव फलतीत्याशयः।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

एवम्

'उपमानोपमेयत्वयोग्ययोरर्थयोर्द्वयोः ।
हृद्यं साधर्म्यमुपमेत्युच्यते काव्यवेदिभिः ॥'

इति प्राचामपि लक्षणं प्रत्युक्तम् । हृद्यतामात्रेण निर्वाहे विशेषणान्तरवैयर्थ्यात् । एवं काव्यप्रकाशोक्तमपि 'साधर्म्यमुपमा भेदे' इति लक्षणं नातीव रमणीयम् । व्यतिरेके निषेधप्रतियोगिनि सादृश्येऽतिव्यापनात् । न च पर्यवसितत्वेन[1] साधर्म्यं विशेषणीयमिति वाच्यम् । अनन्वयस्थसादृश्यस्यापर्यवसायित्वेनैव[2] वारणे भेदविशेषणवैयर्थ्यापत्तेः । काव्यालंकारप्रस्तावे लौकिकालौकिकप्रधानवाच्यव्यङ्ग्योपमासामान्यलक्षणकरणानौचित्याच्च । अत एव 'भेदाभेदतुल्यत्वे[3] साधर्म्यमुपमा' इत्यलंकारसर्वस्वोक्तमपि लक्षणं तथैव । एवं 'प्रसिद्धगुणेनोपमानेनाप्रसिद्धगुणस्योपमेयस्य सादृश्यमुपमा' इत्यलंकाररत्नाकरोक्तमपि न भव्यम् । श्लेषमूलकोपमायां तादृशशब्दात्मकस्य धर्मस्य कविनैव कल्पनात्[4], तेन रूपेणोपमानस्याप्रसिद्धेश्च इत्यलं परकीयदूषणगवेषणया । प्रकृतमनुसरामः ।

अस्याश्चोपमायाः प्राचामनुसारेण केचिद्भेदा उदाह्रियन्ते । तथाहि—उपमा द्विविधा, पूर्णा लुप्ता च । पूर्णा तत्र—श्रौती, आर्थी चेति द्विधा भवन्ती वाक्यसमासतद्धितगामितया षोढा । लुप्ता च—उपमानलुप्ता, धर्मलुप्ता, वाचकलुप्ता, धर्मोपमानलुप्ता, वाचकधर्मलुप्ता, वाचकोपमेय-

---

एवमर्थमाह—**हृद्यतेति** । ननु तत्रैव तात्पर्यग्राहकं तदत आह—**काव्येति** । **अत एवेति** । प्रकाशग्रन्थे । उक्तदोषगणादेवेत्यर्थः । तथैव नातीव रमणीयमित्यर्थः । **एवमिति** । व्यतिरेकेऽतिव्यापनादित्यर्थः । ननु पर्यवसितत्वेन विशेषणान्न दोषोऽत आह—**श्लेषेति** । प्राचां प्रकाशकारादीनाम् । तत्र तयोर्मध्ये । तत्र तासां सप्तानां

---

१ यस्य साधर्म्यस्य साधर्म्ये एव पर्यवसानं भवेत्, न निषेधादौ । तथा च निषेधपर्यवसायिनो व्यतिरेकगतसादृश्यस्य निरासः ।

२ अनन्वयगतसादृश्यस्यापि निषेधे एव पर्यवसानम् ।

३ भेदस्य अभेदस्य च तुल्यत्वे ।

४ श्लिष्टशब्दरूपो धर्मो न प्रसिद्धः, कल्पितत्वात् । न स उपमेये नाप्युपमाने प्रसिद्धस्तथापि तत्रोपमा भवति, प्रसिद्धेति विशेषणे तु तत्राऽव्याप्तिः स्यादित्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

लुप्ता, धर्मोपमानवाचकलुप्तेति तावत्सप्तविधा। तत्रोपमानलुप्ता—वाक्यगा, समासगा चेति द्विविधा। धर्मलुप्ता—समागता—श्रौती, आर्थी। वाक्यगता—श्रौती, आर्थी। तद्धितगता च—आर्थ्येव, न श्रौती। इति पञ्चविधा। वाचकलुप्ता—समासगता, कर्मक्यज्गता, आधारक्यज्गता, क्यङ्गता, कर्मणमुल्गता, कर्तृणमुल्गता चेति षड्विधा। धर्मोपमानलुप्ता—वाक्यगता, समासगता चेति द्विविधा। वाचकधर्मलुप्ता क्विब्गता, समासगता चेति द्विविधैव। वाचकोपमेयलुप्ता त्वेकविधा। धर्मोपमानवाचकलुप्ता तु समासगतैकविधा। इति। एवं साकल्येनैकोनविंशतिर्लुप्ताभेदाः पूर्णाभेदैः सह पञ्चविंशतिः क्रमेणोदाह्रियन्ते।

तत्र पूर्णा श्रौती वाक्यगता यथा—

'ग्रीष्मचण्डकरमण्डलभीष्मज्वालसंसरणतापितमूर्तेः।
प्रावृषेण्य इव वारिधरो मे वेदनां हरतु वृष्णिवरेण्यः॥'

अत्र प्रावृषेण्य इत्यनेन वारिधरविशेषणेन नैराकाङ्क्षयात्[1], इवेन समास इत्येव पाठान्नित्यत्वाभावाद्वारिधरेणापि नेवस्य समासः। एषा चोपमानोपमेययोर्वारिधरभगवतोर्वेदनाहरणकर्तृत्वस्य साधारणधर्मस्य सादृश्यबोधकस्येवशब्दस्य चाभिधानात्पूर्णा। सादृश्यस्य श्रुत्या बोधनाच्छ्रौती।

पूर्णा आर्थी वाक्यगता यथा—

'प्राणापहरणेनासि तुल्यो हालाहलेन मे।
शशाङ्क केन मुग्धेन सुधांशुरिति भाषितः॥'

मध्ये। तत्र पञ्चविंशतीनां मध्ये। **ग्रीष्मेति**। मण्डलस्य भीष्मा ज्वाला यत्र तत्र देशे यत्संसरणं गमनं तेनेत्यर्थः। वृष्णिवरेण्यः कृष्णः। वाक्यगतत्वमाह—**अत्रेति**। इवेन समास इति 'सुप्सुपा' इत्यस्यानित्यत्वेनास्य तत्प्रपञ्चत्वात्। एवं च वैकल्पिकत्वात्तदभावः। पूर्णात्वमाह—**एषेति**। **श्रुत्येति**। इवेनेत्यर्थः। विशेष्यतयेति भावः। **प्राणापेति**।

---

१ प्रावृषेण्य इति हि वारिधरस्य विशेषणम्, अत एव विशेष्याकाङ्क्षयास्य इवशब्दयोगस्य नाऽपेक्षा। ननु तर्हि वारिधर इति विशेष्येण सह समासोऽस्तु। एतदपि न। इवेन सह समासस्य अनित्यत्वात् (वैकल्पिकत्वात्) वारिधर इत्यनेनापि सह इवस्य न समासः, अत एव वाक्यगता सेयमित्यर्थः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

पूर्णा श्रौती समासगा यथा—

'हरिचरणकमलनखगणकिरणश्रेणीव निर्मला नितराम् ।
शिशिरयतु लोचनं मे देवव्रतपुत्रिणी देवी ॥'

अत्रेवेन समासः ।

पूर्णा आर्थी समासगा यथा—

'आनन्दनेन लोकानामातापहरणेन च ।
कलाधरतया चापि राजन्निन्दूपमो भवान् ॥'

पूर्णा श्रौती आर्थी च तद्धितगा यथा—

'निखिलजगन्महनीया यस्याभा नवपयोधरवत् ।
अम्बुजवद्विपुलतरे नयने तद्ब्रह्म संश्रये सगुणम् ॥'

अत्र पूर्वार्धे वतेः 'तत्र तस्येव' इति सादृश्ये विधानाच्छ्रौती । उत्तरार्धे 'तेन तुल्यं—' इति विधानात्सादृश्यवदर्थकतया आर्थी ।

उपमानलुप्ता वाक्यगा यथा—

'यस्य तुलामधिरोहसि लोकोत्तरवर्णपरिमलोद्गारैः ।
कुसुमकुलतिलक चम्पक न वयं तं जातु जानीमः ॥'

यत्तुलनामधिरोहसीत्याद्यचरणनिर्माणे इयमेव समासगा । उपमानाभावेन सादृश्याभावस्य पर्यवसानात्सादृश्यपर्यवसानस्य चोपमाजीवितत्वादलंकारान्तरमेवात्र नोपमानलुप्तेति नाशङ्कनीयम् । यस्य तुलामारोहसि न तं वयं जानीम इत्युक्त्या अस्माकमसर्वज्ञत्वादस्मदगोचरः कोऽपि तवोपमानं भविष्यतीति सादृश्यपर्यवसानमस्तीत्युपमानलुप्तैवेयमुपमा; नालंकारान्तरम् ।

अत्र समासाभावाद्वाक्यगत्वम् । विषचन्द्रयोः प्राणापहारकत्वरूपधर्मस्य तुल्यशब्दस्य चोपादानात्पूर्णत्वम् । तुल्यशब्दस्य सदृशार्थकत्वेऽपि प्राधान्येनेवशब्दवत्सादृश्यबोधकत्वाभावादार्थत्वम् । **हरीति** । देवव्रतेन पुत्रिणी । पुत्रवतीत्यर्थः । अत्रापि चतुर्णामिवस्य चोपादानात्पूर्णात्वं श्रौतीत्वं च । समासगात्वमाह—**अत्रेति** । **आनन्दनेनेति** । करणे ल्युट् । लोकानामिति मध्यमणिन्यायेनान्वेति । आ समन्तात्तापेत्यर्थः । **इन्दूपमो भवानिति** । अत्र समासस्य धर्मिशक्तत्वात्कर्मसाधनेनोपमाशब्देन समासाद्वा आर्थीत्वं समासगत्वं च । पूर्णात्वं तु स्पष्टमेव । सगुणं ब्रह्म कृष्णरूपम् । कुसुमकुलानां [2]तरूणां तिलक श्रेष्ठेति चम्पकविशेषणम् । **यत्तुलनामिति** । यस्य तुलनां यत्तुलनामित्यर्थः । शङ्कते—**उपमानेति** । **यस्येति** । यत इत्यादिः । **इत्युक्त्येति** । स नास्ती-

---

१ देवव्रतो भीष्मः, तेन पुत्रवती गङ्गा. २ व्याख्यानमिदं साहित्यमार्मिकैर्विचारणीयम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

एतेन

'ढुँढुँणंतो हि मरीहिसि कण्टककलिआइँ केअइवणाइं।
मालइकुसुमसरिच्छं भमर भमंतो ण पावहिसि ॥'

इत्यत्रासमालंकारोऽयमुपमातिरिक्त इति वदन्तोऽलंकाररत्नाकरादयः परास्ताः।

धर्मलुप्ता श्रौती वाक्यगता यथा—

'कलाधरस्येव कलावशिष्टा विलूनमूला लवलीलतेव।
अशोकमूलं परिपूर्णशोका सा रामयोषा चिरमध्युवास ॥'

'ग्रीष्मचण्डकरमण्डल—' इति प्रागुदाहृते पूर्णाया उदाहरणे प्रावृषेण्यो वारिधर इव यो वृष्णिवरेण्यः स मे वेदनां हरत्विति वृष्णिवरेण्यमात्रगतत्वेन वेदनाहरणकर्तृत्वं विवक्षितम्, वारिधरसादृश्यं च श्यामत्वादिना यदि, तदा तत्राप्येषा[1] बोध्या। इयांस्तु विशेषः—यत्पूर्णायां वृष्णिवरेण्यमात्रमुद्दिश्य प्रावृषेण्यवारिधरसादृश्यप्रयोजकं तादृशवारिधरसादृश्याभिन्नं वा वेदनाहरणकर्तृत्वं विधेयमित्युपमा[2]विधेयिका धीः।

त्युक्तिरन्यथा स्यादिति भावः। **एतेनेति**। उक्तरीत्या सादृश्यपर्यवसानेनेत्यर्थः। अत्रापि तत्प्राप्तिस्तव दुर्लभेत्युक्तं न तु स नास्तीति भावः। 'ढुं ढुं कृत्वा हि मरिष्यसि कण्टककलितानि केतकीवनानि। मालतीकुसुमसदृक्षं भ्रमर भ्रमन्न प्राप्स्यसि ॥' लवलीलता 'हरफारेवडी' इति भाषया प्रसिद्धा। **अशोकमूलमिति**। 'उपान्व—' इत्याधारः कर्म। **श्यामत्वादिनेति**। विवक्षितमित्यनुषङ्गः। सादृश्यस्यातिरिक्तत्वे आह—**प्रावृषेण्येति**। धर्मरूपत्वे आह—**तादृशेति**। प्रावृषेण्येत्यर्थः। अवच्छेदिकेत्यस्येतीति शेषः। **साद-**

---

१ श्यामत्वादिना धर्मेण यद्द्वयोः सादृश्यं विवक्षितं तच्छब्दोपात्तं न, यच्च वेदनाहरणरूपं शब्दोपात्तं तद् उपमेये वृष्णिवरेण्यमात्रे संबद्धत्वात्साधारणधर्मपदवाच्यं नेति धर्मलुप्ता सेयमित्याशयः।

२ 'वारिधर इव वृष्णिवरेण्यो मे वेदनां हरतु' इति पूर्णोपमायां वृष्णिवरेण्योद्देश्यकं यद् वेदनाहरणकर्तृत्वम् (वेदनाहरणम्) हरत्विति लोटा विधीयते तदेव वृष्णिवरेण्यवारिधरयोः सादृश्यं प्रयोजयति (संपादयति)। [यदि तु सादृश्यमतिरिक्तः पदार्थो न, किन्तु सदृशस्य भावः सादृश्यमिति धर्मरूपम्, तेषां मते हरणकर्तृत्वमेव सादृश्यम्]। सादृश्यं चोपमा। अत एव उपमा विधेया यस्मिन्नीदृशः शाब्दबोधः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

धर्मलुप्तायां तु वारिधरसादृश्यावच्छिन्नवृष्णिवरेण्यमुद्दिश्य वेदनाहरण-कर्तृत्वमात्रं विधेयमित्युपमोद्देश्यतावच्छेदिका।

धर्मलुप्ता आर्थी वाक्यगता यथा—

'कोपेऽपि वदनं तन्वि तुल्यं कोकनदेन ते।
उत्तमानां विकारेऽपि नापैति रमणीयता॥'

धर्मलुप्ता समासगा श्रौत्यार्थी तद्धितगार्थी च यथा—

'सुधेव[2] वाणी वसुधेव[3] मूर्तिः सुधाकरश्रीसदृशी[4] च कीर्तिः।
पयोधिकल्पा मतिरासफेन्दोर्[5]महीतलेऽन्यस्य नहीति मन्ये॥'

ईषदसमाप्तिरपि भङ्ग्यन्तरेण सादृश्यमेव।

वाचकलुप्ता समासगा—'दरदलदरविन्दसुन्दरं' इति प्रागुदाहृते पद्ये।

कर्माधारक्यङ्गता क्यङ्गता च यथा—

'मलयानिलमनलीयति मणिभवने काननीयति क्षणतः।
विरहेण विकलहृदया निर्जलमीनायते महिला॥'

अत्रानलमिवाचरतीत्यर्थेऽनलशब्दात् 'उपमानादाचारे' इति सूत्रेण, कानन इवाचरतीत्यर्थे काननशब्दाच्च तत्सूत्रस्थेन 'अधिकरणाच्च' इति वार्तिकेन क्यच्। निर्जलमीनशब्दाच्च 'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च' इति क्यङ्। आचार-

---

श्यमेवेति। तथा च तद्विशिष्टार्थप्रतिपादकत्वादार्थी। कर्माधारेति। वाचकलुप्ते-त्यादिः। नन्वेवमाचारवत्सादृश्यस्यापि क्यजादिना बोधनात्कथं वाचकलुप्तात्वमत आह—आचारेति। सादृश्यवाचकाभावादिति। शक्त्येति भावः। ननु नेदं युक्तम्। अत्र मते इवादीनां द्योतकतानये सर्वत्रैव वाचकाभावाद्वाचकलुप्तात्वापत्तेः, चन्द्रप्रतिपक्षमाननमि-

---

१ 'वारिधर इव (श्यामः) यो वृष्णिवरेण्यः स मे वेदनां हरतु' इति लुप्तायां तु सादृश्यम् (सामान्यधर्मः) श्यामत्वम्। तद्धि पूर्वतः सिद्धम्, उद्देश्यकोटिप्रविष्टम्, नात्र विधीयते। ततश्च सादृश्यस्योद्देश्यकोटिप्रविष्टत्वेन, अत्र उपमा उद्देश्यतावच्छेदिका अर्थात् उद्देश्यकोटिनिविष्टा भवतीत्याशयः।

२ सुधेव वसुधेवेत्युभयत्र धर्मलुप्ता समासगता श्रौती।

३ धर्मलुप्ता समासगा आर्थी।

४ धर्मलुप्ता तद्धितगता आर्थी।

५ नवाब आसफखान इति नाम्ना प्रसिद्धस्य।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

मात्रार्थकतया क्यच्क्यङोः प्रकृत्यैव लक्षणया स्वस्वार्थसादृश्यप्रतिपत्तिरिति नये सादृश्यवाचकाभावाद्वाचकलुप्ता। अनलीयतीत्यादिसमुदायस्यैवानलादिसादृश्यप्रयोजकाचरणकर्तृशक्तत्वमिति नयेऽपि सादृश्य-सादृश्यविशिष्टान्यतरमात्रवाचकाभावाद्वाचकलुप्ता।

कर्तृकर्मणमुल्गता यथा—

'निरपायं सुधापायं पयस्तव पिबन्ति ये।
जह्नुजे निर्जरावासं वसन्ति भुवि ते नराः॥'

अत्र सुधापायमिति सुधामिव, निर्जरावासमिति निर्जरा इवेति 'उपमाने कर्मणि च' इति कर्मणि चकारात्कर्तर्युपमान उपपदे णमुल्।

धर्मोपमानलुप्ता वाक्यगा समासगा च यथा—

'गाहितमखिलं विपिनं परितो दृष्टाश्च विटपिनः सर्वे।
सहकार न प्रपेदे मधुपेन तथापि ते समं जगति॥'

'तथापि ते समं' इति हित्वा 'भवत्समं' इति यद्यार्या शुद्धैव विधीयते तदेदमेवोदाहरणं समासगायाः।

स्यत्रापि वाचकलुप्तात्वापत्तेश्च। तत्र हि प्रतिपक्षपदेन सादृश्यं लक्ष्यमेव। तस्मात्सादृश्यसादृश्यविशिष्टान्यतरमात्रबोधकाभाव एव वाचकलोप इति तत्त्वम्। अत आह—अनलीयतीत्यादीति। गाहितमिति। यद्यपीत्यादिः। तथापि हे सहकार! जगति तव तुल्यं वस्तु भ्रमरेण न प्राप्तमित्यर्थः। शुद्धैवेति। आर्यासामान्यलक्षणाक्रान्तत्वात्। सा तु

---

१ क्यच्क्यङादिः प्रत्ययो यस्मात्क्रियते तेन (अनल—कानन—मीनादिना प्रकृतिभागेन) लक्षणाद्वारा स्वस्य स्वस्य अर्थस्य (अर्थात् अनलादेः) यत्सादृश्यं तस्य प्रतीतिर्भवतीति मते सादृश्यस्याऽभिधाप्रतिपाद्यत्वाऽभावाद्वाचकलुप्ता।

२ अनलीयतीत्यादिक्यच्क्यङन्तानां पदानामेव अनलादिसादृश्यहेतुभूतं यदाचरणं तत्कर्तरि—शक्तिरिति मते तु सादृश्यस्यापि प्रत्ययवाच्यतया वाचकलुप्तात्वं न स्यादित्याह—सादृश्य—सादृश्यविशिष्टान्यतरेति। अनलीयतीत्यादि पदं न केवलं सादृश्यस्यैव, न वा सादृश्यविशिष्टस्यैव वाचकम्, आचारादेरन्यार्थस्यापि वाचकत्वात्।

३ सुधामिवेत्यादिविग्रहे सादृश्यवाचकमिवपदं श्रूयते, अत्र तु नेति वाचकलुप्ता सेयम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

वाचकधर्मलुप्ता क्विग्गता यथा—

'कुचकलशेष्ववलानामलकायामथ पयोनिधेः पुलिने ।
क्षितिपाल कीर्तयस्ते हारन्ति हरन्ति हीरन्ति ॥'

अत्र हारहरहीरशब्दा आचारार्थके क्विपि लुप्ते धातवः। तत्र हारादिशब्दा लक्षणया हारादिसादृश्यं बोधयन्ति। लुप्तोऽपि स्मृतः क्विवाचारमिति पक्षे वाचक[1]धर्मलोपः स्पष्ट एव। हारादिश[2]ब्दा एव लक्षणया तादृशसादृश्याभिन्नमाचारमिति पक्षे सादृश्यस्येव धर्मस्यापि तन्मात्रबोधकाभावाल्लोप एव।

वाचकधर्मलुप्ता समासगा यथा—

'शोणाधरांशुसंभिन्नास्तन्वि ते वदनाम्बुजे ।
केसरा इव काशन्ते कान्तदन्तालिकान्तयः ॥'

अत्र वदनाम्बुजयोरभेदविवक्षया विशेषणसमासे दन्तालिकान्तीनां

मिश्रितेति[3] भावः। **धातव इति**। तथा च हारन्तीत्यादिप्रयोगसिद्धिरिति भावः। तत्र उक्तप्रयोगेषु। **आचारमिति**। बोधयतीति शेषः। **स्पष्ट एवेति**। सादृश्यस्य शक्त्यप्रतिपाद्यत्वात्क्विपो लुप्तत्वाच्चेति भावः। **तादृशेति**। हारादीत्यर्थः। तदित्युचितम्। **अभिन्नमिति**। तस्य धर्मरूपत्वादिति भावः। संभिन्ना मिश्राः। कान्ताश्च ते दन्ताश्चेत्यर्थः। **विशेषणेति**। मयूरव्यंसकेतीत्यर्थः। **अधिकरणेति**। वदनाम्बुजे इत्यत्र-

---

१ अभिधया केवलसादृश्यवाचकस्य इवादेः, धर्मभूतो य आचारस्तद्वाचकस्य क्विपश्च लुप्तत्वेनाभावात्।

२ हारादिशब्दा एव हारादिसादृश्याभिन्नम् (हारादिसादृश्यरूपम्) आचारमत्र बोधयन्ति। एवं च एकेनैव हारादिपदेन सादृश्यस्य, साधारणधर्मस्य (आचारस्य) च बोधो भवति। तथा च सादृश्यमात्रवाचक–सादृश्यविशिष्टमात्रवाचकान्यतरस्याभावे यथा वाचकलोपो व्यपदिश्यते, तथैव धर्ममात्रवाचकस्यैवाभावे धर्मलोपः ख्यायेत। अत्र च हारादिशब्दा यथा सादृश्यमात्रवाचका न, साधारणधर्मरूपस्य आचारस्यापि वाचकत्वात्, एवं ते (हारादिशब्दाः) धर्ममात्रवाचका अपि न, धर्मेतरस्य सादृश्यस्यापि वाचकत्वात्। तथा चैवंविधे स्थले उभयलोप एव स्वीकार्य इत्याशयः।

३ आर्यमिश्राः! केन मिश्रितेति टीकयद्भिरपि किं नाज्ञसं श्रीमद्भिः? अस्तु 'तथापि ते समम्' इतिघटितमुत्तरार्धं 'गीतेः' स्यात्। 'भवत्समम्' इति परिवर्तने तु शुद्धा आर्या। अर्थात् आर्यासामान्यम्, न तु पथ्या-विपुलादिव्यपदेशविशेषैर्जुष्टा।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

केसरसादृश्योक्तिरसंगता स्यात् । यतो ह्यम्बुजतादात्म्यसाधकं[1] दन्तालिकान्तीनां केसरतादात्म्यं न तु केसरसादृश्यम् । उपमितसमासे तु वदनाम्बुजयोर्धर्मिणोरौपम्ये केसरदन्तालिकान्तीनामपि तद्धर्माणामौपम्योक्तिरुचितैव । अतोऽधिकरणतावच्छेदकोपमामादाय[2] वाचकधर्मलुप्तोदाहृता । विधेयतावच्छेदिका तु पूर्णैव ।

वाचकोपमेयलुप्ता क्यङ्गता धर्मोपमानवाचकलुप्ता समासगा च यथा—

'तया तिलोत्तमीयन्त्या मृगशावकचक्षुषा ।
ममायं मानुषो लोको नाकलोक इवाभवत् ॥'

तिलोत्तमीयन्त्येति तिलोत्तमामिवात्मानमाचरन्त्येत्याचारार्थके क्यचि तिलोत्तमापदस्य तिलोत्तमासादृश्ये लाक्षणिकतया वाचकस्य स्फुटत्वेन प्रतीयमानतया आत्मन उपमेयस्य चानुपादानाल्लोपः[3] । स्वयं तु सा नोपमेया । आचारकर्मण उपमानस्य तिलोत्तमारूपस्य तत्कर्त्र्यामुपमेयायामुपमानत्वासंगतेः । अत आत्मैवात्रोपमेयैतयोन्नेयः । मृगचक्षुषेति मृगस्य चक्षुषी इव

त्यामित्यर्थः । **अवच्छेदिका त्विति** । उपमेति शेषः । कान्तयः केसरा इव काशन्ते इत्यत्रत्येति भावः । **वाचकस्येति** । इवशब्दस्येत्यर्थः । उपमेयानुपादाने हेतुमाह— **स्फुटत्वेनेति** । **स्वयं त्विति** । तिलोत्तमीयन्तीति बोध्येत्यर्थः । तत्कर्त्र्यामाचारकर्त्र्याम् ।

---

१ वदनमेव अम्बुजमिति अम्बुजेन सह अभेदसाधकं केसरतादात्म्यम् (अभेदः, दन्तालिकान्तय एव केसरा इत्याकारकः) एव स्यान्न तु दन्तपङ्क्तिकान्तीनां केसरैः सह सादृश्यम् ।

२ दन्तकान्तीनां केसराणां चाधारभूतयोर्वदनाम्बुजयोरुपमा वाचकधर्मलुप्तास्ति (वाचकस्य इवस्य, धर्मस्य सुन्दरमित्यादेरनुपादानात्), सैवात्रोदाहरणभूता । विधेयतावच्छेदिका (वाक्यार्थे प्रधानभूता) कान्तयः केसरा इव काशन्ते इति तु पूर्णैवेत्याशयः ।

३ 'तिलोत्तमीयन्त्या' अत्र तिलोत्तमापदस्यैव तिलोत्तमासदृशे लक्षणा, अन्यथा तिलोत्तमामिव आत्मानमाचरन्त्येति विग्रहस्यार्थः सिद्धरूपे न प्रतीयेत । ततश्च सादृश्यमात्रवाचकस्य इवादेरनुपादानात्, क्यच्प्रत्ययेनैव (तिलोत्तमामिव) आत्मानमाचरन्तीति उपमेयभूतस्य आत्मनः स्फुटं प्रतीतिर्भवति, ततश्च—स्फुटत्वादेव उपमेयस्यानुपादानाच्च वाचकोपमेयलुप्ता सेयमित्याशयः ।

४ ननु तिलोत्तमारूपस्योपमानस्य उपमेयं नायिका । तद्वाचकमत्र 'तया' इति पदं स्फुटमुपात्तम् । तत्कथमुपमेयलोप इति शङ्का ।

अत्र तिलोत्तमारूपमुपमानम् आचरणक्रियायाः कर्म । आचरणक्रियायाः कर्त्री नायिका तु प्रथमान्तम् । ततश्च—उपमानोपमेययोः समानविभक्तिकत्वनियमात् प्रथमान्तस्य (नायि-

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

चक्षुषी अस्या इति 'सप्तम्युपमानपूर्वस्य' इति समासोत्तरपदलोपौ । मृगपदस्य मृगचक्षुःसदृशलाक्षणिकत्वपक्षे,[1] वृत्तेर्विशिष्टार्थतावाचकतापक्षे-[2]ऽपि स्वस्वमात्रबोधकपदाभावात्त्रयाणां लोपः । इति पञ्चविंशतिरुपमाभेदाः ।

इहान्यानपि भेदानन्ये निगदन्ति—वाचकलुप्ता षड्विधोपवर्णिता । 'कर्तर्युपमाने' इति णिनौ सप्तम्यपि दृश्यते । कोकिल इवालपति कोकिलालापिनीति । तथाष्टम्यपि—'इवे प्रतिकृतौ' इति कनि 'लुम्मनुष्ये' इति लुपि चञ्चेवेत्यर्थे 'चञ्चा पुरुषः सोऽयं यः स्वहितं नैव जानीते' इत्यत्र । नवम्यपि—आचारक्विपि पदान्तरेण प्रतिपादिते समाने धर्मे दृश्यते । 'आह्लादि वदनं तस्या शरद्राकामृगाङ्कति' इत्यादौ ।

उपमानलुप्ता वाक्यसमासयोर्द्विविधोपवर्णिता, तृतीयापि दृश्यते—

'यच्चोराणामस्य च समागमो यच्च तैर्वधोऽस्य कृतः ।
उपनतमेतदकस्मादासीत्तत्काकतालीयम् ॥'

इत्यत्र काकतालशब्दयोर्लक्षणया काकागमनतालपतनबोधकयोरिवार्थे 'समासाच्च तद्विषयात्' इति ज्ञापकात्समासे काक इव ताल इव काकतालमितिकाकतालसमागमसदृशश्चोराणामस्य च समागम इत्यर्थः । ततः

तयोः समानरूपस्य तत्र तन्त्रत्वादिति भावः । **शरद्राकेति** । शारदपूर्णिमाचन्द्र इवाचरतीत्यर्थः । पूर्वोक्तेन 'समासाच्च–' इत्यनेन । स्थिते इत्यस्यार्थे इत्यादिः । **तृतीयचर-**

काया:) उपमेयस्य तिलोत्तमामिवेति द्वितीयान्तमुपमानं न भवितुमर्हति । आवश्यकं च क्यज्विधायकसूत्रे उपमानस्य कर्मत्वम् । तथा च आत्मानमित्येवोपमेयं न नायिका । आत्मानमिति तु समस्ते न दृश्यत इत्युपमेयलोपख्यातिः ।

१ मृगपदस्य मृगचक्षुःसदृशमिति लक्षणया बोधः । ततो मृगचक्षुःसदृशवाचकस्य मृगपदस्य चक्षुःशब्देन बहुव्रीहिसमासे मृगवत् (अर्थात् मृगचक्षुर्वत्) चक्षुषी यस्या इत्यर्थः । इत्येकः पक्षः ।

२ वृत्तिः बहुव्रीहिसमासवृत्तिरेव पूर्वोक्तस्य विशिष्टार्थस्य वाचिका । अर्थात् 'मृगचक्षुः' इति समासघटितपदस्यैव मृगचक्षुःसदृशचक्षुःशालिनीत्यर्थः । इति द्वितीयः पक्षः । उभयत्रापि उपमानवाचकस्य चक्षुःशब्दस्य [समासे यच्चक्षुःपदं श्रूयते तत्तु उपमेयस्य नायिकाचक्षुषो वाचकम्], केवलसादृश्यवाचकस्य इवादेः, साधारणधर्मवाचकस्य विशालादिपदस्य, चेति त्रयाणामभावाद् धर्मोपमानवाचकलुप्तेति व्यपदेशः ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

काकतालमिवेति द्वितीय इवार्थे पूर्वोक्तेनैव सूत्रेण छप्रत्यये तालपतनजन्यकाकवधसदृशश्चोरकर्तृको देवदत्तवध इत्येवं स्थिते प्रत्ययार्थोपमायामुपमानस्य तालपतनजन्यकाकवधस्यानुपादानादुपमानलुप्ता।

वाचकोपमानलुप्ता तु नाम्नैव न निर्दिष्टा। साप्यत्र प्रकृत्यर्थे[1] दृश्यते।

धर्मोपमानलुप्ता वाक्यसमासयोर्द्विविधैवोक्ता। सा चात्रापि तृतीयचरणोक्तधर्मनिरासे प्रत्ययार्थे[2] दृष्टा।

वाचकधर्मलुप्ता क्विप्समासयोर्द्वयोरेव कथिता। सापि 'चञ्चा पुरुषः सोऽयं योऽत्यन्तं विषय[3]वासनाधीनः' इत्यत्र स्वहिताकरणरूपस्य धर्मस्यानुपादाने कनो लोपे विलोक्यते। एवं च द्वात्रिंशद्भेदाः।

अत्रेदमवधेयम्—कर्मा[4]धारक्यचि क्यङि च वाचकलुप्तोदाहरणं प्राचामसंगतमिव प्रतीयते, धर्मलोप[5]स्यापि तत्र संभवात्। न च क्यजाद्यर्थ आचार एव साधारणधर्मोऽस्तीति वक्तव्यम्। धर्ममात्ररूपस्याचारस्योपमा-

---

णोक्तेति। 'उपनतमेतदकस्मात्' इत्यस्य स्थाने चरणान्तरनिर्माण इत्यर्थः। **धर्मलोपस्यापीति**। 'उपमानादाचारे' इत्यत्रोपमानमाचारनिरूपितमेव गृह्यते। उदाहरणे च पुत्रपदस्य पुत्रकर्मकाचारसदृशे लक्षणेति वैयाकरणमते च सुतरां धर्मलोपः। न चैतन्मते 'त्रिविष्टपं तत्खलु भारतायते' इत्यत्र क्यचोऽनुपपत्तिः। भारताचारसदृशाचारस्य त्रिविष्टपवृत्तेरप्रसिद्धेः। 'सुपर्वभिः शोभितम्' इत्यस्य श्लेषेणाभेदाध्यवसाय एव, न सादृश्यावसाय इति वाच्यम्। एकशब्दोपात्तत्वेनाभेदबुद्धेरिव शब्दरूपसाधर्म्येण साद-

---

१ छप्रत्ययप्रकृतिभागस्य काकतालमित्यस्यार्थे। तत्र हि उपमानं काकतालसमागमः, तथा च समागमवाचकपदाभावादुपमानस्य, एवम् इवादेर्वाचकस्याप्यभावाद्वाचकोपमानलोपः।

२ छप्रत्ययस्यार्थे काकतालीयमित्यत्र।

३ विषयवासनाधीनत्वं तु पुरुषमात्रनिष्ठं न साधारणधर्मः, चञ्चायां (तृणमये पुरुषे) तदसंभवेन उभयसाधारणत्वाभावात्।

४ अर्थात् धर्म—वाचकलुप्तोदाहरणमिदम्।

५ यत्किञ्चिद्धर्मरूपस्य आचारस्य सत्तया साधारणधर्मसत्तां संसाध्य धर्मलुप्तात्वाभावो न साधयितुं शक्यते। 'धर्मलोप'पदे तादृशो धर्मोऽनुपदमेव विवक्षितो ग्रन्थकृता यो ह्युपमाप्रयोजकः स्यात्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

प्रयोजकत्वाभावात् । 'नारीयते सपत्नसेना' इत्यादौ वृत्त्यन्तरनिवेदितैः कातरत्वादिभिरभिन्नतयाध्यवसितस्याचारस्योपमानिष्पादकत्वात् । यदि च क्यङर्थ आचारमात्रमुपमानिष्पादकं स्यात्तदा 'त्रिविष्टपं तत्खलु भारतायते' इत्यादौ सुप्रसिद्धत्वादिरूपाचारोपस्थितावप्युपमालंकृतेरनिष्पत्तेः, तस्यैव च 'सुपर्वभिः शोभितमन्तराश्रितैः' इति चरणान्तरनिर्माणे तस्या निष्पत्तेः क्यङाद्यर्थः साधारणोऽपि नोपमां प्रयोजयति । उपमाप्रयोजकतावच्छेदकरूपेण साधारणधर्मवाचकशून्यत्वस्यैव धर्मलोपशब्देनाभिधानात् । अन्यथा 'मुखरूपमिदं वस्तु प्रफुल्लमिव पङ्कजम्' इत्यादौ पूर्णोपमापत्तेरिति दिक् ।

यच्चाप्पयदीक्षितैरस्मिन्नेव प्रस्तावे "धर्मलुप्ता वाक्यसमासतद्धितेषु दर्शिता द्विर्भावेऽपि दृश्यते। 'पटुपटुर्देवदत्तः' इत्यत्र 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति सादृश्ये द्विर्भावविधानात्" इति निगदितं तत्तुच्छम् । अत्र च वाचकस्याप्यनुपादानाद्वाचकधर्मलुप्तायामेतदाधिक्यमुद्भावयितुमुचितम्, न तु

श्यबुद्धेरप्युपपत्तेः । इत्याहुः । ननु नारीयते इत्यादौ तस्य तत्त्वमस्तीत्यत आह—**नारीति । वृत्त्यन्तरेति** । मात्रपदेन किंचिदभिन्नतयाध्यवसितत्वव्यवच्छेदः । तस्यैव पद्यस्य । तस्या उपमालंकृतेः । साधारणोऽपि उभयनिष्ठोऽपि । ननु क्यङाद्यर्थाचारमात्रस्योपमाप्रयोजकत्वाभावेऽपि साधारणत्वेनोभयधर्मत्वात्तत्सत्त्वाच्च कथं तल्लोपसंभवोऽत आह—**उपमेति । अत्र चेति** । चो ह्यर्थे । **सूत्रार्थ इति** । द्विर्भावस्य सादृश्यद्योत-

---

१ 'नारीयते' अत्र नारीपदेन कातरता(भीरुता)रूपस्यार्थस्यापि वृत्त्यन्तरेण (व्यञ्जनया) प्रतीयमानतया यत्किञ्चिद्धर्मरूपस्य आचारस्यैवोपमासाधकत्वं न, अपि तु व्यञ्जनानिवेदित–कातरत्वेन सह अभिन्नतयाऽध्यवसितस्याचारस्यैव । नारी अर्थात् भयशालिनी (स्त्री) यथा भीरूचितमाचरणं करोति तथा वीरं त्वां दृष्ट्वा सपत्नसेनेति तत्तात्पर्यम् ।

२ आचारो यद्यपि उपमानोपमेयनिष्ठतया साधारणस्तथापि नोपमासंपादकः । किन्तु आचारेतरस्य तादृशधर्मस्यापेक्षा, यो ह्युपमाप्रयोजकः स्यात् ।

३ अर्थात् यो धर्म उपमाप्रयोजको भवेत्, तादृशसाधारणधर्मवाचकपदशून्यतायामेव धर्मलोपव्यपदेशो भवति ।

४ वस्तुत्वम् (पदार्थत्वम्) मुखे पङ्कजेऽपि च सत्त्वात्साधारणधर्मस्तथाप्युपमागतचमत्कारप्रयोजकत्वाभावान्न कस्याप्येतादृशो धर्मोऽनुमतः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

धर्मलुप्तायाम्। धर्ममात्रलुप्ताया एव धर्मलुप्ताशब्देन तैर्विवक्षणात्। अन्यथा[1] एकलुप्तास्वेव द्विलुप्तानां त्रिलुप्तायाश्च ग्रहणात्पृथगुपादानमसंबद्धमेव स्यात्। न चात्र वाचकस्य द्विर्भावस्यैव सत्त्वान्नास्ति लोपः अपि तु धर्ममात्रस्येति वक्तुं शक्यम्। द्विर्भावस्य सादृश्यवाचकत्वोक्तेर्भाष्यकैयटादिविरुद्धत्वात्। तदुक्तं कैयटेन 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति सूत्रे सिद्धं त्विति प्रतीकमुपादाय—'द्विर्वचनस्य प्रकृतिः स्थानी इति [2]तदर्थो विशेष्यते न तु प्रकारः। तत्र सर्वस्य गुणवचनत्वाव्यभिचाराभावात्। तद्ग्रहणाद्गुणवचनो यः शब्दो निर्ज्ञातस्तस्य सादृश्ये द्योत्ये द्वे भवत इति सूत्रार्थः' इति।

इदं चान्यत्तस्मिन्नेव प्रस्तावे चित्रमीमांसाकृद्भिरभ्यधीयत—

"-'नृणां यं सेवमानानां संसारोऽप्यपवर्गति।
तं जगत्यभजन्मर्त्यऽश्वघ्ना चन्द्रकलाधरम्॥'

अत्र क्विप्कनोर्लोपे प्रत्येकं वाचकधर्मलोप उभयत्रापि," तदरमणीय-

---

कत्वेऽपि शक्तत्वरूपवाचकत्वाभावाद्वाचकलोप इति तव हृदयम्। तत्तु इवादेर्द्योतकतानये चन्द्र इव मुखमित्यत्र, चन्द्रसुहृन्मुखमित्यत्र च वाचकलुप्ताव्यवहाराभावाय सादृश्यतद्विशिष्टान्यतरबोधकाभावस्यैव वाचकलुप्ताव्यवहारप्रयोजकत्वस्य वाच्यत्वेन द्योतकस्यापि बोधकत्वानपायेन नास्ति वाचकलोप इति तदाशयादबोधमूलकमिति चिन्त्यमिदम्। इदं चान्यदिति। वक्ष्यमाणमन्यच्चेत्यर्थः। क्विब्लोपे तथोक्तेर्युक्तत्वेऽपि

---

१ धर्मलुप्तायां वाचकादेरन्यस्यापि लोपे सत्यपि यदि धर्मलुप्तेत्येव व्यवहारः स्यात्तदा भवन्मतानुसारमेकलुप्तायामेव द्विलुप्तास्त्रिलुप्ता अप्युपमाः संगृहीताः स्युः (धर्मलुप्तायाम् अन्यलोपे सत्यपि भवता एक(धर्म)लुप्तेत्येव व्यवहारः क्रियते) ततश्च द्विलुप्ता–त्रिलुप्तानां पृथक्परिगणनं व्यर्थं स्यादित्याशयः।

२ प्रकारे गुणवचनस्येतिसूत्रस्थं गुणवचनपदं प्रकारस्य (सादृश्यस्य) विशेषणमुत स्थानिनः (यस्य द्वित्वं क्रियते तस्य प्रकृतिभागस्य)? तत्र प्रकारस्य विशेषणं व्यर्थम्, प्रकारस्य (सादृश्यस्य) सर्वत्रैव गुणवाचकत्वात् [तद्धि न क्रियारूपं न वा जातिरूपम्]। 'संभवव्यभिचाराभ्यां स्याद्विशेषणमर्थवत्' इति नियमानुसारं प्रकारे गुणवचनताया नास्त्येव व्यभिचारः। ततश्च तद्ग्रहणात् (अर्थात् गुणवचनपदग्रहणात्) गुणवचनो यः शब्दः इत्यादिको मूलप्रोक्तोऽर्थो निष्पन्न इति सर्वस्याशयः। ततश्च द्विर्भावः सादृश्यस्य द्योतको न वाचकः, एवं च पटुपटुः (अर्थात् पटुसदृशः) इति धर्मवाचकलुप्तोदाहरणं न धर्मलुप्तायाः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

मेव । कनो वाचकस्य लोपेऽपि तं चन्द्रकलाधरमभजन्निति चन्द्रकला-धरभजनराहित्यरूपस्य धर्मस्य चञ्चामर्त्यसाधारणस्योक्तत्वात्कथं तावद्धर्मस्य लोपः । न चोपमेयमर्त्यविशेषणतयोपात्तस्य चन्द्रकलाधरभजन-राहित्यस्य सादृश्योपसर्जने[1] चञ्चायामनन्वयान्न साधारण्यमिति वाच्यम् ।

"-'यद्भक्तानां सुखमयः संसारोऽप्यपवर्गति ।
तं शंभुमभजन्मर्त्यश्चञ्चैवात्महिताकृतेः ॥'

इति पाठे धर्मश्रवणमप्युभयत्रापि संभवति" इति स्वोक्तेरसंगतत्वापत्तेः । इहाप्युपमेयसंसारविशेषणतयोपात्तस्य सुखमयत्वस्य सादृश्योपसर्जनेऽपवर्गेऽन्वयाभावात्कथंकारं धर्मस्य साधारण्यम् । उपमेयगतत्वेनोपमानगतत्वेन वोपात्तस्य धर्मस्य शाब्द उभयान्वयेऽसत्यपि वस्तुत उभयवृत्तित्वज्ञानमेव साधारणताया नियामकमिति[2] चेत्, चन्द्रकलाधरभजनराहित्येऽपि दीयतामेवमेव दृष्टिः । यदि चोपमेयतावच्छेदकतयैव[3] चन्द्रकलाधरभजनराहित्यं मम विवक्षितम्, साधारणधर्मश्च स्वात्महिताऽकरणरूपः स चात्र लुप्त एवेति शपथेन स्वाभिप्रायः प्रकाश्यते तदा निवारितोऽयं दोषः । तुष्यतु[4] भवान् ।

इदमप्यन्यत्तैरेव वाचकोपमेयलुप्तायामुदाहरणं निरमीयत—

'रूपयौवनलावण्यस्पृहणीयतराकृतिः ।
पुरतो हरिणाक्षीणामेष पुष्पायुधीयति ॥'

कन्लोपेऽयुक्तत्वमित्याह—**कन इति** । तामुपपादयति—**इहापीति** । कथंकारं कथंकृत्वा । पाठान्तरवादी स्वाशयमाह—**उपमेयेति** । **एवमेवेति** । एवं च तुल्यतेति भावः । प्रकारान्तरेण स स्वाशयमाह—**यदि चेति** । **इदमप्यन्यदिति** । वक्ष्यमाण-

---

१ सादृश्यं प्रति उपसर्जनीभूते (विशेषणीभूते) । अयमाशयः—इवार्थे विहितस्य कनो लोपेपि चञ्चापदस्य चञ्चासदृशः पुरुषोऽर्थः । ततश्च सदृशपदार्थं प्रति गुणीभूतश्चञ्चा । किञ्च चन्द्रकलाधरमभजन्निति विशेषणमुपमेयेन पुरुषेणैव संबद्धमित्युभयत्र योगाभावान्नास्य साधारणधर्मतेत्यवान्तरपूर्वपक्षः ।

२ अर्थात् अत्र सुखमयविशेषणस्य शाब्दोऽन्वयः उपमेयेन पुरुषेणैवास्ति, तथापि बौद्धः (असद्बुद्धावभिप्रेतः) अन्वयः उपमानेन अपवर्गेणापीति साधारणतायां न बाधकमिति चेत्समाधीयते तर्हि चन्द्रकलाधरमभजन्नित्यस्यापि बौद्धेऽन्वये (उपमानेन चञ्चया) संभवति धर्मलुप्तोदाहरणत्वमसंगतं स्यात् ।

३ असद्बुद्ध्या केवलमुपमेय–पुरुषविशेषणतयैव तदिदं वक्तुमभिप्रेतमित्याशयः ।

४ अर्थात् मौखिकशपथेन हृदयनिहितसत्यस्याऽपलापः सोयम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

इदं च पद्यमपशब्ददुष्टमवैयाकरणतां कर्तुः प्रकाशयति । तथा हि पुरत इति नगरवाचिनः पुरशब्दात्तसिलि हरिणाक्षीणां नगरादित्यर्थस्यासंगतेः । नहि पूर्ववाचकः पुरशब्दः क्वापि श्रूयते । पूर्वशब्दात्तु 'पूर्वाधरावराणामसिपुरधवश्चैषाम्' इत्यसौ पुरादेशे च पुर इति भाव्यम्, न तु पुरत इति । अत एव 'अमुं पुरः पश्यसि देवदारुम्' इति प्रायुङ्क्त महाकविः । एवमेव "मुखस्य पुरतश्चन्द्रो निष्प्रभः— इत्यप्रस्तुतप्रशंसा" इति द्वितीयप्रकरणारम्भेऽप्यपशब्दितं तैः । तथा चाहुर्वैयाकरणाः—"-'पत्या पुरतः परतः', 'आत्मीयं चरणं दधाति पुरतो निम्नोन्नतायां भुवि', 'पुरतः सुदती समागतं माम्' इत्यादयः सर्वेऽपि व्याकरणाज्ञानमूला अपशब्दाः" इति ।

इयं चैवंभेदोपमा वस्त्वलंकाररसरूपाणां प्रधानव्यङ्ग्यानां वस्त्वलंकारयोर्वाच्ययोश्चोपस्कारकतया पञ्चधा ।

तत्र व्यङ्ग्यवस्तूपस्कारिका यथा—

'अविर[1]तपरोपकरणव्यग्रीभवदमलचेतसां महताम् ।
आपातकाटवानि स्फुरन्ति वचनानि भेषजानीव ॥'

अत्र तादृंशि वचनान्यर्थद्वारा सेवमानस्य मनागप्यक्षुभ्यतः परिणामे परमं सुखं भवतीति प्राधान्येन व्यङ्ग्यस्य वस्तुन उपस्कारिका भेषजोपमा[2] ।

मित्यर्थः । **तसिलीति** । इदं चिन्त्यम् । तदप्राप्तेः । आद्यादित्वात्तसावित्युचितम् । महाकविः कालिदासः । तैः अप्पयदीक्षितैः । इदं चिन्त्यम् । "पुरत इति निपाताङ्गीकारात् । अत एव 'इयं च तेऽन्या पुरतो विडम्बना' इति कालिदासः, 'पश्यामि तामित इतः पुरतश्च पश्चात्' इति भवभूतिश्च संगच्छते" इति केचित् । अन्ये तु "-'दक्षिणोत्तराभ्यामतसुच्' इत्यत्र तसुचैव पुंवद्भावेन सिद्धेऽतसुज्विधानमन्यस्मादपीति ज्ञापनाय । तेन पचाद्यजन्तात्पुरशब्दात्तस्मिन्निष्टसिद्धिः ।" इत्याहुः । वस्तुतस्तु—'पुर अग्रगमने' इति चौरादिकाण्णिजभावे इगुपधलक्षणे के 'सार्वविभक्तिकस्तसिः' इति बोध्यम् । **वैयाकरणा इति** । प्राश्च इत्यादिः । एवंभेदा वक्ष्यमाणप्रकारभिन्ना । तदेव विशिष्याह—**वस्त्वति** । **आपातेति** । प्रागनुभूयमानकटुत्वकानीत्यर्थः । तादृंशि आपातकाटवानि । **प्राधान्येन व्यङ्ग्यस्येति** । तेनापातकाटवानीति पदव्यङ्ग्यस्ये-

---

१ अनवरतेति पाठस्तु सर्वत्राऽप्युपादीयमानश्छन्दोभङ्गी ।

२ औषधान्यापातत एव कटुकानि, परिणामे तु गदनिर्हरणद्वारा तान्यमृतायमानानि भवन्तीत्यर्थं सूचयन्ती सेयमुपमा पूर्वोपपादितं व्यङ्ग्यं प्रसाधयतीत्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

व्यङ्ग्यालंकारोपस्कारिका यथा—

'अङ्कायमानमलिके[1] मृगनाभिपङ्कं
पङ्केरुहाक्षि वदनं तव वीक्ष्य बिभ्रत् ।
उल्लासपल्लवितकोमलपक्ष्ममूला-[2]
श्चञ्चूपुटं चपलयन्ति चकोरपोताः ॥'

अत्र प्राधान्येन व्यङ्ग्ये आरोप्यमाणचन्द्रके भ्रान्तिमत्यलंकारे उपपादकस्य भालस्थमृगमदपङ्कविषयकस्याङ्काभेदारोपस्याङ्कसादृश्यरूपदोषमूलकत्वादुपमात्रालंकारः[3] ।

रसोपस्कारिका तु 'दरदलदरविन्द—' इत्यत्र प्रागेवोदाहृता । रसपदेनासंलक्ष्यक्रमस्योपलक्षणाद्भावाद्युपस्कारिकाप्यत्रैवान्तर्भाव्या । यथा— 'नैवापयाति हृदयादधिदेवतेव', 'वन्यकुरङ्गीव वेपते नितराम्' इत्यादिषु प्रागुदाहृतेषु ।

वाच्यवस्तूपस्कारिका यथा—

'अमृतद्रवमाधुरीभृतः सुखयन्ति श्रवसी सखे गिरः ।
नयने शिशिरीकरोतु मे शरदिन्दुप्रतिमं मुखं तव ॥'

अत्र नयनशिशिरीकरणरूपे वस्तुनि वाच्ये मुखस्य शरदिन्दूपमोपस्कारिका ।

त्यर्थः । नन्वत्रोपमालंकारो नैवात आह—अत्र प्राधान्येनेति । व्यङ्ग्ये इति वाक्यव्यङ्ग्ये इत्यर्थः । अलंकारे सतीति शेषः । उपपादकेत्यस्य तस्येत्यादिः । अत्रालंकार इति । तथा च तदुपस्कारकत्वमस्याः स्पष्टमिति भावः । ननु वस्त्वलंकारयोरिव

१ अलिके अङ्कायमानम् (चन्द्रगतमेचकचिह्नसदृशम्) मृगनाभिपङ्कं बिभ्रत् तव वदनं वीक्ष्येत्यन्वयः ।

२ उल्लासेन पल्लविते (पल्लवाकारतया स्फुटं प्रकटिते) कोमले पक्ष्मूले (पक्षत्योर्मूलदेशौ) येषाम् ।

३ आरोप्यमाणः चन्द्रो यस्मिन् अर्थात् चकोरपोता भ्रान्तिवशान्मुखे चन्द्रस्यारोपं कुर्वन्तीति भ्रान्तिमान् प्रधानव्यङ्ग्यः । तस्मिन्नुपपादकः (साधकः) ललाटस्थकस्तूरीद्रवे कलङ्कस्य अभेदारोपः । अभेदारोपे च मृगमदद्रवस्य कलङ्कस्य च सादृश्यरूपो दोषो मूलम् । सादृश्यमेव चोपमा । तथा चैवंरीत्या उपमा व्यङ्ग्यस्य भ्रान्तिमदलंकारस्योपस्कारिकास्तीति सर्वस्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

वाच्यालंकारोपस्कारिका यथा—

'शिशिरेण यथा सरोरुहं दिवसेनामृतरश्मिमण्डलम्।
न मनागपि तन्वि शोभते तव रोषेण तथेदमाननम्॥'

अत्र वाच्यस्य दीपकस्योपमोपस्कारिका।

रसादिस्तु न वाच्य इति प्रागेवाभिहितम्।

अथ कथमलंकारस्यालंकारान्तरोपस्कार्यत्वमुच्यते। प्रधानस्यैवालंकार्यत्वादिति चेत्, मैवम्। अलंकारस्योपमादेर्ध्वन्यमानतायां प्राधान्याद्रसादिवदलंकारान्तरोपस्कार्यत्वे न कोऽपि तावदस्ति विरोधः। एवमेव मुख्यतया वाच्यतायामपि[1]। यथा ह्यापणादौ विक्रीयमाणतायां कनकताटङ्कस्य रत्नाद्यलंकारान्तरोपस्कार्यत्वे तस्यैव च कामिनीकर्णालंकरणतायां पुनः प्रधानान्तरसांनिध्यात्ताटङ्कस्य[2] तद्गतरत्नानां च साक्षात्परम्परया च कर्णादिशोभोपस्कारकतया यथा तदलंकारत्वम्, एवमेव रसादिसांनिध्ये रूपकादेस्तदुपस्कारकस्यालंकारान्तरस्य च रसाद्यलंकारतेति।

एवं च प्राचां मते पञ्चविंशतिभेदायाः पुनः पञ्चविधतायां सपादशतं भेदाः। द्वात्रिंशद्भेदवादिनां तु षष्ट्युत्तरं शतम्। इतश्चान्येऽपि प्रभेदाः कुशाग्रीयधिषणैः स्वयमुद्भावनीयाः। तत्र क्वचिदनुगाम्येव धर्मः। क्वचिच्च केवलं बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्नः। क्वचिदुभयम्। क्वचिद्वस्तुप्रतिवस्तुभावेन करम्बितं बिम्बप्रतिबिम्बभावम्[3]। क्वचिदसन्नप्युपचरितः। क्वचिच्च केवलशब्दात्मकः।

रसस्यापि वाच्यत्वेन षोढा वक्तुमुचितेयमत आह—**रसादिरिति**। **प्रधानस्यैवेति**। अलंकारस्त्वप्रधानमेवेति भावः। वाच्यतायामपि विरोध इत्यनुषङ्गः। **उभयं** अनुगामित्वं

---

१ अर्थात् मुख्यतया वाच्यतादशायामपि अलंकाराः अलंकारान्तरेणोपस्कार्या भवन्ति।

२ पूर्वस्य प्रधानस्य (ताटङ्कस्य) अपेक्षया अन्यस्य (कामिनीकर्णस्य) सांनिध्यात् ताटङ्कस्य साक्षात्; रत्नानां च परम्परया कर्णशोभकतया तदलंकारत्वम् [तस्याः (कामिन्याः) अलंकारत्वम्]।

३ आपन्नः स धर्म इति पूर्वान्वयः।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

तत्राद्यो यथा—

'शरदिन्दुरिवाह्लादजनको रघुनन्दनः ।
वनस्रजा विभाति स्म सेन्द्रचाप इवाम्बुदः ॥'

अत्र पूर्वार्धे सकृन्निर्देशाद्धर्मोऽनुगामी ।

केवलविम्बप्रतिबिम्बभावापन्नः 'कोमलातपशोणाभ्र—' इत्यत्र बोध्यः । द्वितीयार्धे तूभयम्[1] ।

तृतीयोऽपि त्रिविधः—विशेषणमात्रयोर्विशेष्यमात्रयोस्तद्युगलयोर्वा वस्तुप्रतिवस्तुभावेन करम्बितः ।

तत्राद्यो यथा—

'चलद्भृङ्गमिवाम्भोजमधीरनयनं मुखम् ।
तदीयं यदि दृश्येत कामः क्रुद्धोऽस्तु किं ततः ॥'

अत्र चलनाधीरत्वयोर्विशेषणयोर्वस्तुत एकरूपयोरपि शब्दद्वयेनोपादानाद्वस्तुप्रतिवस्तुभावः । तद्विशेषणकयोश्च[2] भृङ्गनयनयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः । इति तत्करम्बितोऽयमुच्यते ।

तत्र द्वितीयो यथा—

आलिङ्गितो जलधिकन्यकया सलीलं
लग्नः प्रियंगुलतयेव तरुस्तमालः ।
देहावसानसमये हृदये मदीये
देवश्चकास्तु भगवानरविन्दनाभः ॥'

बिम्बप्रतिबिम्बभावं च । अयं चोक्तान्तर्गतोनतिरिक्तो भेदः । अत एव वक्ष्यति—तृतीयोऽपि त्रिविध इति । षष्ठ इति च । वनस्रजा आपादतलावलम्बिमालया ।

---

१ शरदिन्दुरितिपद्यस्य द्वितीयार्धे । अत्र हि विभाति स्मेति मेघ-रामयोरनुगामी । वनमालेन्द्रधनुषोरभेदरूपश्च बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नः इत्युभयमपि । द्वितीयार्धे इत्यस्य 'काषायवसनो यातीत्यादौ' इति टीकयन्नागेशस्तु भ्रान्तः । कुङ्कुमालेपादेर्यतिमात्रविशेषणतया साधारणत्वाभावेन उपमाया एवाभावात् ।

२ चलनाधीरत्वे विशेषणे ययोस्तयोर्विशेष्ययोः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अत्रालिङ्गितत्वलग्नत्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावः। तद्विशेष्यं[1]कयोश्च जलधिकन्याप्रियंगुलतयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः। इत्ययमपि तत्करम्बित एव।

तत्र तृतीयो यथा—

'दशाननेन दृप्तेन नीयमाना बभौ सती।
द्विरदेन मदान्धेन कृष्यमाणेव पद्मिनी॥'

अत्र विशेषणयोर्दृप्तत्वमदान्धत्वयोर्विशेष्ययोश्च नीयमानत्वकृष्यमाणत्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावेनोभयतः संपुटितो दशाननद्विरदयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः। इत्ययमपि तत्करम्बितः।

'विमलं वदनं तस्या निष्कलङ्कमृगाङ्कति' इत्यत्र वैमल्यनिष्कलङ्कत्वयोर्वस्तुत एकरूपयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावनिर्मुक्तं वस्तुप्रतिवस्तुभावमापन्नयोरुपमानिष्पादकत्वं यद्यस्ति तदा शुद्धं वस्तुप्रतिवस्तुभावमापन्नोऽप्येष षष्ठो धर्मः। न च 'कोमलातपशोणाभ्रसंध्याकालसहोदरः' इत्यादौ यतिसंध्याकालयोरुपमायां धर्मान्तरस्यानवगमात्कुङ्कुमालेपकषायवसनयोः कोमलातपशोणाभ्रयोश्च बिम्बप्रतिबिम्बभावो यथावश्यमभ्युपेयः, प्रकृते तु न तथा वस्तुप्रतिवस्तुभावः। वदनमृगाङ्कयोः सौन्दर्यरूपसाधारणधर्मस्य प्रतीयमानत्वेन धर्मान्तरानपेक्षणादिति वाच्यम्। एवं तर्हि 'यान्त्या मुहुर्वलितकंधरमाननं तदावृत्तवृन्तशतपत्रनिभं वहन्त्या' इति भवभूति-

---

द्वितीयार्धे तु 'काषायवसनो याति' इत्यादौ। यद्यस्ति तदेत्यनेनारुचिः सूचिता। तद्बीजं तु—एकोऽप्यर्थो भिन्नशब्देनोपात्तो भिन्न इव प्रतीयते। अत एव 'उदेति सविता ताम्रस्ताम्र एवास्तमेति च' इत्यादौ 'रक्त एवास्तमेति च' इति पाठे दुष्टतेति प्राञ्चः। प्रकृते संबन्धिभेदादपि भेदप्रत्ययस्तयोः। भिन्नरूपेण प्रतीयमानस्य च न साधारणता। साधारणीकरणस्य च न कश्चिदुपायः, विना बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नैकधर्मसंबन्धित्वम्। तथा च शब्दाद्भेदेन प्रत्यये, संबन्धिभेदाच्च भेदप्रत्यये, बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नैकधर्मसंबन्धित्वेन तयोरभेदाध्यवसाये साधारणत्वमस्येति कथं शुद्धस्योपमानिष्पादकत्वम्। अत एव प्राञ्चः बिम्बप्रतिबिम्बभावकरम्बित एवायमित्याहुरिति। प्रकृते तु न तथेति। तथा तु प्रकृते नेत्यर्थः।

---

१ ते आलिङ्गितत्वलग्नत्वे विशेष्ये ययोः, अर्थात् आलिङ्गित-लग्नेति-विशेष्यद्वयस्य विशेषणीभूतयोः। जलधिकन्यया आलिङ्गितः, प्रियङ्गुलतया लग्न इत्यन्वये जलधिकन्या प्रियङ्गुलता च विशेषणम्, आलिङ्गित इत्यादि च विशेष्यमित्यर्थः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

पद्येऽपि प्रतीयमानेन सौन्दर्येणैव सामान्येन निर्वाहे कंधरावृन्तयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावस्य वलितत्वाऽऽवृत्तत्वयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावस्य च सकलैरालंकारिकैः स्वीकारो विरुद्धः[1] स्यात् । अतो यथास्थितमेव साधु ।

उपचरितो यथा—

'शत[2]कोटिकठिनचित्तः सोऽहं तस्याः सुधैकमयमूर्तेः ।
येनाकारिषि मित्रं स विकलहृदयो विधिर्वाच्य[3]ः ॥'

एषा सीतां विवासितवतः स्वात्मगता रामस्योक्तिः । अत्र काठिन्यं पार्थिवो[4] धर्मश्चित्ते उपचरितः ।

केवलशब्दात्मको यथा—

'यत्र वसन्ति सुमनसि मनुजपशौ च शीलवन्तः सर्वत्र समाना मन्त्रिणो मुनय[5] इव ।'

अत्रोपमानोपमेयगतस्यार्थस्यैकस्याभावाच्छब्द एव धर्मः ।

एवमेतेषां धर्माणां व्यामिश्रणं च संभवति ।

---

१ अयमस्य प्रघट्टकस्य सारः—कोमलातप० इत्यादौ उपमासंपादक–धर्मान्तरानुपलम्भाद् बिम्बप्रतिबिम्बभावो धर्मतया स्वीक्रियते । विमलं वदनम्० इत्यत्र तु वदनमृगाङ्कयोः सौन्दर्यरूपसाधारणधर्मेणैवोपमासिद्धिः स्यात्ततः काऽऽवश्यकता वस्तुप्रतिवस्तुभावस्य साधारणधर्मत्वस्वीकारे इति शङ्का ।

उपमासाधनाय येषां पदार्थानां बिम्बप्रतिबिम्बभावो वस्तुप्रतिवस्तुभावो वा साधारणधर्मतया कविना स्वरचनायामाकूतेन सूचितो भवेत्, उपमोपस्करणाय यादृशश्चालंकारिकाणां संप्रदायः, तत्र तदनुसारमेव उपमा उपपादयितव्या । अन्यथा यान्त्या मुहुः० इति भवभूतिपद्येपि सौन्दर्येणैव साधारणधर्मेण उपमोपपत्तौ बिम्बप्रतिबिम्बभावादेः स्वीकारस्य काऽऽवश्यकता स्यादिति तत्समाधानम् ।

२ वज्रम् ।

३ निन्दनीयः ।

४ पृथिवीसंबन्धी धर्मः अमूर्ते चित्ते आरोपितः ।

५ 'मुनय इव सुमनसि (विदुषि) मनुजपशौ (महामूर्खे) च सर्वत्र समानाः मन्त्रिणः' अत्र उपमाने मुनौ समानपदस्य समदृष्टित्वमर्थः । उपमेये मन्त्रिणि (समः मानः समादरो येषां ते समानाः इत्यर्थः) ततश्चार्थभेदेपि शब्दात्मकः समानधर्मः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

यथा—

'श्यामलेनाङ्कितं भाले बाले केनापि लक्ष्मणा।
मुखं तवान्तरासुप्तभृङ्गफुल्लाम्बुजायते॥'

अत्र भालगताङ्क-प्रसुप्तभृङ्गौ विम्बप्रतिविम्बभावमापन्नौ क्यङर्थे आचारेऽनुगामिन्यभेदमापद्य स्थितौ।

यथा वा—

'सिन्दूरारुणवपुषो देवस्य रदाङ्कुरो गणाधिपतेः।
संध्याशोणाम्बरगतनवेन्दुलेखायितः पातु॥'

अत्र सिन्दूरसंध्याभ्यां गणाधिपगगनाभ्यां च विम्वप्रतिबिम्वभावमापन्नाभ्यां [धर्माभ्यां] संपादिताभेदेन विशिष्टधर्मेणाभेदेनावस्थितः क्यङर्थोऽनुगामी।

कचिद्धेतुहेतुमद्भावेन। यथा—

'खलः कापट्यदोषेण दूरेणैव विसृज्यते।
अपायशङ्किभिर्लोकैर्विषेणाशीविषो यथा॥'

गणाधिपगगनाभ्यामिति। गणाधिपगगनयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावे च बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नसिन्दूरसंध्याविशेषणकारुणत्वशोणत्वे वस्तुप्रतिवस्तुभावापन्ने एव साधारणधर्म इति तयोरभेदेन विशिष्टधर्मेणेत्युक्तिरिति भावः। क्यङर्थोऽनुगामीति। यद्यपि प्रसिद्धौज्ज्वल्यशोभाविशेषादिकमादायाप्याचारोऽनुगामी कर्तुं शक्यते तथापि

---

१ 'मुखमम्बुजायते (अम्बुजवदाचरति)' इत्युक्त्या क्यङ्प्रत्ययार्थं आचरणम् उपमेये मुखे, उपमाने अम्बुजे चानुगामि (उभयसंबद्धम्) इत्यवबुध्यते। मुखस्य अम्बुजवदाचरणं च—भालगतस्याङ्कस्य अन्तरासुप्तस्य भृङ्गस्य च बिम्बप्रतिबिम्बभाव(अभेदारोप)रूप एव। एवं च अस्यामुपमायां बिम्बप्रतिबिम्बभावस्य अनुगामिनो धर्मस्य च व्यामिश्रणं जातमित्याशयः।

२ अयं भावः—वस्तुप्रतिवस्तुभावापन्नाभ्यामरुणत्वशोणत्वाभ्यामन्वितयोः सिन्दूर–सन्ध्ययोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः। तादृशबिम्बप्रतिबिम्बभावापन्न–सिन्दूरसन्ध्याविशिष्टयोर्गणपतिगगनयोश्चापि मिथो बिम्बप्रतिबिम्बभावः। स च क्यङर्थात् आचारात् (यः उपमानोपमेययोरनुगामी) अभिन्नः, अर्थात् तादृशधर्मविशिष्टयोर्गणाधिपगगनयोरभेदः (बिम्बप्रतिबिम्बभावः) एव स आचाररूपः साधारणधर्मोऽस्ति यद्धेतुना दन्ताङ्कुरचन्द्रलेखयोरुपमा सिध्यति।

३ व्यामिश्रणमिति पूर्वसंबन्धः। यथा श्यामलेन० सिन्दूरारुण० इति पूर्वोदाहरणयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावः अनुगामिनि धर्मे, अभेदेन व्यामिश्रः, तथात्र बिम्बप्रतिबिम्बभावः अनुगामिनि कार्यकारणभावेनेत्यर्थः।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अत्र कापट्यं विषं च बिम्बप्रतिबिम्बतां गतं दूरतो विसर्जनेऽनुगामिनि हेतुः।[1]

यथा वा—

'रूपवत्यपि च क्रूरा कामिनी दुःखदायिनी।
अन्तः काटवसंपूर्णा सुपक्वेवेन्द्रवारुणी॥'

अत्र रूपवत्त्वदुःखदायित्वयोर्द्वयोरनुगामिनोर्मध्ये क्रौर्यकाटवे बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्ने दुःखदायित्वेन सह हेतुहेतुमद्भावेन मिश्रिते, अपरेण तु शुद्धसामानाधिकरण्येन।[2] एवमन्यैरपि व्यामिश्रणं बोध्यम्। प्रकारान्तरं च लक्ष्यानुसारेण सुधीभिः स्वयमुन्नेतुं शक्यम्।

यथा—

'यथा लतायाः स्तबकानतायाः स्तनावनम्रे नितरां समासि।
तथा लता पल्लविनी सगर्वे शोणाधरायाः सदृशी तवापि॥'

अत्र स्तनावनम्राहं स्तवकानताया लतायाः उपमानमस्मीति[3] गर्वं मा

कवितात्पर्यविषयतास्त्यैवेति बोध्यम्। तादृशशोभाविशेषयोरैक्यप्रतिपत्तये वानयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभाव आवश्यक इत्याहुः केचित्। **अनुगामिनि हेतुरिति।** तयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावं विना भिन्नप्रकरणत्वेन दूरविसर्जने भेदप्रतीत्यानुगामित्वमेव

---

१ खलस्य सर्पस्य च अत एव दूरतो विसर्जनं क्रियते यतस्तयोर्यथासंख्यं कापट्यं विषं चास्ति। एवं चात्र दूरतो विसर्जने (द्वयोरनुगामिनि) बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नं कापट्यं विषं च हेतुर्विसर्जनं च हेतुमत् (कार्यम्) इत्याशयः।

२ रूपवत्त्वदुःखदायित्वे कामिनीन्द्रवारुण्युभयगामितया अनुगामिनौ धर्मौ। तयोर्मध्यात् दुःखदायित्वेनानुगामिना सह बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नयोः क्रौर्यकाटवयोर्हेतुहेतुमद्भावेन मिश्रणम्। यतो हि कामिन्यां क्रूरत्वम्, इन्द्रवारुण्यां च काटवं दुःखस्य कारणम्। अपरेण (रूपवत्त्वेन) सह तु बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नयोः क्रौर्यकाटवयोः सामानाधिकरण्यमात्रम्। कामिनीन्द्रवारुण्योः (आधारयोः) रूपवत्त्वक्रौर्यादीनां सहाधिष्ठानात्।

३ 'त्वं लतायाः सदृशी' इति दृष्ट्वा त्वं-पदार्थे (कान्तायाम्) उपमेयत्वभ्रमस्तु न कर्तव्यः। 'लतायाः सदृशी' इति वाक्ये लताया उपमानत्वे कान्तायाश्चोपमेयत्वेपि 'यथा त्वं लतायाः सदृशी तथा लता तव सदृशी' इति यथातथापदप्रतिपाद्यायामुपमायां कान्ताया उपमानत्वमेव। यतो हि यथापदसंबद्धमुपमानम्, तथापदसंबद्धं चोपमेयं भवति। यथा 'इन्द्रस्तथा जयपुरेन्द्रः' अत्र यथापदसंबद्धस्य इन्द्रस्य स्फुटमेवोपमानत्वम्। इयं शङ्का न चेत्यादिना स्वयं ग्रन्थकृतैव समाहितेति जिज्ञासुभिरवधातव्यम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

विदध्याः। यतः शोणाधराया उपमेयायास्तवापि पल्लविनी लतोपमानं भवतीति वाक्यार्थे यथातथापदप्रतिपाद्या कान्तोपमानिका[1] लतोपमेयिको-पमा[2] निष्पादिका। अस्यां चोपमायां निरूपकतासंबन्धेनोपमानोपमेयगते द्वे उपमे समसदृशशब्दाभ्यां प्रतिपादिते बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्ने साधारणधर्मतया स्थिते। तत्र निरूपकतासंबन्धेन प्रधानीभूतोपमोपमान-कान्तागतायामुपमायां प्रतिबिम्बभूतायां गुच्छस्तनयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभावा-पन्ननमननम्रीभवनविशेषणयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्नयोः साधारणधर्म-त्वम्। एवं तेनैव संबन्धेन लतारूपोपमेयगतायां बिम्बभूतायामुपमायामधर[3]-

---

-न स्यादिति भावः। 'उपमा निष्पादिकेति'। एवं च वाक्यार्थोपस्कारिकेय-मुपमेत्यर्थः। बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्ने इति। यद्यपि समसदृशशब्दाभ्यां प्रतिपादितोपमयोर्वस्तुप्रतिवस्तुभाव एव, तथापि तद्विशेषणयोः शोणाधरनायिका-स्तबकावनम्रलतयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभाव आवश्यक इति भावः। तयोश्च बिम्बप्रति-बिम्बभावे सादृश्यानुयोगित्वमेव साधारणो धर्म इति ध्येयम्। तत्र तयोरुपमयोर्मध्ये। निरूपकतेति। प्रतियोगितेत्यर्थः। तेनैव संबन्धेनेति। प्रतियोगितासंबन्धेनेत्यर्थः।

---

१ कान्ता उपमानं यस्याम्।

२ यथातथापदप्रतिपाद्या प्रधानभूता सेयमुपमा वाक्यार्थोपस्कारिका। वाक्यार्थसंपा-दिका च।

३ अस्य प्रघट्टकस्यायं सारः—अस्मिन्पद्ये तिस्र उपमाः। तासु 'यथा त्वं लतासदृशी, तथा लता तव सदृशी' इति यथातथाप्रतिपाद्या वाक्यार्थभूता प्रधानम्। प्रधानभूताया अस्या उपमायाः 'त्वं लतासदृशी', 'लता त्वत्सदृशी' इति द्वे उपमे साधारणधर्मभूते। अङ्गभूते इमे द्वे अपि उपमे परस्परं बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्ने। अनयोर्मध्ये 'स्तनावनम्रा त्वं स्तबकानताया लतायाः सदृशी' इत्याकारिकायाः प्रतिबिम्बभूतायाः प्रथमोपमायाः वस्तुप्रतिवस्तुभावापन्न-योर्नम्रीभवन-नमनयोर्विशेषणीभूतौ स्तन-स्तबकौ [स्तनाभ्याम् आनम्रा इत्यन्वये स्तनौ आ-नम्रीभवनपदार्थे विशेष्येते इति विशेषणत्वमनयोः] साधारणधर्मभूतौ, यौ हि मिथो बिम्बप्रति-बिम्बभावापन्नौ। एवं 'पल्लविनी लता शोणाधरायाः तव सदृशी' इति बिम्बभूतायां द्वितीयो-पमायाम् अधर-पल्लवौ साधारणधर्मौ, यौ हि मिथो बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नौ। [अत्र हि बिम्बप्रतिबिम्बभावो वस्तुप्रतिवस्तुभावकरम्बितो नास्तीति पूर्वोपमातो भेदः]। पूर्वमुदाहृतासु

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

पल्लवयोः । न च तेन सदृश इत्यादौ तन्निरूपितसादृश्याश्रयस्योपमेयस्य, तस्य सदृश इत्यादौ च तत्संबन्धिसादृश्याश्रयस्योपमानस्य प्रतीतेः सिद्धत्वात्प्रकृते च सदृशीति शब्दान्निवेद्यमानेऽप्युपमानभावे कथं नाम लताया उपमेयतेति वाच्यम् । सदृशशब्दप्रतिपाद्यधर्मभूतोपमायामुपमानत्वेऽपि यथातथाशब्दवेद्योपमायां लताया उपमेयत्वे बाधकाभावात् । एवमन्येऽपि प्रकाराः ।

'यथा तवाननं चन्द्रस्तथा हासोऽपि चन्द्रिका ।
यथा चन्द्रसमश्चन्द्रस्तथा त्वं सदृशी तव ॥'

एभिर्भेदैः प्रागुक्तानां सधर्माणां भेदानां यथासंभवं गुणने बहुतरा भेदा भवन्ति । तथा धर्माणां वाच्यतायां वाच्यधर्मा बहुधोक्ता । व्यङ्ग्यत्वे व्यङ्ग्यधर्मा, धर्मलोपे गदितैव ।

लक्ष्यतायां यथा—

'सर्प इव शान्तमूर्तिः श्वेवायं मानपरिपूर्णः ।
क्षीब इव सावधानो मर्कट इव निष्क्रियो नितराम् ॥'

इत्यत्रोपमानमहिम्ना शान्तमूर्त्यादिशब्दैर्विरुद्धा धर्मा लक्ष्यन्ते ।

अधरपल्लवयोरिति । कान्तालताविशेषणयोर्बिम्बप्रतिबिम्बभावमापन्नयोः साधारणधर्मत्वमित्यर्थः । **तन्निरूपितेति** । तत्प्रतियोगिकेत्यर्थः । सादृश्याश्रयस्य तत्प्रतियोगिन इत्यर्थः । **सधर्माणां भेदानामिति** । साधारणधर्मभेदसहितानां पूर्णलुप्तादिभेदानामित्यर्थः । **व्यङ्ग्यत्वे इति** । धर्माणामित्यस्यानुषङ्गः । **लक्ष्यतायामिति** । धर्माणामित्यादिः । **महिम्नेति** । तेषु शान्तमूर्तित्वादेरभावादिति भावः । **धर्मा लक्ष्यन्त इति** ।

उपमासु अन्यान्ये नानाविधाः साधारणधर्मा उक्ताः, अत्र तु उपमाया इमे द्वे उपमे एव साधारणधर्मभूते इत्येव नवीनः प्रकार इत्युदाहरणदानस्य विशेषः ।

१ चन्द्रेण सदृशम् इत्युक्तौ चन्द्रनिरूपितं यत्सादृश्यं तदाश्रय इत्यर्थप्रतीत्या चन्द्रः उपमानिरूपकः (उपमानम्), सादृश्याश्रय उपमेयं च उपमाया आधारः (अधिष्ठानम्) भवति । 'चन्द्रस्य सदृशम्' अर्थात् चन्द्रस्य सादृश्यं वहति इत्युक्तौ सादृश्यं चन्द्रस्य संबन्धि भवति तदाधारश्चोपमानं भवति [चन्द्रसंबन्धि सादृश्यं गृह्यते, तस्याधारः चन्द्र एव स्यात्] सादृश्यस्य (उपमायाः) निरूपकं च उपमेयं भवति । ततश्च—लतायाः सदृशीत्युक्तौ लता उपमानम् स्यात्कथं लताया उपमेयत्वमिति शङ्का । लतायाः सदृशीति वाक्ये लताया उपमानत्वेपि 'यथा लतायाः सदृशी त्वं तथा लता तव सदृशी' इति वाक्ये तु तस्या उपमेयत्वमेवेति समाधानम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

इयं चोपमा मुख्यार्थस्य क्वचित्साक्षादुपस्कारिणी क्वचिच्चोपस्कारकान्तरोपस्करणद्वारा । तत्र साक्षादुपस्कारिणी प्राग्बहुधोदीरिता ।

परम्परया यथा—

'नदन्ति मददन्तिनः परिलसन्ति वाजिव्रजाः
पठन्ति विरुदावलीमहितमन्दिरे बन्दिनः ।
इदं तदवधि प्रभो यदवधि प्रवृद्धा न ते
युगान्तदहनोपमा नयनकोणशोणद्युतिः ॥'

अत्र मुख्यार्थस्य राजविषयायाः कविरतेरुपस्कारकस्य यदैव तव कोपोदयस्तदैव रिपूणां संपदो भस्मसाद्भविष्यन्तीति वस्तुन उपस्कारिका नयनकोणशोणद्युतेर्युगान्तदहनोपमा । इयं चेवयथावादिशब्दैर्वाचकैः प्रतिपादिता वाच्यालंकारः । लक्ष्यापि चालंकुर्वाणा दृश्यते ।

यथा—

'नीवीं नियम्य शिथिलामुषसि प्रकाश-
मालोक्य वारिजदृशः शयनं जिहासोः ।
नैवावरोहति कदापि च मानसान्मे
नाभेर्निभा सरसिजोदरसोदरायाः ॥'

अत्रैकोदरप्रभवत्वरूपस्य मुख्यार्थस्य बाधात्तदीय[1]शोभालक्षणसमानांशहरत्वस्य प्रयोजनस्य सत्त्वात्सोदरपदेन सदृशो लक्ष्यते । आर्थी च तत्रोपमा प्रतीय[2]माना । अवरोहतिलक्ष्य[3]स्य विषयतया स्मृतिशून्यीभवनस्य निषेधनेन प्रतीयमानायाः स्मृतेरुपस्कारिका । एवं प्रतिभटप्रतिमल्लादिशब्दानां तैर्दीयन्यग्भवनतदीयशोभारूपसर्वस्वापहरणादेः प्रयोजनस्य सत्त्वात्सादृश्यवति लक्षणैव, न व्यञ्जना । मुख्यार्थस्य बाधात् । प्रयोजने पुनर्व्यञ्जनैवेति ।

लक्ष्यतावच्छेदकेऽपि लक्षणेति मतेनेदम् । इयं चेति । उपमेत्यर्थः । तत्र नाभौ । अवरोहतिलक्ष्यस्येति । एतत्पदलक्ष्यस्येत्यर्थः । व्यञ्जनैवेति । इत्यस्य बोध्यमिति

---

१ नाभिसंबन्धिनी या शोभा तद्रूपसमानांशहरत्वस्य ।

२ प्रतीता भवतीत्यर्थः ।

३ (मानसात्) अवरोहतिपदस्य लक्षणीयार्थभूतं यत् विषयरूपया स्मृत्या शून्यीभवनम् (अर्थात् विस्मृतेर्विषयीभवनम्) तन्निषेधनेन ।

४ चन्द्रप्रतिभटमित्युक्त्यां चन्द्रस्य न्यग्भवनं प्रयोजनमित्याशयः ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

कचिद्व्यङ्ग्यापि चेयमुपमालंकारः । यथा—

'अद्वितीयं रुचात्मानं मत्वा किं चन्द्र हृष्यसि ।
भूमण्डलमिदं मूढ केन वा विनिभालितम् ॥'

कस्यचिद्विदेशस्थितस्य किरणैरात्मानं संतापयन्तं चन्द्रं प्रत्येषोक्तिः । अत्र च अस्ति मम प्रियायाः कदापि बहिरनिर्गतायाः, अत एव त्वयाप्यदृष्टाया आननं त्वत्सदृशमिति प्रतीयमाना उपमा मूढपदेन ध्वन्यमानायां चन्द्रविषयायां वक्तृगतायामसूयायामलंकारः । एतेनाप्पयदीक्षितैरुपमालक्षणे दत्तमव्यङ्ग्यत्वविशेषणमयुक्तमेव । नहि व्यङ्ग्यत्वालंकारत्वयोरस्ति कश्चिद्विरोधः । प्राधान्येन[1] व्यङ्ग्यतायां तु प्रधानत्वालंकारत्वयोर्विरोधादलंकारलक्षणं तत्र मातिप्रसाङ्क्षीदित्युपस्कारकत्वेन पुनर्विशेषणीयम्, न त्वव्यङ्ग्यत्वेन, प्रागुक्तायामसूयालंकारोपमायामव्याप्त्यापत्तेः । विशिष्टोपमादिस्थले[2] विशेषणाद्युपमानां वाच्यसिद्ध्यङ्गतया गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम्, सिद्धार्थस्योपस्करणाभावात्तु नालंकारत्वमिति न काप्यसंगतिः ।

यच्चापि "सेयमुपमा संक्षेपतस्त्रिविधा—कचित्स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्ता । यथा 'स च्छिन्नमूलः क्षतजेन रेणुः' इत्यादौ । कचिदुक्तार्थोपपादनपरा । यथा 'अनन्तरत्नप्रभवस्य' इत्यादौ" । कचिद्व्यङ्ग्यप्रधाना

शेषः । **विनिभालितमिति** । विशेषेण दृष्टमित्यर्थः । **अत्र चेति** । प्रतीयमानेत्यत्रास्यान्वयः । **प्रतीयमाना उपमेति** । अत्रोपमानस्योपमेयत्वकल्पनात्मकप्रतीपस्यैव व्यङ्ग्यत्वम्, मूढपदस्वारस्यात्, चमत्कारातिशयाच्च । किं हृष्यसीत्येतत्स्वारस्याच्चेति केचित् । **एतेनेति** । एतेनापीत्यर्थः । अपिना प्रागुक्तदूषणसमुच्चयः । **तैरेवेति** । अप्प-

---

१ अलंकारस्यैव प्राधान्येन व्यङ्ग्यतायाम् ।

२ बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नसाधारणधर्मादिका या विशिष्टाः (विशेषप्रकारिकाः) उपमाः पूर्वं निदर्शितास्तासु बिम्बप्रतिबिम्बभूतयोर्विशेषणयोर्या अवान्तरा उपमा भवति सा व्यङ्ग्यैव भवति । ननु तस्या निरासाय अव्यङ्ग्यविशेषणदानं न निरर्थकमिति शङ्का । एवंविधोपमायाः प्रधानोपमासाधकतया वाच्यसिद्ध्यङ्गत्वेन गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम् । कस्यचित्पूर्वसिद्धस्यार्थस्यालंकरणं तया न क्रियते अपि तु प्रधानभूता उपमैवालंक्रियते इति तस्या अलंकारत्वमपि नास्तीति तन्निरासार्थं यत्नो व्यर्थं इति समाधानम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सा इति तैरेव द्रविडशिरोमणिभिरभ्यधीयत । तदप्यहृद्यमेव । 'नयने शिशिरीकरोतु मे शरदिन्दुप्रतिमं मुखं तव' इति वाच्यवस्तूपस्कारिकायाः शरदिन्दूपमायां अक्रोडीकरणात् । अलंकारभूतोपमासु स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्ताया उपमायाः संग्रहे[1], को नाम ध्वन्यमानायास्तस्या निरासायाव्यङ्ग्यत्वविशेषणदानदुराग्रहः ? अहो महदेवेदमन्याय्यम्—यदलक्षणीयायाः[2] संग्रहः, लक्षणीयायाश्चासंग्रह[3] इति । प्राचीनानां[4] तूपमासामान्यं लक्षयतां ध्वन्यमानाया इवास्या अपि संग्रहो नानुचितः । न तु[5] स्वस्य यत्नेन ध्वन्यमानोपमां निरस्य कण्ठरवेणालंकारभूतोपमालक्षकस्य । यदि च प्रबन्धव्यङ्ग्योपस्कारकत्वेनेयं संगृह्यत इत्युच्यते तदा 'स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्ता' इति स्वोक्तिर्विरुद्धा[6] स्यात् । 'अनन्तरत्नप्रभवस्य' इत्यत्र गुणसमूह-

---

यदीक्षितैरेवेत्यर्थः । **स्वस्येति** । तवेत्यर्थः । नानुचित इत्यस्यानुषङ्गः । इयं स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्ता । **विरुद्धा स्यादिति** । वस्तुतस्तु उपमासामान्यलक्षणस्यापि प्रकृतत्वेनोपमासामान्यस्यैवायं विभागः । उपमानोपमेयतावच्छेदकयोर्भेदाच्चास्त्येवोपमितिनिष्पत्तिः । अत एव सेयमुपमेत्येवोक्तम्, न त्वलंकार इति । 'नयने शिशिरीकरोतु मे शरदिन्दुप्रतिमं मुखं तव' इत्यत्र तु उक्तार्थोपपादनपरैव मुखकर्तृकनयनकर्मकशिशिरीकरणस्य कन्युक्तस्येन्दूपमयैवोपपत्तेः । उक्तार्थोपपादनेत्यस्य चोक्तार्थस्योपपादनमुक्तार्थे

---

१ संग्रहे कृते सति । अर्थात्तस्यास्तु संग्रहः कृतः, व्यङ्ग्याया निरासार्थं यत्न इत्याश्चर्यम् ।

२ स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्ता न कस्यचिद्वस्तुनः शोभाकरी, अत एव अलक्षणीया सा ।

३ या स्वयं व्यङ्ग्या सत्यपि प्रधानव्यङ्ग्यस्योपस्कारिका (सा शोभाकरत्वात् लक्षणीया) तस्या असंग्रहः ।

४ ननु प्राचीनैरालंकारिकैरपि स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्तायाः संग्रहः कृतः, को मे दोष इति चेदाह—प्राचीनानां तु० । तैः सामान्यलक्षणं कृतम् । तत्र यथा व्यङ्ग्यायाः संग्रहो नानुचितस्तथा स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्ताया अपि संग्रहो नानुचितः ।

५ यत्नेन ध्वन्यमानोपमां निरस्य कण्ठरवेण अलंकारभूतोपमालक्षकस्य स्वस्य (तव) स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्तायाः संग्रहो न नानुचितः, अपि तु अनुचित एव । इत्यर्थः ।

६ प्रबन्धस्य व्यङ्ग्यो यो वीररसादिस्तस्योपस्कारिका या (यथा सच्छिन्न० संदर्भस्य व्यङ्ग्यभूतो यो वीररस्तस्योपस्कारिका) सा स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्ता कथमिति विरोधः ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

समानाधिकरण एको दोषो दोषत्वेन न स्फुरतीत्यस्यार्थस्य पूर्वार्धप्रतिपादितार्थसमर्थनात्मकस्य सामान्यरूपस्य विशेषरूपोदाहरणप्रदर्शनमन्तरेण सम्यगनाकलनादिन्दुकिरणसमानाधिकरणोऽङ्क उदाहृतः, न तूपमानतया निर्दिष्टः। सामान्याद्विशेषस्य भेदाभावेनोपमितिक्रियाया अनिष्पत्त्या उपमालंकृतेरत्रानवतारादुदाहरणालंकारोऽयमतिरिक्तः। यथा 'इको यणचि' इति वाक्यार्थस्य सामान्यस्य विज्ञानायोकारे दध्युदकेकारस्येवेति वाक्यान्तरेण तद्विशेष उदाह्रियते तद्वदत्रापीति तत्प्रसङ्गे विवेचयिष्यामः।

यच्चाप्पयदीक्षितैः 'लुप्तायां तु नैवं भेदाः। तस्यां साधारणधर्मस्यानुगामितानियमात्' इत्युक्तम्, तन्न 'मलय इव जगति पाण्डुर्वल्मीक इवाधिधरणि धृतराष्ट्रः' इत्यत्रानुगामिधर्मस्याप्रत्ययाच्चन्दनानां पाण्डवानाम्,

---

वोपपादनमित्यर्थद्वयम्, विनिगमनाविरहात् इति न दोष इति चिन्त्यमिदमिति बोध्यम्। उक्तार्थोपपादनपरोपमायास्तदुक्तमुदाहरणं दूषयति—**अनन्तेति**। 'अनन्तरत्नप्रभवस्य यस्य हिमं न सौभाग्यविलोपि जातम्। एको हि दोषो गुणसंनिपाते निमज्जतीन्दोः किरणेष्विवाङ्कः॥' इत्यत्रेत्यर्थः। स्फुरतीत्यस्यार्थस्य तृतीयचरणप्रतिपाद्यस्य। तत्त्वेनानिर्दिष्टत्वे हेतुमाह—**सामान्येति**। **अनवतारादिति**। अग्रे तथा चेति शेषः। **अलंकारोऽयमतिरिक्त इति**। 'अदत्त्वा मादृशो मा भूर्दत्त्वा त्वं त्वादृशो भव' इत्यभिन्नधर्मिकोपमायामुपमानतावच्छेदकोपमेयतावच्छेदकभेदेनोपमितिक्रियानिष्पत्तेरुपमालंकारव्यवहारस्य च सर्वसंमतत्वेन तद्वदिहापि सामान्यधर्मविशेषधर्मयोस्तयोर्भेदेन तन्निष्पत्तेः संभवादुदाहरणालंकारो मास्त्वतिरिक्त इति तदाशयाच्चिन्त्यमेतत्। उदकोकारे दधीकारस्य य इति पाठः। तत्प्रसङ्गे उदाहरणालंकारप्रसङ्गे।

---

१ गुणसमूहेन समानमधिकरणं यस्य (गुणसमूहसहवासी)।

२ अनन्तरत्नसमानाधिकरणो यस्य हिमः सौभाग्यलोपी न जात इति पूर्वार्धोक्तार्थस्तत्समर्थनात्मकस्य।

३ इन्दुकिरणैः समानमधिकरणम् (आधारः) यस्य ईदृशोऽङ्कः कलङ्कः।

४ सामान्ये विशेषोऽप्यन्तर्भवतीति न तयोर्मिथो भेदः। उपमितिश्च भिन्नयोर्द्वयोर्भवति।

५ बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नादिनानाविधानां साधारणधर्माणां भेदवशाद् ये भवन्ति ते। तस्यां तु साधारणधर्मः केवलमनुगामी भवति नान्यविध इत्यर्थः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सर्पाणां दुर्योधनादीनां च बिम्बप्रतिबिम्बभावस्यैव[1] प्रतिपत्तेः। न च शब्देनोपात्तत्वं बिम्बप्रतिबिम्बभावे तन्त्रमित्याग्रहो विदुषामुचितः। श्रौतत्वार्थत्वाभ्यां बिम्बप्रतिबिम्बभावस्य द्वैविध्यौचित्यात्। अत एवाप्रस्तुतप्रशंसादौ प्रकृताप्रकृतवाक्यार्थयोरौपम्यमवयवबिम्बप्रतिबिम्बभावमूलं[2] संगच्छते।

इयमपि रूपकवत्केवलनिरवयवा, मालारूपनिरवयवा, समस्तवस्तुविषयसावयवा, एकदेशविवर्तिसावयवा, केवलश्लिष्टपरम्परिता, मालारूपश्लिष्टपरम्परिता, केवलशुद्धपरम्परिता, मालारूपशुद्धपरम्परिता चेत्यष्टधा। तत्रोपमायां केवलत्वं मालानन्तर्गतत्वं निरवयवत्वं चोपमान्तरनिरपेक्षत्वम्। इयं च शतशः प्रागेवोदाहृता।

मालारूपनिरवयवा यथा—

आह्लादिनी नयनयो रुचिरैन्दवीव
कण्ठे कृतातिशिशिराम्बुजमालिकेव।
आनन्दिनी हृदि गता रसभावनेव
सा नैव विस्मृतिपथं मम जातु याति॥'

यथा वा—

'कलेव सूर्यादमला नवेन्दोः कृशानुपुञ्जात्प्रतिमेव हैमी।
विनिर्गता यातुनिवासमध्याद्ध्यावभौ राघवधर्मपत्नी॥'

पूर्वमनुगामिना[3] धर्मेण भिन्नदेशकालावच्छेदेन[4], अत्र तु बिम्बप्रतिबि-

अत एव तस्य द्वैविध्यादेव। इयमपि उपमापि। तत्र तासां मध्ये। इयं च केवलनिरवयवा च। ऐन्दवीति। ऐन्दवी रुचिरिवेत्यर्थः। यातुनिवासेति। राक्षसनिवासेत्यर्थः।

१ येन हि चन्दना इव लोकानन्दनाः पाण्डवा उत्पादिताः। येन च सर्पा इव भयसमर्पा दुर्योधनादयो जनिताः।

२ अवयवानाम् आर्थः (अर्थवशादाक्षेप्यः) यो बिम्बप्रतिबिम्बभावस्तन्मूलम्। तथा च शाब्देतरः (आर्थः) अपि आवश्यक इत्याशयः॥

३ पूर्वपद्ये आह्लादिनीत्यादिर्धर्मोऽनुगामी।

४ यौ देशकालौ इन्दुरुच्यादेर्न तौ नायिकायाः।

५ सूर्यस्य कृशानुपुञ्जस्य च यातुनिवासेन सह बिम्बप्रतिबिम्बभावः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

स्वभावमापन्नेनैकदेशकालावच्छेदेनेति[1] विशेषः । अत्राधिकदीप्तिरूपे वाक्यार्थे उपमे उपस्कारिके । आत्यन्तिकविनाशहेतुत्वेन देदीप्यमानत्वेन च साधारण्येन सूर्यमण्डलस्य, निष्कलङ्कताभिव्यञ्जकत्वेन भस्मीभवनहेतुत्वेन कृशानुपुञ्जस्य च लङ्काप्रतिबिम्बता[2] । मालारूपत्वं चात्रैकोपमेय[3]कानेकोपमासामानाधिकरण्यात् ।

समस्तवस्तुविषया सावयवा यथा—

'कमलति वदनं यस्यामलयन्त्यलका[4] मृणालतो बाहू ।
शैवालति रोमावलिरद्भुतसरसीव सा बाला ॥'

यथा वा—

'ज्योत्स्नाभमञ्जुहसिता सकलकलाकान्तकान्तवदनश्रीः ।
राकेव रम्यरूपा राघवरमणी विराजते नितराम् ॥'

द्वितीये तमुपपादयति—**अत्रेति** । द्वितीयपद्य इत्यर्थः । **सूर्यमण्डलस्येति** । लङ्काप्रतिबिम्बतेत्यत्रान्वयः । अमायां रावणवधे सति प्रतिपदि सीतानिर्गम इत्येकदेशकालावच्छिन्नत्वं बोध्यम् । **सामानाधिकरण्यादिति** । उपमान्तरनिरपेक्षत्वान्निरवयवत्वमित्यपि बोध्यम् । **कमलतीति** । अत्र चतुर्षु उपमानादाचारे क्विप् । **ज्योत्स्नेति** । ज्योत्स्नाभं

---

१ एकदेशकालत्वं टीकायां प्रकटम् ।

२ सूर्यमण्डलं चन्द्रकलाया आत्यन्तिकविनाशकारणं दीप्तिशालि च । एवं लंकापि सीताया आत्यन्तिकविनाशकारणम् (अधिकनिवासे तस्या नाशावश्यंभावात्) सौवर्णत्वाद्दीप्तिशालिनी च । अत एव लङ्कायाः प्रतिबिम्बभूतं तत् ।

अग्निपुञ्जोपि सुवर्णप्रतिमाया निष्कलङ्कनाभिव्यञ्जको (तस्याः) भस्मीभवनहेतुश्च । एवं लङ्कापि सीताया निष्कलङ्कताभिव्यञ्जिका (स्वस्य) भस्मीभवनहेतुश्च । अत एव अग्निपुञ्जस्यापि लङ्काप्रतिबिम्बत्वम् ।

३ एकमुपमेयं यासु एवंविधानामनेकासामुपमानां सामानाधिकरण्यम् (एकस्थाने समावेशः) ।

४ यस्यां बालायाम् अलकाः अलयन्ति भ्रमरायन्ते । 'यस्याः मलयन्त्यलकाः' इति छेदे 'अलका मलयन्ति सर्पायन्ते' इत्यर्थस्तु हिन्दीरसगङ्गाधरोक्तः कोषप्रमाणसापेक्षः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अत्र सर्वेषामुपमानानां शब्दैरेवाभिधानात्समस्तवस्तुविषया, अङ्गोपमाभिनिष्पाद्यमानत्वाच्च साङ्गा भवति ।

एकदेशविवर्तिनी सावयवा यथा—

'मकरप्रतिमैर्महाभटैः कविभी रत्नसमैः समन्वितः ।
कविताऽमृतकीर्तिचन्द्रयोस्त्वमिहोर्वीरमणासि कारणम् ॥'

अत्रोत्तरार्धे उपमितसमास एव, विशेषणसमासवेद्यस्य तादात्म्यस्य प्रकृतेऽनुपयोगात् । राज्ञो जलधेरुपमा शब्देनानभिहिताप्यङ्गोपमाभिराक्षिप्ता प्रतीयते, इत्येकदेशविवर्तनादेकदेश[1]विवर्तिनी ।

केवलश्लिष्टपरम्परिता यथा—

'नगरान्तर्महीन्द्रस्य महेन्द्रमहितश्रियः ।
सुरालये खलु क्षीवा देवा इव विरेजिरे ॥'

अत्र श्लेषोपस्थापितेन सुमेरुणा मदिरागारस्योपमा क्षीवानां देवोपमाया उपाय इति श्लिष्टपरम्परिता, अन्योन्योपायतारूपस्यैव परम्परितत्वस्येह परिभाषणात् । मालारूपताविरहाच्च केवला ।

मञ्जु हसितं यस्याः । सकलः पूर्णकलः कलाकान्तश्चन्द्रस्तद्वद्वदनश्रीर्यस्याः । अत्र उदाहरणद्वये । सर्वेषामवयवरूपाणामवयविरूपाणां च । तथा च तेषां तदभिधेयत्वमेव समस्तवस्तुविषयत्वमिति भावः । **अङ्गोपमेति** । अवयवोपमेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । साङ्गा सावयवा । तथा चोपमानां सापेक्षत्वं सावयवत्वमिति भावः । मकरा मत्स्याः । कविता अमृतमिव । कीर्तिश्चन्द्र इव । **विशेषणेति** । मयूरव्यंसकेतीत्यर्थः । **नगरान्तरिति** । महेन्द्रवत्पूजिता श्रीर्यस्य तस्य राज्ञो नगरमध्ये सुरालये मत्ता देवा इव खलु विरेजिरे इत्यर्थः । **गारस्योपमेति** । सुरालये इतीति भावः । नन्वेवं श्लिष्टत्वेऽपि कथं परम्परितत्वमत आह—**अन्योन्योपायतारूपस्यैवेति** । सावयवायां परस्परसमर्थकत्वेऽपि नोपायता । ज्योत्स्नायां हसितत्वारोपं विनापि औज्ज्वल्यादिना सीतायां राकासाम्यसिद्धेः । इह तु मदिरागारेषु सुमेरूपमां विना क्षीवेषु देवोपमायां न किंचित्साधर्म्यम् । तस्मिंश्च तादृशसादृश्यप्रतीतिमूलामेदमापन्नं सुरालयवृत्तित्वमेव । तथा मदिरागारेषु सुमे-

---

१ एकदेशे (अवयवे) विवर्तनात् स्वस्वरूपगोपनेन अन्यथात्वेन वर्तनात् । यद्वा एकदेशे विशेषेण स्फुटतया वर्तनादेकदेशविवर्तिनीति रूपके स्फुटीक्रियेत ।

२ साधर्म्ये च तादृश(श्लिष्टतया एकशब्दोपस्थाप्यतारूप)सादृश्यप्रतीत्या सुरालयः (मदिरागारम्) सुरालयात् (सुमेरोः) अभेदमापन्नो भवति । ततश्च तादृशसुरालयवृत्तित्वमेव उपायः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

मालारूपश्लिष्टपरम्परिता यथा—

'महीभृतां खलु गणे रत्नसानुरिव स्थितः ।
त्वं काव्ये वसुधाधीश वृषपर्वेव राजसे ॥'

अत्र श्लेषोपस्थापिताभ्यां पर्वतशुक्राभ्यां राजकाव्ययोरुपमे मेरुवृषपर्वभ्यां राज्ञ उपमयोरुपायः । नन्वत्र पर्वतानामिव राज्ञां शुक्र इव कवित्वे इत्येवंरूपा उपमा कथं प्रत्येतुं शक्या । उपमानोपमेयशब्दयोः पार्थक्याभावादिति चेत्, श्लेषे ह्येकशब्दोपात्तत्वेन रूपेणाभेदाध्यवसानस्येव तेनैव साधर्म्येण सादृश्याध्यवसानस्यापि सुवचत्वात्, तस्यैव च प्रकृते प्रयोज्योपमानुकूलत्वात् ।

केवलशुद्धपरम्परिता यथा—

'राजा युधिष्ठिरो नाम्ना सर्वधर्मसमाश्रयः ।
द्रुमाणामिव लोकानां मधुमास इवाभवत् ॥'

मालारूपशुद्धपरम्परिता यथा—

'मृगतां हरयन्मध्ये वृक्षतां च पटीरयन् ।
ऋक्षतां सर्वभूपानां त्वमिन्दवसि भूतले ॥'

रूपमायां च क्षीबेषु देवोपमां विना न साधारणधर्म इत्यन्योन्योपायता । अन्योन्याश्रयपरिहारस्तु रूपकप्रकरणे वक्ष्यते । चस्त्वर्थे, केवलपदोत्तरं वा योज्यः । महीभृतां पर्वतानां राज्ञां च गणे समूहे । रत्नसानुः सुमेरुः । काव्ये शुक्रे कवित्वे च । वृषपर्वेव दैत्यराज इव । तेनैव एकशब्दोपात्तत्वेन साधर्म्येण । मधुमास इव चैत्रमास इव । अत्र मालारूपताविरहात्केवलत्वम्, श्लेषाभावाच्छुद्धत्वम्, अन्योन्योपायतारूपत्वात्परम्परितत्वमिति बोध्यम् । **मृगतामिति** । मृगा इवाचरतां सर्वभूपानां मध्ये हरयन्सिंह-

---

१ उपमानोपमेये यत्र पृथक्पृथक्शब्दाभ्यामुपतिष्ठतस्तत्रैवोपमाप्रतीतिः । अत्र तु 'महीभृताम्' इत्यादिः श्लिष्ट एक एव श्रूयते, तथा च रूपकप्रतीतिरेव स्यादिति शङ्का । श्लेषे एकशब्दोपात्ततया यथा द्वयोरभेदोऽध्यवसीयते तथैव एकशब्दोपात्ततारूपं साधर्म्यमादाय द्वयोः सादृश्यमपि वक्तुं शक्यम् । ततश्च—एकशब्दोपात्तत्वरूपसाधर्म्येण महीभृताम् (पर्वतानां राज्ञां च) काव्यस्य (शुक्रस्य कवितायाश्च) परस्परमुपमैव 'वृषपर्वेव' इति प्रधानोपमाया अनुकूला । [रूपकं यत्राङ्गि तत्र अङ्गभूतेषु श्लिष्टार्थेषु अभेदः । उपमा यत्राङ्गिनी तत्र श्लिष्टेष्वङ्गेषु उपमेति सारार्थः] तथा च अङ्गयोरुपमयोः सिद्धत्वान्न दोष इति समाधानम् ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

उपमानयोः परस्परमुपमेययोश्च[1]नुकूल्ये उपमयोरेषोपायता निरूपिता।

प्रातिकूल्ये उपायता यथा—

'राजा दुर्योधनो नाम्ना सर्वसत्त्वभयंकरः ।
दीपानामिव साधूनां झञ्झावात इवाभवत् ॥'

अत्रोपमानयोर्दीपझञ्झावातयोरन्योन्यमुपमेययोश्च साधुदुर्योधनयोः प्रातिकूल्येऽप्युप[2]मयोः परस्परमानुकूल्यादुपायतैव ।

एवम्—

'सरोजतामथ सतां शिशिरर्तवताधुना ।
दर्भतां सर्वधर्माणां राज्ञानेन विद[3]र्भितम् ।'

इत्यादौ मालारूपतायामपि ।

उपमेयानां स्वस्वोपमानानुप[4]मानानामुपमानतायां रशनोपमा । यथा—

इवाचरन्, वृक्षा इवाचरतां तेषां मध्ये पटीरयंश्चन्दनद्रुरिवाचरन्, त्वं ऋक्षतां नक्षत्राणीवाचरतां तेषां मध्ये भूतले चन्द्रवदाचरसीत्यर्थः । **आनुकूल्ये इति** । अनुकूलताख्यगुणे सतीत्यर्थः । मृगतां हरयन्नित्यत्रापि मृगाधिपत्वादानुकूल्यमेवेति बोध्यम् । एवं प्रातिकूल्ये शुद्धपरम्परितामुदाहरति—**एवमिति** । कमलवदाचरतां सतां मध्ये शिशिरर्तुवदाचरतानेन राज्ञा अधुना दर्भवदाचरतां सर्वधर्माणां मध्ये विदर्भदेशवदाचरितमित्यर्थः । **स्वस्वोपमानानुपमानानामिति** । इदं विशेषणमुपमेयोपमायामतिव्याप्तिवार-

---

१ मृग–मृगाधिपयोर्वृक्ष–चन्दनयोश्च (उपमा० उपमे०)परस्परं योगानुकूल्यात्पूर्वार्धोक्तस्य उपमाद्वयस्य 'इन्दवसी'ति प्रधानोपमां प्रति उपायतां, अत एव परम्परितत्वमित्यर्थः ।

२ अङ्गभूता उपमा 'दीपानामिव', अङ्गिनी च 'झञ्झावात इव' इत्यनयोरङ्गाङ्गितया परस्परमानुकूल्यादुपायता (साधकता) । सेयं प्रातिकूल्ये केवलशुद्धपरम्परिता । 'सरोजतामथ' इत्यादि तु प्रातिकूल्ये मालारूपशुद्धपरम्परितेति बोध्यम् ।

३ विदर्भदेशे यथा दर्भा न प्ररोहन्ति तथास्मिन् राज्ञि सर्वधर्मा इत्याशयः ।

४ यत्र उपमेयानि निजोपमानानामुपमानानि न भूत्वा अन्येषामुपमानानि भवन्ति तत्रेत्याशयः । उपमेयोपमायाम् उपमानानि स्वोपमानस्यैव उपमानानि भवन्ति । यथा 'धर्मः अर्थ इव पूर्णश्रीः' अत्र धर्म इत्युपमेयम् 'अर्थो धर्म इव त्वयि' इत्युत्तरवाक्ये स्वोपमानस्य अर्थस्यैव उपमानं भवति । तथा च उपमेयोपमानिरासार्थं 'स्वोपमानानाम् अनुपमानानि यानि उपमेयानि तेषामुपमानतायाम्' इत्युक्तम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

'वागिव मधुरा मूर्तिर्मूर्तिरिवात्यन्तनिर्मला कीर्तिः ।
कीर्तिरिव जगति सर्वैस्तवनीया मतिरमुष्य विभोः ॥'

इयं धर्मभेदे ।

धर्मैक्ये तु—

'भूधरा इव मत्तेभा मत्तेभा इव सूनवः ।
सुता इव भटास्तस्य परमोन्नतविग्रहाः ॥'

धर्मलोपे तु तस्येत्यस्यानन्तरम् 'भटा इव युधि प्रजाः' इति बोध्यम् । इयमेवंभेदा प्राचीनैर्भेदैर्गुणने वागगोचरं भूमानं भजमाना नेयत्तामर्हतीति दिक् ।

एषैव च यदा सकलेन वाक्येन प्राधान्येन ध्वन्यते तदा परिहृतालंकारभावा ध्वनिव्यपदेशहेतुः । अस्यां चालंकारव्यपदेशः कदाप्यलंकारभावमप्राप्तेषु मञ्जूषादिगतेषु कटकादिष्विवालंकुर्वाणगतधर्ममात्रसंस्पर्शनिबन्धनः । क्वचिदसौ शब्दशक्तिमूलानुध्वननविषयः । क्वचिदर्थशक्तिमूलानुध्वननविषयः ।

आद्यो यथा—

'अविरलविगलद्दानोदकधारासारसिक्तधरणितलः ।
धनदाग्रमहितमूर्तिर्जयतितरां सार्वभौमोऽयम् ॥'

यथा वा—

'विमलतरमतिगभीरं सुपवित्रं सत्त्ववत्सुरसम् ।
हंसावासं स्थानं मानसमिह शोभते नितराम् ॥'

अत्रानेकार्थानामपि शब्दानां प्रकरणेन कृतेऽपि शक्तिसंकोचे तन्मूलकेन

णार्थम् । **भूधरा इति** । परमोन्नतविग्रहत्वमेकोऽत्र धर्मः । एषैव च उपमैव । **परीति** । त्यक्तालंकारत्वकेत्यर्थः । नन्वेवं कथं तत्रालंकारव्यवहारोऽत आह—**अस्यां चेति** । **धर्ममात्रेति** । उपमात्वेत्यर्थः । मात्रपदेनालंकारत्वव्यवच्छेदः । **अविरलेति** । अयं राजा सार्वभौमः सर्वभूमीश्वरः । उदग्दिग्गजश्च । धारापदं व्यर्थमिति केचित् । 'स कीचकैः–' इतिवत्प्रयोग इत्यन्ये । धनदातॄणामग्रे पूजितमूर्तिः । कुबेराग्रे पूजितमूर्तिश्च । सत्त्वं प्राणी बलं च । रसो जलं शृङ्गारादिश्च । हंसः पक्षी परमात्मा च । **अत्रेति** ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

ध्वननेन प्रतीयमानस्य, सरोवररूपस्यार्थान्तरस्याप्रस्तुतस्याभिधानं मा भूदिति प्रकृताप्रकृतयोरुपमानोपमेयभावः प्रधानवाक्यार्थतया कल्प्यते ।

द्वितीयो यथा—

'अद्वितीयं रुचात्मानं दृष्ट्वा किं चन्द्र दृप्यसि ।
भूमण्डलमिदं सर्वं केन वा परिशोधितम् ॥'

अत्र मूढादिपदाप्रयोगादसूयादेरप्रत्ययान्मुख्यतयोपमैव व्यङ्ग्या ।

अथात्र सादृश्यस्य पदार्थान्तरत्वे बोधो विचार्यते—अरविन्दसुन्दर[2]मित्यत्रारविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकं लक्ष्यते । तच्च सुन्दरपदार्थैकदेशेन सौन्दर्येणाभेदसंसर्गेणान्वेति । तेनारविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकाभिन्नसौन्दर्यवदभिन्नमिति धीः । निपातातिरिक्तनामार्थयोर्भेदेनान्वयस्याव्युत्पन्न-

---

उदाहरणद्वये इत्यर्थः । **अद्वितीयमिति** । वाशब्दो हेत्वर्थः । **असूयादेरप्रत्ययादिति** । अत्र मूढादिपदाप्रयोगेऽपि किं चन्द्र दृप्यसीत्याक्षेपेणासूया व्यङ्ग्या न वेति सहृदयैर्विभाव्यम् । **लक्ष्यत इति** । अरविन्दपदेनेति शेषः । **अभेदानुसरणमिति** । प्रयोजकसौन्दर्ययोरिति भावः । ननु नित्यसाकाङ्क्षस्थले तथाङ्गीकारेऽप्यत्र न तथेति चेदत एव

---

१ सार्वभौमः (राजा) सार्वभौमः (उत्तरदिग्गजः) इवास्ति । एवम् मानसम् (मनः) मानसम् (सरः) इवास्ति । इत्याकारकः । सा चेयमुपमा वाचकाभावाद् व्यङ्ग्या । दानादिपदानां परिवृत्त्यसहत्वात् शब्दशक्तिध्वननविषयः सेयमुपमा । अद्वितीयमिति पद्ये तु पदानां परिवृत्तिसहत्वादर्थशक्तिरिति ज्ञेयम् ।

२ अरविन्दसुन्दरमित्यत्र अरविन्दवत् सुन्दरमित्यर्थप्रतीतावपि सादृश्यवाचकस्याश्रवणात्तदर्थे लक्षणा । उपमायां हि सादृश्यस्य निरूपकं (प्रवर्तकम्) उपमानं भवति । ततश्चात्र—अरविन्दपदेन अरविन्दनिरूपितं यत्सादृश्यं तत्प्रयोजकं लक्ष्यते । सुन्दरपदस्य च सौन्दर्यवदित्यर्थः । ततश्च सुन्दरपदश्रवणे एकदेश(अवयव)भूतं सौन्दर्यं तद्युक्तो धर्मी च प्रतीयते । निपातातिरिक्तयोर्नामार्थयोरभेदेनैवान्वय इत्यनुगमः पूर्वं प्रतिपादितस्तदनुसारं 'अरविन्द' 'सुन्दर' इति प्रातिपदिकयोरपि अभेदान्वय एव स्यादिति स्थितौ—सुन्दरपदार्थस्यैकदेशेन सौन्दर्येण सह अरविन्दपदार्थस्याभेदः कर्तव्यः [एकदेशान्वयो हि 'देवदत्तस्य नप्ता' इत्यर्थे सर्वैरेव स्वीकर्तव्यः] ततश्च—अरविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकाभिन्नं यत् सौन्दर्यं तद्वता (तद्युक्तेन) सह अभिन्नम् [अत्रापि नामार्थयोरभेदात्] (मुखम्) इति शाब्दबोधः ।

'एकदेशान्वयः सर्वत्र नानुमतः' इति मते 'अरविन्दसुन्दर'मिति समासस्यैव अरविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकसौन्दर्यवदभिन्ने शक्तिरिति सिद्धस्तादृशोऽर्थबोधः । अन्ये तु—समासघटितस्य अरविन्दपदस्यैव अरविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकसौन्दर्यवदभिन्नमित्यर्थो लक्षणया । सुन्दरपदं तु तात्पर्यग्राहकम् । यथा प्रभवतीत्यादौ प्रकृष्टभवनं भवतीत्यस्यैवार्थः, 'प्र'उपसर्गस्तात्पर्यग्राहकमात्रः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

त्वादभेदानुसरणम् । एकदेशान्वयस्तु देवदत्तस्य नप्तेत्यादाविवात्राप्यभ्युपेयः । 'समासस्यैव विशिष्टार्थे शक्तिः' इत्येके । 'अरविन्दपदमेव लक्षणया सर्वार्थबोधकं सुन्दरपदं तु तात्पर्यग्राहकम्' इत्यपरे ।

तथा अरविन्दमिव सुन्दरमित्यत्रेवार्थे सादृश्येऽरविन्दस्य निरूपितत्व-संसर्गेणान्वयः । [१]तस्य च प्रयोजकतासंसर्गेण सौन्दर्ये । एवं चारविन्द-निरूपितसादृश्यप्रयोजकसौन्दर्यवदभिन्नमिति । अरविन्दमिवेत्यत्र त्वर-[२]विन्दनिरूपितसादृश्यवदिति निपातजन्योपस्थितिप्रयोज्यप्रकारतानिरूपित-विशेष्यता—निपातजन्योपस्थितिप्रयोज्यविशेष्यता[३]न्यतरभिन्नविशेष्यतासंसर्गेण नामार्थप्रकारकबोध एव विशेष्यतया विभक्तिजन्योपस्थितेर्हेतुत्वादिवार्थस्य नञर्थस्येव भेदसंसर्गेण नामार्थविशेष्यत्वे विशेषणत्वे च न दोषः । अरविन्दमिव भातीत्यत्रारविन्दनिरूपितसादृश्यस्य प्रकारतासंबन्धेन धात्व-

---

मतान्तरमाह—**समासेति** । अत्र मते गौरवान्मतान्तरमाह—**अरविन्देति** । **तथेति** । समस्तवद्व्यस्तेऽपीत्यर्थः । ननु विशेष्यतया नामार्थप्रकारकबोधे विशेष्यतया विभक्तिजन्योपस्थितेर्हेतुत्वात्कथमिवार्थसादृश्येऽरविन्दस्यान्वयस्तस्य च कथं सौन्दर्येऽन्वयोऽत आह—**निपातेति** । उक्तोदाहरणे इवार्थसादृश्ये प्रकारताविशेष्यतान्यतरत्वसत्त्वादन्य-

---

१ सादृश्यस्य ।

२ इवस्य यद्यपि सादृश्यमेवार्थः, किन्त्वग्रे उपमात्वसिद्धये मुखेनान्वयो विवक्षितः । स च आश्रयाश्रयिभावरूपः । अत एवात्र 'सादृश्यवत्' इति धर्मिप्रधानको बोधः ।

३ एतद्विशेष्यताद्वयभिन्ना या विशेष्यता तत्संबन्धेन यत्र नामार्थं प्रकारीकृत्य (विशेषणीकृत्य) बोधो भवति तादृशशाब्दबोधे एव विभक्त्यर्थस्य विशेष्यतया हेतुत्वम् । अयं भावः—भेदसंबन्धेन प्रातिपदिकार्थः सर्वत्र विभक्त्यर्थे एव विशेषणं भवति, विभक्त्यर्थश्च विशेषणतया धात्वर्थेन प्रातिपदिकान्तरार्थेन वा युज्यते । परं यत्र निपातपदप्रयोगो भवति तत्र निपातार्थः साक्षात्प्रातिपदिकार्थे विशेषणं भवितुमर्हति, विभक्त्यर्थे न । स प्रातिपदिकार्थश्च विभक्त्यर्थे विशेषणं भवितुमर्हति । एवं च—निपातार्थे यत्र विशेष्यता भवेत्, निपातार्थं विशेषणीकृत्य नामार्थे वा विशेष्यता (निपातजन्योपस्थितिप्रयोज्यप्रकारतानिरूपितविशेष्यता) भवेत्, एवंविधं विशेष्यताद्वयं विहाय विभक्त्यर्थस्य विशेष्यतया बोधो नियत इति सारम् । अत्र तु 'इव' निपात एवास्ति, अत एव एतदन्यतरभिन्ना विशेष्यता न, अपि तु अन्यतररूपैव । ततश्च नञर्थो यथा नामार्थस्य विशेष्यं विशेषणं वा भवति [यथा घटः पटो न, अत्र पटप्रतियोगिकभेदवान् घट इति बोधे नञर्थं प्रति पटः प्रतियोगितासंबन्धेन विशेषणं घटश्च विशेष्यम् । अत्र हि विभक्त्यर्थेन न संबन्धः] एवमत्रापि इवार्थस्य सादृश्यस्य भेदसंसर्गेण नामार्थं प्रति विशेष्यतया विशेषणतया वा बोधो न दुष्यतीत्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

र्थेऽन्वयादरविन्दसादृश्यप्रकारकधीविशेष्य इति। तत्रैव सौन्दर्येणेति धर्मोपादाने तृतीयार्थः प्रयोज्यत्वं धात्वर्थे भाने इवार्थे सादृश्ये वान्वेति। तेन सौन्दर्यप्रयोज्यारविन्दनिरूपितसादृश्यप्रकारक[1]धीविशेष्य इति। तथा गज इव गच्छति, पिक इव रौतीत्यादावुपमानपदानां तत्कर्तृक[2]क्रियायां लक्षणया गजादिगमनादिसदृशगमनाद्यनुकूलकृतिमानिति।

ननु घटो न पश्यतीत्यत्र घटान्विताभावस्य दर्शने कर्मतासंसर्गेणान्वयवारणाय[3] धात्वर्थनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारतासंसर्गेण शाब्दबोधं प्रति विशेष्यतया विभक्त्यर्थोपस्थितेर्हेतुत्वम्[4]। एवं च गज इव गच्छति, पिक इव रौतीत्यादौ नेवाद्यर्थस्य सादृश्यस्य धात्वर्थेऽन्वयः संभवति। तस्माद्गजादिसादृश्यस्य गमनादिकर्तर्येवान्वयः[5] स्वगमनादिसदृशगमनादिकर्तृत्वेन समानधर्मेण। इत्थमेव चाख्यातवादशिरोमणिव्याख्यातृ-

---

तरभिन्नत्वनिवेशः। एवेनोक्तकार्यकारणभावव्यवच्छेदः। धात्वर्थमाह—**धीति**। **तत्रैवेति**। अरविन्दमिव भातीति वाक्य एवेत्यर्थः। तृतीयार्थाभिन्नं प्रयोज्यत्वम् अन्वये कर्तृ। भानस्य तत्प्रयोज्यत्वाभावादाह—**इवार्थ इति**। **कर्तर्येवेति**। एवेन लक्षणादिव्यवच्छेदः।

---

१ धीः भानं तत्र विशेष्यः अर्थात् आश्रयः कर्ता (मुखादि)। वैयाकरणानां मते तु—मुखकर्तृकं वर्तमानकालिकम् अरविन्दनिरूपितसादृश्यप्रकारकं भानमिति बोधः।

२ गजो यथा गच्छति तथायम्, इति बोधनतात्पर्यात् गजकर्तृकगमनक्रियायां पिककर्तृकरवणक्रियायां च लक्षणा।

३ घटाभावं पश्यतीति द्वितीयाविभक्तिवारणाय।

४ अयं भावः—आख्यात(तिङन्तक्रिया)स्थले यत्र धात्वर्थो विशेष्यम् (प्रधानम्) भवति तत्र प्रकारः विभक्तिजन्योऽर्थो भवति। घटो न पश्यतीत्यत्र घटान्वितोऽभावो विभक्त्या उपस्थापितो नास्तीति धात्वर्थम् (दर्शनम्) प्रति न तस्य विशेषणतयाऽन्वयः। ततश्च न कर्मत्वशङ्का।

५ इवार्थस्य सादृश्यस्य (प्रकारतया) धात्वर्थे (गमने) अन्वयो न स्यात्, किन्तु कर्तरि (गजादौ)। कर्तुश्च धात्वर्थेऽन्वयः। यतो हि पूर्वोक्तनियमानुसारं विभक्तिजन्यार्थस्यैव प्रकारतया धात्वर्थे(विशेष्ये)ऽन्वयो भवेत्। निपातभूत इवार्थस्तु न विभक्तिजन्यः। ततश्च गजगमनसदृशगमनानुकूलकृतिमान् इति धात्वर्थेन सह सादृश्यान्वयशाली शाब्दबोधः कथमिति शङ्का।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

भिरपि सिद्धान्तितमिति चेत्, नैवम् । गज इव गच्छतीत्यत्र सादृश्यस्य विधेयतया प्रतीतेरपलापापत्तेः[1] । गज इव यः पुरुषः स गच्छति, पुरुषो यः स गज इव गच्छतीति वाक्याभ्यां भिन्नप्रतीत्योरनुभविकत्वात्[2] । एवं वनं गज इव गृहं देवदत्तो गच्छतीत्यादौ वनादेः सर्वथैवानन्वयापत्तेश्च[3] । एवं विम्बप्रतिविम्बभूतस्य कारकमात्रस्यानन्वयो बोध्यः । तस्माद्गजनिरूपितसादृश्यप्रयोजकगमनाश्रय इत्येव गज इव[4] गच्छतीत्यत्र धीः । कारकोपादाने[5] तूपमानपदानां तत्कर्तृकक्रियायां लक्षणेत्येव साधु । न च प्रागुक्तकार्यकारणभावस्य धात्वर्थनिष्ठेत्यादेर्व्य-

समानधर्मेणेत्यस्य पूर्वत्रान्वयः । ननु तस्य तत्त्वेन प्रतीतावेव न मानमत आह—**गज इवेति । अनन्वयो बोध्य इति** । वस्तुतस्तु वनं गज इव रणभूमिं शूरो गच्छतीत्यादौ वनकर्मकगमनानुकूलकृतिमद्गजसदृशः समरभूमिकर्मकगमनानुकूलकृतिमाञ्शूर इत्यादिबोधः । इवशब्देन च बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नवनसमरभूमिविशेषणकगमनमेव धर्मत्वेन बोध्यते । इवादयश्च धर्मत्वेनैव बोधका इति सर्वसंमतम् । गज इव यः पुरुषः स गच्छतीत्यत्र चेवेन गमनान्वित एव शूरत्वादि धर्मत्वेन बोध्यते । पुरुषो यः स गच्छतीत्यत्र तु गमनमेव तथेति तयोर्विशेषोऽप्युपपद्यत एव । उपमाया विधेयत्वं चैतदेव यद्विधेयस्यैव धर्मत्वेनोपमाबोधकबोध्यत्वमिति चिन्त्यमिदम् । वैयाकरणनये तु क्रिययोरेवोपमानोपमेयभावः । गच्छतीत्यस्य चावृत्त्योभयत्रान्वयः । गजादिपदानां स्वकर्तृकक्रियायां लक्षणा वेति दिक् । **कारकोपेति** । कर्त्रादीत्यर्थः । अङ्गीकारे दोषमाह—

१ गमनगतं सादृश्यं यद् विधेयतया (तात्पर्यविषयतया) प्रतीयते तस्यापलापः स्यात्, कर्तर्येव सादृश्यान्वये कर्त्रोरेव उपमानोपमेयभावात् ।

२ पूर्ववाक्ये कर्त्रोः सादृश्यम्, गमनं च न समानधर्मः । अपि तु स्थौल्यादिना साम्यम् । उत्तरत्र तु उभयकर्तृकयोर्गमनयोरुपमा । कर्त्रैव सह धात्वर्थान्वये तु उभयत्र समाना प्रतीतिः स्यात् ।

३ अत्र हि 'यथा गजो वनं गच्छति तथा देवदत्तो गृहं गच्छति' इति वनगृहयोर्बिम्बप्रतिबिम्बतया सादृश्येऽन्वयः सर्वेषां प्रतीयते, भवद्रीत्या तु केवलं कर्त्रोरेवान्वयः स्यात् । अस्मन्मते तु कारकोपादाने उपमानपदानां तत्कर्तृकक्रियायां लक्षणया तत्क्रियान्वितत्वेन कारकाणामप्यन्वयः ।

४ गज इव इत्यस्य गजनिरूपितं यत्सादृश्यम् इत्यर्थः, गच्छति इत्यस्य (प्रयोजक)गमनाश्रय इति । अर्थात् गजेन सह सादृश्यस्य निमित्तं तादृशं गमनमेवास्ति, तस्याश्रयोऽयमित्याशयः ।

५ अर्थात् कर्मादिकारकं यत्र गच्छतीत्यनेन सह उपात्तं तत्र । कर्त्रादि कारकमिति नागेशटीका तु विचारदरिद्रैव, गजादेः कर्तुः पूर्वत एवोपादानात् । अत एव यत्र बिम्बप्रतिबिम्बभावेन कर्मादिकारकमुपात्तं यथा वनं गज इव गृहं देवदत्तो गच्छतीत्यत्र 'वनकर्मकगजगमनसदृश-गृहकर्मकगमनानुकूलकृतिमान् देवदत्तः' इति बोधः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

भिचारः, तस्यानङ्गीकारात्। अङ्गीकारे च तूष्णीमारात्पृथगित्याद्यर्थानां धात्वर्थान्वयोऽनुभवसिद्धोऽपलॆपनीयः स्यात्। कथं तर्हि घटो न पश्यतीत्यादौ घटाभावं पश्यतीति नान्वयबोधः। धात्वर्थनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारतासंसर्गेणान्वयबोधं प्रति नञ्जन्योपस्थितिमात्रस्य प्रतिबन्धकत्वकल्पनात्। धात्वर्थस्य नामार्थभिन्नत्वेन विशेषणं तु द्वयोस्तुल्यम्। तेन पाको न याग इत्यादौ न व्यभिचारः। इत्यलमप्रसक्तविचारेण।

अथारविन्दतुल्यो भातीत्यत्र कथं धीः। तुल्यपदार्थस्य निपातभिन्ननामार्थत्वेन धात्वर्थे भेदेनान्वयायोगात्। तादृशतुल्यत्वादेर्भानोद्देश्यतावच्छेदकत्वे भानमात्रविधेयतायां विवक्षितार्थाप्रतीतिः। न च तुल्यपदेन तुल्यत्वप्रकारको लक्षणयोपस्थापितो ह्यभेदेन धात्वर्थेऽन्वेष्यतीति वाच्यम्। क्रियाविशेषणत्वेनारविन्दतुल्यशब्दस्य नपुंसकत्वापत्तेरिति चेत्, व्याकरणस्य सिद्धानुवादकत्वेन स्तोकं पचतीत्यादिमात्रविषयत्वेन

अङ्गीति। उक्तदोषमुद्धरति—कथमिति। मात्रपदेनेतरनिपातव्यवच्छेदः। कथमिति। भेदेनाभेदेन वेत्यर्थः। तत्र नाद्य इत्याह—तुल्येति। उक्तव्युत्पत्तेरिति भावः। नाप्यभेदेनेत्याह—न चेति। धात्वर्थे भानरूपे। उपपत्तेरिति। तथा चोक्तरीत्या अभेदेनैवा-

---

१ यतो ह्यत्र सादृश्यस्य धात्वर्थेन सहान्वयः कृतः, पूर्वोक्तकार्यकारणभावानुसारं तु सादृश्यस्य कर्त्रैव अन्वय उचितो न धात्वर्थेन।

२ तूष्णीं तिष्ठति, आराद् वसति, इत्यादौ विभक्त्यनुपस्थापितयोरपि तूष्णीम् आरात् इति निपातार्थयोर्धात्वर्थेऽन्वयः सकलानुभवसिद्धः।

३ अर्थात् धात्वर्थं विशेष्यीकृत्य (प्रधानीकृत्य) प्रकारता(विशेषणता)संसर्गेण नञ्जन्या उपस्थितिः अन्वयबोधे प्रतिबन्धिका, अर्थात् तत्रान्वयबोधो न भवति। ततश्च नञर्थस्य संबन्धे प्रतिबन्धात्र कर्मताऽऽपत्तिः।

४ अत्र धात्वर्थपदेन नामार्थ(प्रातिपदिक)भिन्नो धात्वर्थो गृह्यते। तथा च पाको न यागः अत्र नञो धात्वर्थेन संबन्धे शाब्दबोधसिद्धावपि न व्यभिचारः, पाक इत्यादेर्नामार्थत्वात्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

क्रियाव्ययविशेषणानां क्लीबतेष्यते इत्यस्योपपत्तेः[1] । धातोरेव लक्षणया सकलार्थबोधकत्वमितरस्य तात्पर्यग्राहकतेत्यपि केचित्[2] । अरविन्दवत्सुन्दरमित्यत्र वतेः 'तेन तुल्यम्–' इति विहितस्य सादृश्यवदर्थकस्य सादृश्ये[3]

न्वय इति भावः । मतान्तरमाह—**धातोरेवेति** । तथा च तस्य तादृशो विशिष्ट एवार्थ इति नोक्तव्युत्पत्त्यवसर इति भावः । **इत्यपि केचिदिति** । वस्तुतस्तु उपमाविधेयकबोधे तात्पर्ये अरविन्दतुल्यमित्येव साधु, न तुल्य इति । यदि तु विधेयस्य धर्मत्वेनोपमाबोधकबोध्यत्वमेव विधेयत्वमुपमाया इति विभाव्यते तर्हि अरविन्दतुल्यविषयकं भानं भानविषयोऽरविन्दतुल्य इति वा बोधेऽपि भानस्य धर्मत्वेन भानादुपमाया अविधेयत्वमेव । धर्मान्तरस्य तथा भाने तु अरविन्दतुल्य इत्येव प्रयोगः सर्वसंमतः । उपमाया उद्देश्यतावच्छेदकत्वं चेति ध्येयम् । **अरविन्दमिव सुन्दरमित्यत्रेवेति** । वस्तुतस्तु क्रियायास्तुल्यत्व एव 'तेन तुल्यम्–' इति वतिविधानादरविन्दमिव सुन्दरमित्यादिवत्कथं बोध इति चिन्त्यमिदम् । अत एव ब्राह्मणवदधीते इत्यत्र ब्राह्मणकर्तृकाध्ययने ब्राह्मणपदस्य लक्षणेति महाभाष्यकारादयः । अरविन्दवत्सुन्दरं मुखमित्यत्र च भवतिक्रियाध्याहार्या । अरविन्दपदेन च सुन्दरारविन्दभवनं लक्ष्यते । तथा च सुन्दरारविन्दभवनसदृशं सुन्दरं

---

१ अथारविन्देत्यारभ्य, 'उपपत्तेः' एतत्पर्यन्तस्य संदर्भस्यायमाशयः—निपातभिन्नो नामार्थो धात्वर्थे यद्यन्वेति तदाऽभेदेनैव । स च क्रियाविशेषणमिति व्यपदिश्यते । एतदनुसारं तुल्यत्वप्रकारकतुल्यविशेष्यकस्य तुल्यपदार्थस्य भातीत्यनेन सह कथं योगः ? ननु अरविन्दतुल्य इति हि कर्तुः चरणादेर्विशेषणमित्युद्देश्यतावच्छेदककोटिप्रविष्टम् । भातीत्यनेन तु केवलं भानमात्रं विधीयते । ततश्च विधेयेन भातीत्यनेन सह तुल्यस्यान्वय एव नावश्यक इति तु नोचितम् । अरविन्दतुल्यो भातीति प्रयुञ्जानस्य तुल्यतानन्विते भानमात्रे तात्पर्याभावात् । ततश्च अभेदान्वयानुरोधेन तुल्यपदस्य तुल्यत्वप्रकारकतुल्यविशेष्यक इत्यर्थमध्यात् तुल्यत्वप्रकारक इति भागमात्रे लक्षणा । लक्षितः तुल्यत्वप्रकारक इत्यर्थोऽभेदेन धात्वर्थे भानेऽन्वेति । एवं च अरविन्दनिरूपिततुल्यत्वप्रकारकाभिन्नं भानमिति बोधः । क्रियाविशेषणतया अरविन्दतुल्यशब्दस्य नपुंसकत्वापत्तिस्तु न । व्याकरणं हि सिद्धानुवादकम् (अर्थात् यथा लोकानां प्रयोगास्तदनुकूलमनुशासनम्) । ततश्च क्रियाव्ययविशेषणानां क्लीबतेत्यनुशासनस्य प्रसिद्धेषु स्तोकं पचतीत्यादिष्वेव प्रवृत्तिः, नात्र । तस्मात्पूर्वोक्तो बोधो निर्दोष इत्याशयः ।

२ अर्थात् भातीत्यस्यैव अरविन्दतुल्यत्वप्रकारकं भानमित्यर्थः । अरविन्दतुल्य इति तु तात्पर्यग्राहकमात्रः । एवं च अभेदबोधकादिव्युत्पत्तीनामवसर एव नेत्याशयः ।

३ सदृशार्थकस्य तुल्यपदस्य सादृश्यवान् इत्यर्थः । ततश्च तुल्यार्थे विहितस्य 'वत्' प्रत्ययस्यापि सादृश्यवदर्थः । ततश्च लक्षणया तस्य (वतेः) सादृश्यमर्थः । तस्य सादृश्यस्य (पदार्थान्तरत्वे) सौन्दर्येण सह प्रयोज्यप्रयोजकभावसंबन्धेनान्वयात् 'अरविन्दमिव सुन्दरम्' इतिवत् अरविन्दनिरूपितसादृश्यप्रयोजकसौन्दर्यवदभिन्नम् (मुखम्) इति शाब्दबोधः ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

लक्षणा। तस्य सुन्दरपदार्थैकदेशेन सुन्दरत्वेनान्वयादरविन्दमिव सुन्दर-मित्यत्रैव बोधः। एकत्र शक्त्याऽपरत्र लक्षणया च सादृश्यप्रतिपादना-च्छ्रौत्यार्थी चेति।

अरविन्दवन्मुखमित्यत्र त्वरविन्दनिरूपितसादृश्यवदभिन्नमिति। अर-विन्दवत्सौन्दर्यमस्येत्यत्रारविन्दशब्दस्यारविन्दसौन्दर्यलाक्षणिकतयारवि-न्दसौन्दर्यनिरूपितसादृश्याधिकरणमेतत्संबन्धिसौन्दर्यमिति मुखारविन्द-सौन्दर्ययोः सादृश्यबोधे शाब्दे, [2]तयोरभेदाध्यवसायादभिन्नधर्ममूला पश्चान्मुखारविन्दयोरपि सादृश्यधीः। अरविन्देन तुल्यमित्यत्र तृतीयार्थो निरूपितत्वम्। तस्य च सादृश्येऽन्वयादरविन्दनिरूपितसादृश्याश्रया[3]-भिन्नमिति। तत्रैव सौन्दर्येणेति धर्मनिर्देशे तृतीयार्थः प्रयोज्यत्वम्।

मुखभवनमिति शाब्दे बोधे वृत्ते अरविन्दमुखयोः सौन्दर्यधर्मकृतसादृश्यं व्यञ्जनया बुध्यते। एवमरविन्दवन्मुखमित्यत्रापि अरविन्दभवनसदृशं मुखभवनमित्येव बोधो युक्त इति बोध्यम्। एकत्र अरविन्दमिवेत्यत्र। अपरत्र अरविन्दवदित्यत्र। **सादृश्यवद-भिन्नमितीति**। बोध इत्यस्यानुषङ्गः। लक्षणा नेति भावः। अत एव तुः प्रयुक्तः। **सौन्दर्यलाक्षणिकतयेति**। तत्र तस्येवेति वतेरिवार्थे विहितत्वेन सादृश्यार्थकस्य तत्प्रयोजके लक्षणयारविन्दसादृश्यप्रयोजकमेतत्संबन्धिसौन्दर्यमिति बोधे उपपन्ने अरवि-न्दपदस्यारविन्दसौन्दर्यलक्षणा किंफला किंप्रमाणा चेति चिन्त्यमिदम्। **शाब्दे इति**। वृत्ते इति शेषः। तयोर्मुखारविन्दसौन्दर्ययोः। अभेदेत्यस्य सादृश्यमूलेत्यादिः। **अभिन्नधर्मेति**। सौन्दर्यरूपेत्यर्थः। सादृश्ये तुल्यपदार्थैकदेशे। अभिन्नमितीत्यस्य

---

१ अर्थात् अरविन्दपदस्य अरविन्दसौन्दर्यार्थे लक्षणा, ततश्च अरविन्दपदस्य अरविन्दसौन्दर्य-मित्यर्थः। सौन्दर्यं च सादृश्यस्य निरूपकम् (प्रयोजकम्)। तथा च अरविन्दसौन्दर्यनिरू-पितम् (प्रयोज्यम्) यत् सादृश्यं तदधिकरणम् (तदाधारः, आश्रयः) अस्य सौन्दर्यम् अर्थात् एतत्संबन्धि सौन्दर्यमित्याशयः। अस्मिन् शाब्दबोधे सौन्दर्यरूपसाधारणधर्मस्य अस्य इत्युपमेये अरविन्दे इत्युपमाने च संबन्धः सुस्पष्टं प्रतीयते।

अरविन्दसादृश्यप्रयोजकम् एतत्संबन्धि सौन्दर्यमिति नागेशेनोपपादिते शाब्दबोधे तु उपमेय-मात्रे सौन्दर्यस्यान्वयः प्रतीयते। अरविन्दवत्सौन्दर्यमस्येत्युक्तौ स्वारसिकश्च सौन्दर्यस्योभयत्र संबन्धः। एवं सत्यपि 'अरविन्दसौन्दर्यलक्षणा किंफला' इत्यादिना मुधैव खण्डयन् नागेश-महोदयस्तु स्थूलदृश्यैव।

२ तयोः उभयसंबन्धिसौन्दर्ययोः सादृश्यमूलकस्य अभेदस्य निश्चयात् अभिन्नधर्म(सौन्दर्य)-मूला, मुखस्य अरविन्दस्य चापि सादृश्यबुद्धिः सिध्यति।

३ मुखमित्यनेन सहान्वये द्वयोरभेदस्यानुरोधादिदम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

तेनारविन्दनिरूपितसौन्दर्यप्रयोज्यसादृश्यवदभिन्नमिति । अरविन्दमाननं च सममित्यत्र प्रथमं शब्दात्[1]सादृश्यवदभिन्नमिति बोधे पश्चान्मानसी वैयञ्जनिकी वा परस्परनिरूपितसादृश्यस्य प्रतीतिः प्रसिद्धनिरूपितसादृश्यस्य वा ।

बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्ने तु—

'कोमलातपशोणाभ्रसंध्याकालसहोदरः ।
कुङ्कुमालेपनो याति काषायवसनो यतिः ॥'

इत्यादौ कुङ्कुमालेपनादिविशिष्टो यतिः कोमलातपादिविशिष्टसंध्याकालसदृशाभिन्न इति शक्त्या बोधे[2] पश्चात्सादृश्यप्रयोजकधर्माकाङ्क्षायां श्रुतानां कोमलातपादीनामुपमानोपमेयविशेषणानां सादृश्यमूले तादात्म्याध्यवसाने साधारणत्वनिष्पत्तिः । कुङ्कुमालेपकाषायवसनाभ्यामयं यतिरित्यत्र[3] कुङ्कुमालेपकाषायवसनयोरसाधारणयोरपि साधारणत्वज्ञानजननद्वारा कल्पनीय-[4]

बोध इति शेषः । एवमग्रेऽपि निरूपितप्रयोज्यते सादृश्यविशेषणे । **अभिन्नमिति ।** अरविन्दमाननं चेति शेषः । **परस्परेति ।** मुखसादृश्यस्य कमले, कमलसादृश्यस्य मुखे इत्यर्थः । विनिगमनाविरहादिति भावः । प्रसिद्धत्वस्य गमकत्वादाह—**प्रसिद्धेति ।** अरविन्देत्यर्थः । **सादृश्यस्य वेति ।** प्रतीतिरित्यस्यानुषङ्गः । **पन्ने त्विति ।** तदापन्नधर्मके त्वित्यर्थः । सहोदरशब्दार्थमाह—**सदृशेति । तादात्म्येति ।** अभेदेत्यर्थः । लक्ष्यान्तरमाह—**कुङ्कुमालेपेति । साधारणत्वेति ।** सादृश्यमूलाभेदाध्यवसानेनेत्यादिः । **कल्पनीयेति ।** यतिरित्यस्य यतिरिवेत्यर्थः । अन्यत्र अन्यशब्दप्रयोगादिति भावः ।

---

१ समशब्दात् सादृश्यवदभिन्नम् (सादृश्यवता अभिन्नम्, सदृशम्) अर्थात् मुखमाननं च सादृश्यवत् इति शाब्दबोधः । तदनन्तरं च एकतरसादृश्ये विनिगमकाभावात् परस्परसादृश्यस्य अर्थात् कमले मुखसादृश्यस्य मुखे च कमलसादृश्यस्य मानसी व्यञ्जनाजन्या वा प्रतीतिर्जायते । अथवा मुखस्य अरविन्देन सादृश्यं प्रसिद्धम्, अतः प्रसिद्धत्वं विनिगमकमादाय अरविन्दसादृश्यस्य मुखे प्रतीतिर्न परस्परस्येत्याशयेन प्रोक्तम् 'प्रसिद्धनिरूपितसादृश्यस्य वा' । प्रसिद्धम् अरविन्दं तन्निरूपितसादृश्यस्येति तदर्थः । २ अर्थात् शाब्दो बोधस्तु अयमेव । केन कारणेनानयोः सादृश्यमिति आकाङ्क्षायामुपमानोपमेयगतविशेषणानां सादृश्यमूलके अभेदनिश्चये जाते उभयेषां साधारणत्वं निष्पद्यते । ततश्च—एतादृशसादृश्यप्रयोजकधर्ममूला यति-संध्याकालयोः सादृश्यप्रतीतिरित्याशयः । ३ 'कुङ्कुमालेपकाषायवसनाभ्यामयं यतिः । कोमलातपशोणाभ्रसंध्याकालसहोदरः' इति लक्ष्ये तु । ४ कल्पनीयं यत् द्वयोः (यति–संध्याकालयोः) सादृश्यं तन्निष्पत्तिप्रयोजकत्वात् कुङ्कुमालेपकाषायवसनयोः, सादृश्ये प्रयोज्यत्वेनान्वयः । अर्थात् द्वयोः सादृश्यस्य प्रयोज्यस्य कुङ्कुमालेपकाषायवसने प्रयोजके । ततश्च—कुङ्कुमालेपकाषायवसनप्रयोज्यं यत् कोमलातपशोणाभ्रसंध्याकालसादृश्यं तद्वदभिन्नो यतिरिति बोधः । ५ धन्यमिदं नागेशस्य साहित्यज्ञानम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

सादृश्यनिष्पत्तिप्रयोजकत्वात्प्रयोज्यत्वेन सादृश्येऽन्वयः। एकदेशान्वयः[1] पुनरेषु पक्षेष्वगतिकतयाश्रीयत इत्युक्तमेव।

सादृश्यस्य समानधर्मरूपत्वे तु अरविन्दसुन्दरं वदनमित्यत्र लक्षणयारविन्दवृत्तिसमानधर्मः प्रतीयते। तस्य चाभेदेन सुन्दरपदार्थैकदेशेन सुन्दरत्वेनान्वयः[2]। अरविन्दमिव सुन्दरमित्यत्रारविन्दपदार्थ आधेयतया[3] संसर्गेण इवपदार्थेन समानधर्मेणान्वेति। शेषं[4] प्राग्वत्। सौन्दर्येणारविन्देन सममित्यत्र सौन्दर्योत्तरतृतीयया धान्येन धनीत्यत्रेव अभेदार्थिकया[5] अन्यया च निरूपितत्वार्थिकया सौन्दर्याभिन्नमरविन्दनिरूपितं यत्सादृश्यं तद्वदभिन्नमिति धीः। क्यङर्थाचारो[6] धर्ममात्रम्। तस्य चोपमानपदेन लक्षणयोपस्थितं तन्निरूपितसादृश्यं प्रयोजकतासंसर्गेणाभेदेन वा विशेषणम्। विशेष्यं चाश्रयतयोपमेयम्[7]। क्यजर्थाचारश्चानुरूपक्रियादिरिति दिक्[8]।

लक्षणयेत्यस्यारविन्दपदस्येत्यादिः। **शेषमिति**। तस्य चाभेदेनेत्यादीत्यर्थः। **अन्यया चेति**। अरविन्दपदोत्तरया चेत्यर्थः। एकदेशान्वयः प्राग्वदेवेत्याह—**सादृश्यमिति**। लुप्तास्थले बोधमाह—**क्यङर्थेति**। सादृश्यस्यातिरिक्तत्वे आह—**प्रयोजकतेति**। धर्मरूपत्वे आह—**अभेदेति**। **विशेष्यमिति**। अस्य चेत्यादिः। तत्र सादृश्ये। ननु

---

१ ननु कुङ्कुमालेपादेः सहोदरपदस्य अर्थे सदृशे अन्वय उचितो न तु सदृशस्यैकदेशे सादृश्ये इति शङ्कायामाह—एकदेशान्वय इति।

२ अरविन्दवृत्तिसमानधर्माऽभिन्न-सुन्दरत्ववदभिन्नं मुखमिति बोधः।

३ यतो हि अरविन्दे (आधारे) इवपदार्थः समानधर्म आधीयते। ततश्च अरविन्दवृत्तिर्यः समानधर्म इत्यर्थः।

४ अर्थात् तस्य समानधर्मस्य अभेदेन सुन्दरपदार्थैकदेशेन सुन्दरत्वेनान्वयः। ततश्च पूर्ववत् अरविन्दवृत्तिसमानधर्माभिन्न-सुन्दरत्ववदभिन्नं वदनमिति बोधः।

५ प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यानमित्यनुशिष्टया।

६ अरविन्दायते मुखम् इत्यस्य बोधः सादृश्यस्य पदार्थान्तरत्वे समानधर्मरूपत्वे वा कीदृक् तदाह।

७ तथा च अरविन्दनिरूपितं यत्सादृश्यं तत्प्रयोजको य आचारः (मुखवृत्तितत्तद्धर्मरूपः) तदाश्रयो मुखमिति पदार्थान्तरत्वे, तदभिन्नो य आचारस्तदाश्रयो मुखमिति समानधर्मत्वे बोधः।

८ ततश्च चन्द्रीयति मुखं [मुखं (कर्तृ)चन्द्रमिवात्मानमाचरति] इत्यादौ चन्द्रनिरूपितसादृश्याभिन्नः (सादृश्यस्य धर्मरूपत्वे) सादृश्यप्रयोजकः (इति सादृश्यस्य पदार्थान्तरत्वे) य आचारस्तदनुकूलकृतिमन्मुखमिति बोधः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

तत्रेवादीनां द्योतकत्वमेव न वाचकत्वम्, निपातत्वादुपसर्गवत्[1]। द्योतकत्वं च स्वसमभिव्याहृतपदान्तरेण[2] शक्त्या लक्षणया वा तादृशार्थ-[3]बोधने तात्पर्यग्राहकत्वेनोपयोगित्वमिति वैयाकरणाः। उपसर्गाणां द्योतकत्वमावश्यकम्। अन्यथा उपास्यते गुरुः, अनुभूयते सुखम्, इत्यादौ गुर्वादेर्लेनाभिधानं न स्यात् धात्वर्थकर्मताविरहात्[4]। इवादीनां तु वाचकत्वम्, बाधकाभावात्[5]। प्रागुक्तहेतुस्त्वप्रयोजकत्वान्न साधकः। अन्यथा अव्ययत्वादिति हेतुना अव्ययमात्रस्यैव द्योतकतापत्तिरिति नैयायिकाः।

अथास्याश्चमत्कारस्यापकर्षकं यावत्तत्सर्वमपि दोषः। कविसमयप्रसिद्धिराहित्यम्, उपमानोपमेययोर्जात्या प्रमाणेन लिङ्गसंख्याभ्यां चाननुरूप्यम्, बिम्बप्रतिबिम्बभावे धर्माणामुपमानोपमेयगतानां न्यूनाधिक्यम्, अनुगामितायामनुपपद्यमानकालपुरुषविध्याद्यर्थकत्वम्, एवमादि।

न द्योतकत्वं साध्यम्। अनर्थकनिपातेषु निपातत्ववत्सु द्योतकत्वाभावेन व्यभिचारात्। अत एव द्योत्यं साध्यमाह—**न वाचकत्वमिति**। तथा च वाचकत्वाभावे साध्ये नोक्तव्यभिचार इति भावः। नानार्थभिन्नस्थले शक्त्या बोधने तात्पर्यग्राहकानपेक्षणादाह—**लक्षणयेति**। लेन लकारेण। **प्रयोजकत्वादिति**। 'साक्षात्क्रियते दयिता' इत्यादौ लेन दयितादेरभिधानसिद्धये निपातत्वे द्योतकतावच्छेदकता कल्प्यत इति चिन्त्यमेतत्। **द्योतकतापत्तिरिति**। न चेष्टापत्तिः। स्वरादीनां स्वातन्त्र्येण प्रयोगानापत्तेरिति भावः। अस्याः प्रकृतोपमायाः। समयः संकेतः। **आननुरूप्यमिति**।

---

१ 'निपातत्वात्' इति हेतुना निपातेषु वाचकत्वाभावः साध्यते। ततश्च 'अरविन्दमिव' इत्यत्र अरविन्दनिरूपितसादृश्यम् अरविन्दपदस्यैवार्थः। 'इव'निपातस्तु सादृश्यार्थबोधने तात्पर्यग्राहकमात्र इत्याशयः।

२ स्वेन निपातेन (इवादिना) समभिव्याहृतं सहोच्चारितं यत्पदान्तरम् (अरविन्दादि) तेन।

३ सादृश्याद्यर्थबोधने।

४ अयं भावः—यद्युपसर्गाणां वाचकत्वं स्यात्तर्हि 'उपास्यते' अत्र सेवनमर्थः 'उप' उपसर्गस्यैव स्यात्, 'आस्' धातोरुपवेशनमात्रार्थकत्वात्। एवमेव 'अनुभूयते सुखम्' अत्रापि प्रत्यक्षीकरणम् उपभोगो वा 'अनु' उपसर्गस्यैवार्थः स्यात्, 'भू' धातोः सत्तामात्रार्थकत्वात्। ततश्च गुरोः सुखस्य च धात्वर्थं प्रति कर्मता न सिध्येत्। [धातुः 'आस्' 'भू' इति। तत्कर्मत्वं गुर्वादेः कथं संभवति ?] एवं च 'उपास्यते' इत्यादौ लट्लकारेण गुर्वादेः कर्मणोऽभिहिततया प्रथमा भवतीति कथनमसंगतं स्यात्। तस्मादुपसर्गाणां द्योतकत्वमेव स्वीकर्तव्यमित्याशयः।

५ उपसर्गाणां योगे यथा धात्वर्थकर्मत्वाद्यनुपपत्त्यादिकं बाधकं तथाऽत्र नास्तीत्याशयः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

क्रमेण यथा—

'प्रफुल्लकह्लारनिभा मुखश्री रदच्छदः कुङ्कुमरम्यरागः ।
नितान्तशुद्धा तव तन्वि वाणी विभाति कर्पूरपरम्परेव ॥'

'मुनिः श्ववदयं भाति सततं पर्यटन्महीम् ।
विनिवृत्तक्रियाजातः श्वापि लोके शुकायते ॥'

'सरसि प्लवदाभाति जम्बीरं सुपचेलिमम् ।
आदिकारणतोयौघ इव ब्रह्माण्डमण्डलम् ॥'

एतस्यैव किंचित्पदव्यत्यासे ब्रह्माण्डस्योपमेयतायां चायमेव दोषः ।

'द्राक्षेव मधुरं वाक्यं चरितं कौमुदी यथा ।
सदैवार्द्राणि चेतांसि सुधेव सुमहात्मनाम् ॥'

'वामाकल्पितवामाङ्गो भासते भाललोचनः ।
शम्पया संपरिष्वक्तो जीमूत इव शारदः ॥'

अत्र जीमूतगतो भालस्थलोचनप्रतिविम्बो नोपात्त इति न्यूनत्वम् । 'भगवान्भवः' इति कृते तु विम्बस्यैवाभावान्न प्रतिविम्बापेक्षेति साधु ।

'विष्णुवक्षःस्थितो भाति नितरां कौस्तुभो मणिः ।
अङ्गारक इवानेकतारके गगनाङ्गणे ॥'

नञ्समासोत्तरं भावप्रत्ययः । कालो भूतादिः । पुरुषः प्रथमादिः । **प्रफुल्लेति** । अत्र कह्लारमुखयोः केसरौष्ठयोः कर्पूरवाण्योश्च तत्त्वं तत्संकेताप्रसिद्धम् । कह्लारं पुष्पविशेषः । रदानां दन्तानां छदोऽपवारकः पल्लवः । ओष्ठ इति यावत् । **विनीति** । विशेषेण निवृत्तक्रियासमूहः । अत्र श्वमुन्योः शुकशुनोश्च जात्याननुरूप्यम् । प्लवच्चञ्चलम् । सुपचेलिमं अत्यन्तपक्वम् । **आदिकारणेति** । 'अप एव ससर्जादौ तासु बीजमवासृजत्' इति श्रुतेस्तत्त्वमिति भावः । अत्र प्रमाणत आननुरूप्यम् । तयोरत्यन्तवैलक्षण्यात् । एतत्पोषकमपि सुपचेलिममिति विशेषणम् । पक्वस्यात्यन्तसूक्ष्मत्वात् । **किंचित्पदेति** । इवप्लवत्पदयोरित्यर्थः । 'सरसीव समाभाति' 'प्लवद्ब्रह्माण्डमण्डलम्' इति यावत् । अयमेव प्रमाणतोऽननुरूपताख्य एव । **द्राक्षेति** । अत्र पूर्वार्धे लिङ्गोदाहरणम् । उत्तरार्धे लिङ्गसंख्योदाहरणम् । **वामेति** । वामया पार्वत्या कल्पितं स्वीकृतं वामाङ्गं

---

१ शुकः शुकमुनिः । २–सरसि प्लवत् (तरत्) सुपक्वतया सुवर्णवत्पीतवर्णं जम्बीरमुपमेयम् । तोयौघोपरि दीप्यमानं सुवर्णमयं ब्रह्माण्डं चोपमानम् । जम्बीरस्योपमेयस्य ब्रह्माण्डमुपमानं प्रमाणतो नाऽनुरूपम् (अत्यधिकविस्तीर्णत्वात्) । 'पक्वस्याऽत्यन्तसूक्ष्मत्वात्' इत्यादि नागेशव्याख्यानं तु भ्रमापादकमेव । पक्वं जम्बीरं रसाधिक्येन बृहत्परिमाणं भवति, उत तत्र सूक्ष्मत्वम् ?, इत्यादि विशेषविवरणमुपोद्घातस्य ३७ पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अत्र तारकाणां विम्बाभावादाधिक्यम् । 'विष्णोर्वक्षसि मुक्तालिभासुरे भाति कौस्तुभः' इत्यर्थे तु न दोषः । अत्र विशेषणविशेषणयोर्मुक्तालितारकागणयोर्विम्बप्रतिविम्बभावेन वक्षोगगनाङ्गणयोर्विशेषणयोर्बिम्बप्रतिविम्बभावः, तन्मूला चोपमा ।

'रराज राजराजस्य राजहंसः करस्थितः ।
हस्तनक्षत्रसंसक्त इव पूर्णो निशाकरः ॥'

अत्र रराजेति प्रतिपाद्ये भूतकालावच्छिन्नक्रियाविशेषे राजहंसस्यान्वय इव न निशाकरस्येत्यनुपपद्यमानकालघटितत्वं धर्मस्य ।

'रणाङ्गणे रावणवैरिणो विभोः शराः समन्ताद्वलिता विरेजिरे ।
निदाघमध्यंदिनवर्तिनोऽम्बरे सहस्रभानोः प्रखराः करा इव ॥'

यथा वा—

'आगतः पतिरितीरितं जनैः शृण्वती चकितमेत्य देहलीम् ।
कौमुदीव शिशिरीकरिष्यते लोचने मम कदा मृगेक्षणा ॥'

अत्र शृण्वतीति शत्रा प्रत्यायितेन श्रवणसमकालमेव प्रियाया देहल्यागमनमित्यर्थेनातिशयोक्त्यात्मना[2] गमितस्त्वरातिशयस्तद्गतमौत्सुक्यातिशयं[3] पुष्णाति । कौमुद्युपमा तु तत्परिपोषितं प्रधानीभूतं प्रियगतमौत्सुक्यम् ।

यस्य सः । शम्पया विद्युल्लतया । जीमूतो मेघः । राजराजस्य कुबेरस्य । न निशाकरस्येति । तदीयक्रियाविशेषस्य वर्तमानत्वात् । निशाकरस्याकल्पस्थायित्वात् । एवमग्रेऽपि बोध्यम् । धर्मस्य क्रियाविशेषस्य । अस्यैवोदाहरणान्तरमाह—यथा वेति । एवमग्रेऽपि । विभोः श्रीरामस्य । वलितास्तीक्ष्णाः । ईरितमिति । वच इति शेषः । तद्गतं नायिकागतम् । तत्परिपोषितं नायिकागतौत्सुक्यातिशयपोषितम् । औत्सुक्य-

---

१ मुक्तालिभासुरे अनेकतारके इति हि क्रमशो वक्षसि गगनाङ्गणे इत्यनयोर्विशेषणे । 'मुक्तालि' 'तारकागण' इति तु विशेषणयोरपि विशेषणे, मुक्तालिभिर्भासुरे इत्याद्यन्वये तयोर्विशेषणत्वात् इत्यर्थः । विशेषण–विशेषणयोर्विम्बप्रतिबिम्बभावात् (हेतोः) विशेषणयोः सः ।

२ पूर्वं श्रवणं ततस्तद्दर्शनोत्कण्ठा ततस्तत्रागमनमिति क्रमसत्त्वेपि श्रवणस्य कारणस्य, आगमनस्य च कार्यस्य सहत्ववर्णनात्मिकेत्यर्थः ।

३ व्यञ्जितः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

चकितमित्यागमनविशेषणमपि वस्तुतो विचार्यमाणमीक्षणविशेषणीभवत्तस्यैवानुकूलम्[1]। इति स्थिते भविष्यत्कालावच्छिन्नशिशिरीकरणस्य साधारणधर्मस्योपमेयान्वितत्वमिव नोपमानान्वितत्वम्[2]।

'एतावति महीपालमण्डलेऽवनिमण्डन।
तारकापरिषन्मध्ये राजन्राजेव राजसे॥'

अत्र क्रियायां संबोध्योपमेयान्वय इव नोपमानान्वयः[3]।

'राजेव संभृतं कोषं केदारमिव कर्षकः।
भवन्तं त्रायतां नित्यं भयेभ्यो भगवान्भवः॥'

अत्र प्रार्थ्यमानत्राणकर्तृत्वमुपमेये भव इवोपमानयो राजकर्षकयोर्नास्ति, तयोस्त्राणकर्तृत्वस्य[4] सिद्धत्वात्। यदि तु त्रायत इति प्रार्थनानिर्मुक्तं त्राण-

---

मिति। पुष्णातीत्यस्यानुषङ्गः। तस्यैवेक्षणस्यैव। **नोपमानान्वितत्वमिति**। तथा चानुपपद्यमानकालार्थकत्वं सर्वत्र बोध्यम्। एषु सर्वेषु भूतभविष्यत्तत्तत्पदार्थानामेवोपमानीकरणेनान्वयस्य[5] संभवोऽस्त्येवेति चिन्त्यान्येतान्युदाहरणानि। 'लक्ष्यामि वैदेहसुतां पुरस्तात्समुद्रनेमिं पितुराज्ञयेव' इत्यादि तूदाहर्तुमुचितम्। राजेव चन्द्र इव। **नोपमानेति**। तथा चानुपपद्यमानपुरुषार्थकत्वमत्र बोध्यम्। विध्यादीत्यादिपदग्राह्यप्रार्थनोदाहरणमाह—**राजेवेति**। **नास्तीति**। विशेषणाभावप्रयुक्तविशिष्टाभावोऽत्र। तदाह—**तयोरिति**। **त्रायते**। **इतीति**। लङन्तमिति भावः। लङन्तपक्षे शङ्कते—

---

१ मृगेक्षणाघटितस्येक्षणस्य विशेषणम्, अर्थात् मृगवत् चकितमीक्षणं यस्या इत्यर्थः। एवंप्रकारेण ईक्षणविशेषणीभावो विचार्यो विवेकिनाम्।

२ उपमेया कान्ता आशास्ये भविष्यत्काले एव लोचने शिशिरीकरिष्यति, उपमानभूता कौमुदी तु सर्वदैव शिशिरीकरोति, न तु भविष्यत्काले एव करिष्यतीत्याशयः।

३ 'त्वं राजसे' इति मध्यमपुरुषस्य उपमेयेऽन्वयः, राजेव (चन्द्र एव) इति युष्मद्भिन्ने (मध्यमपुरुषो यत्र न भवति) उपमाने नान्वय इति धर्मस्य उपमानोपमेयसाधारणत्वाभावो दोष इत्यर्थः।

४ राजा कोषम्, कर्षकश्च केदारं त्रायत एवेति त्राणकर्तृत्वस्य सिद्धतया तत्र प्रार्थ्यमानत्वं नास्तीत्यर्थः।

५ सर्वकालस्थायिनो हि निशाकरकौमुद्यादयः। तथा च भविष्यत्कालिकानां तेषामुपमानीकरणे अनुपपद्यमानकालत्वं नास्ति। लक्ष्यामि वैदेहसुतामित्यत्र तु पृथिव्याः पूर्वं त्यक्तत्वाद्भविष्यत्कालान्वयो दुष्टः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

कर्तृत्वमुच्यते तदा धर्मस्य साधारणत्वान्न दोषः । अथ त्रायत इति प्रार्थ्यमानतानिर्मुक्तेऽपि त्राणकर्तृत्वे[1] न साधारणत्वम् । प्रार्थ्यमानताया इव विधेयतानुवाद्यत्वयोर्भेदकत्वादिति चेत् । सत्यम् । इह हि धर्मलोपरहितायामुपमायां धर्मवाचकशब्दप्रतिपाद्यैः प्रार्थना । भूतभविष्यद्वर्तमानत्वादिभिर्विशेषणैर्विशिष्टधर्मस्योपमानोपमेयसाधारण्याभावे प्रयोजकाभावान्नोपमानिष्पत्तिरिति निर्विवादम् । तत्र विधेयत्वानुवाद्यत्वाभ्यां शब्देनानिवेदिताभ्यां विषयताभ्यां विशिष्टस्य धर्मस्य यदि नास्ति साधारण्यं मास्तु नाम । नह्युदासीनैर्विशेषणैर्विशिष्टस्य धर्मस्य साधारण्यमपेक्षितम्, अपि तु धर्मवाचकशब्दनिवेदितैः । एवं चन्द्रवत्सुन्दरं मुखमित्यत्रापि सुन्दरत्वस्योपमानेऽनुवाद्यत्वे उपमेये च विधेयत्वेऽपि न साधारण्यहानिः[2] ।

ननु

'नीलाञ्चलेन संवृतमाननमाभाति हरिणनयनायाः ।
प्रतिबिम्बित इव यमुनागभीरनीरान्तरेणाङ्कः[3] ॥'

अथेति । विधेयतेति । उपमाननिष्ठे तत्रानुवाद्यत्वमुपमेयनिष्ठे तत्र विधेयत्वमिति भावः । प्रार्थ्यमानताया इवेत्यस्य प्रार्थ्यमानतातदभावयोरित्यर्थः । साधारण्याभावे सतीति शेषः । प्रयोजकेति । सादृश्यप्रयोजकसाधारणधर्माभावादित्यर्थः । तत्र तस्यामुपमायाम् । उदासीनैः शब्दाप्रतिपाद्यैः । प्रसिद्धोदाहरणेऽप्येवमेवेत्याह—एवमिति । तथा च तत्कृतभेदेऽपि तस्यानपेक्षितस्य तत्त्वसत्त्वाल्लडन्तपाठे न दोष इत्युक्तं युक्तमेवेति भावः । प्रतीति । यमुनागभीरजलमध्ये प्रतिबिम्बितश्चन्द्र इवेत्यर्थः ।

---

१ त्रायतामिति पाठे प्रार्थ्यमानता यथा द्वयोः साधारणताविघातिनी आसीत्तथा त्रायते इति पाठेपि उपमान(राजादि)निष्ठं त्राणं पूर्वसिद्धमिति तत्रानुवाद्यत्वम्, उपमेयनिष्ठं त्राणं तु नवीनतया इदानीं विधेयमित्युद्देश्यविधेयत्वकृतभेदात्कथं त्राणस्य साधारणधर्मत्वमिति शङ्का ।

२ धर्मसहितायामुपमायां साधारणधर्मस्य शब्दवाच्यता अपेक्षिता । शब्दवाच्ये धर्मे शब्दवाच्यैरेव भूत-भविष्यत्त्वादिविशेषणैर्यदि द्वयोः साधारण्यविघातस्तर्हि उपमायां प्रयोजकस्य साधारणधर्मस्य असंपत्त्या नोपमानिष्पत्तिरिति सर्वसंमतम् । राजेवेति पद्ये तु विधेयानुवाद्यत्वे शब्दवाच्ये न । अत एव शब्दानुपस्थापितविशेषणविशिष्टस्य धर्मस्य साधारणताऽभावेपि न हानिः । धर्मवाचकशब्दनिवेदितैर्विशेषणैर्विशिष्टो धर्मो यदि साधारणो न भवेत्तदैव दोषः परिगण्यते, अत एव चन्द्रवत्सुन्दरमित्यत्र चन्द्रे सुन्दरत्वमनुवाद्यम् (पूर्वसिद्धत्वात्), मुखे तु नवीनतया विधेयमिति पार्थक्येऽपि विधेयताऽनुवाद्यत्वयोः शब्दनिवेदितत्वाभावान्न दोष इति समाधानम् ।

३ गभीरनीरस्य अन्तः अभ्यन्तरे एणाङ्कः चन्द्रः । पद्यस्यास्य छायाविचारः उपोद्घातस्य २८ पृष्ठे द्रष्टव्यः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

इत्यत्रोपमाने चन्द्रे योगमर्यादया भासमान एणरूपोऽङ्क आननरूपोपमेयविशेषणस्व[1]विम्बाभावात्कस्य प्रतिबिम्बः स्यात् । अत आधिक्यापादकतया दोषः । न च हरिणनयनसदृशस्य नयनस्यो[2]पादानात्तस्यैव बिम्बस्य प्रतिबिम्बः स्यादिति वाच्यम् । तादृशनयनस्य बहुव्रीह्यर्थकान्ताविशेषणतया आननाविशेषणत्वेन बिम्बत्वाभावादिति चेत्, मैवम् । शब्देनाननविशेषणत्वेन तादृशनयनस्याप्रतिपादनेऽपि कान्ताविशेषणत्वेनैवाननवृत्तित्वस्यापि प्रतिपत्तेः । नह्याननमविषयीकृत्य कान्तां विशेष्टुमीष्टे नयनम्, अनु[3]भवविरोधात् । तथा[4]पि समभिव्याहारविशेषमापन्नेन शब्देनाप्रतिपादनाच्छाब्दे बोधे नाननस्य नयनविशिष्टत्वेन विषयत्वमिति चेत्, संसर्गत्वे बाधकाभावात्स्वविशिष्टाननसंसर्गेण तादृशनयनस्य कान्ताविशेषणत्वात् ।

योगेति । बहुव्रीहीत्यर्थः । **स्वेति** । अङ्केत्यर्थः । **तादृशेति** । हरिणनयनसदृशेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । **ईष्टे इति** । नयनस्याननमात्रसंबन्धित्वादिति भावः । तदाह—**अनुभवेति** । शङ्कते—**तथापीति** । तद्वृत्तित्वस्यार्थिकप्रतिपत्तावपीत्यर्थः । **समभीति** । नयनरूपेत्यर्थः । शब्देन हरिणनयनशब्देन । **अप्रतीति** । नयने आननवृत्तित्वस्येत्यादिः । विषयता त्रिविधा—प्रकारता, विशेष्यता, सांसर्गिकी च । तत्राद्ययोरभावेऽप्यन्त्या सुवचेत्याह—**संसर्गत्व इति** । आननस्येत्यादिः । तदेवाह—**स्वविशिष्टेति** ।

---

१ उपमेयस्य विशेषणीभूतो यः स्वस्य (एणाङ्कस्य) बिम्बः, तस्याऽभावात् ।

२ हरिणनयनसदृशे नयने यस्याः इत्यर्थवाचकहरिणनयनापदे हरिणनयनसदृशं नयनमुपात्तमेव, तस्यैव बिम्बभूतस्यायं प्रतिबिम्बः स्यादिति पूर्वपक्षिणः समाधानम् ।

३ अर्थात् हरिणनयनागतं नयनपदं शब्देन कान्ताया विशेषणं सदपि आननस्यापि विशेषणमस्ति, नयनस्य आननमात्रसंबन्धित्वात् । अयं भावः—विषयतासंबन्धेन आनने वर्तमानमेव नयनं कान्ताया विशेषणं भवति, तथा च कान्ताविशेषणमपि आननस्यापि विशेषणं स्यादेव ।

४ एवं सत्यपि समभिव्याहारविशेषम् (सहोच्चारणविशेषम्) आपन्नेन शब्देन अर्थात् नयनेत्याकारकेण शब्देन नयने आननवृत्तित्वस्याऽप्रतिपादनात् आननं नयनविशिष्टत्वेन शाब्दबोधस्य विषयो न स्यादिति शङ्का । वास्तवे ह्याननं नयनविशिष्टम् । अत एव स्व(नयन)विशिष्टाननसंसर्गेण हरिणनयनं कान्ताविशेषणं भवितुमर्हति । अर्थात् संसर्गविधया नयनस्य आननविषयतायाः शाब्दबोधे प्रतीतिः स्यात् । अयं भावः—विषयता त्रिविधा । तत्र प्रकारता–विशेष्यता इत्येतयोरसिद्धावपि सांसर्गिकी विषयता स्यादेवेति समाधानम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

यथाकथंचिदुपमेयवृत्तिताज्ञानस्य विम्बताप्रयोजकत्वात् । यद्वा कान्ताविशेषणतया तादृशनयनयोः शाब्दे बोधे वृत्ते पश्चादाननस्य तद्विशेष्यतया वैयञ्जनिके मानसे वा बोधे [1]बोधकाभावात् । एवं च तादृशवाक्यप्रयोज्ये ज्ञाने उपमेयविशेषणतया भातस्य तादृशनयनस्य विम्बस्य सत्त्वात्तदर्थं च चन्द्रगतस्यैणरूपस्याङ्कस्य प्रतिविम्बतयोपादानमावश्यकमेवेति नाधिक्यं दोषः । कविसमयसिद्धतया चमत्कारापकर्षकत्वाभावेन लिङ्गभेदो[2]ऽपि नात्र दोषः । एवं च कविसमयसिद्धतया प्रकारान्तरेण वा प्रागुक्तानां दोषाणां चमत्कारानपकर्षकत्वे नास्त्येव दोषत्वम् ।

यथा—

'नवाङ्गनेवाङ्गणेपि गन्तुमेष प्रकम्पते ।
इयं सौराष्ट्रजा नारी महाभट इवोद्भटा ॥'

एवमन्यत्रापि ज्ञेयम् । शेषं स्मरणालंकारप्रकरणे विकल्पप्रकरणे च वक्ष्यामः । इत्युपमानिरूपणसंक्षेपः ॥

इति रसगङ्गाधरे उपमाप्रकरणम् ।

नयनविशिष्टेत्यर्थः । नन्वेवमपि प्रकारतया विशेष्यतया वा उपमेयवृत्तित्वज्ञानस्य बिम्बताऽप्रयोजकत्वात्कथं बिम्बत्वमत आह—**यथाकथंचिदिति** । न तूक्तरीत्यैव । तथा च संसर्गतया तत्त्वसत्त्वात्तत्त्वं सुवचम् । नन्वेवमप्यतिप्रसङ्गापत्तिः । नहि संसर्गतया भासमानस्य शाब्दत्वमत आह—**यद्वेति** । **तादृशेति** । हरिणीयत्वनायकीयत्वविशिष्टेत्यर्थः । **तद्विशेष्येति** । नयनविशेष्येत्यर्थः । **तादृशेति** । कान्ताविशेषणत्वेन नयनबोधकेत्यर्थः । साक्षात्तज्जन्यत्वाभावादाह—**प्रयोज्ये इति** । ज्ञाने वैयञ्जनिकादौ । तदर्थं तत्प्रतिबिम्बाकाङ्क्षाशान्त्यर्थम् । एवमाधिक्यदोषं परिहृत्य नीलाञ्चलेनेत्यत्र लिङ्गभेददोषमुद्धरति—**कवीति** । एवमन्यत्राप्यपवादमाह—**एवं चेति** । तदभावसिद्धौ चेत्यर्थः । तत्रादौ कविसमयसिद्धतयेत्यस्य लक्ष्यमाह—**यथेति** । ननु किं तत्प्रकारान्तरं येनादुष्टत्वमत आह—**शेषमिति** । परमं प्रकृतमुपसंहरति—**इत्युपमेति** । चन्द्रालोके तु—'अनेकस्यार्थयुग्मस्य सादृश्ये स्तबकोपमा । श्रितोऽस्मि चरणौ विष्णोर्भृङ्गस्तामरसौ यथा ॥ स्यात्संपूर्णोपमा यत्र द्वयोरपि विधेयता । पद्मानीव विनिद्राणि नेत्राण्यासन्नहर्मुखे ॥' इति भेदद्वयमधिकमुक्तम् ॥ इति रसगङ्गाधरमर्मप्रकाशे उपमाप्रकरणम् ॥

---

१ अर्थात् शाब्दे बोधे तु हरिणसदृशे नयने कान्ताविशेषणे एव । किन्तु शाब्दबोधोत्तरम् आननस्य हरिण(सदृश)नयनविशिष्टतया बोधो व्यञ्जनाजन्यो मानसो वा भवतीति द्वितीयं समाधानम् ।

२ आननम् एणाङ्क इव, अत्र यथाक्रमं नपुंसकपुंलिङ्गयोरुपमेयोपमानभावः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अथास्या एव भेद उपमेयोपमा निरूप्यते—

तृतीयसदृशव्यवच्छेदबुद्धिफलकवर्णनविषयीभूतं[1] परस्परमुपमानोपमेयभावमापन्नयोरर्थयोः सादृश्यं सुन्दरमुपमेयोपमा ॥

'तडिदिव तन्वी भवती भवतीवेयं तडिल्लता गौरी' इत्यत्र परस्परोपमायामतिव्याप्तिवारणाय भूतान्तम्। अत्र तानवगौरिमभ्यामनुगामिधर्माभ्यां प्रयोजितमुपमाद्वयं न तृतीयं सदृशं व्यवच्छिनत्ति। एकेन धर्मेणैकप्रतियोगिके परानुयोगिके सादृश्ये निरूपितेऽपरप्रतियोगिकस्यैकानुयोगिकस्यापि तेन धर्मेण सादृश्यस्यार्थतः[2] सिद्धतया शब्देन पुनस्तदुक्तिः स्वनैरर्थक्यपरिहाराय तृतीयसदृशव्यवच्छेदमाक्षिपति। प्रकृते चैकेन तानवरूपेण धर्मेण तडित्प्रतियोगिके कामिन्यनुयोगिके सादृश्ये निरूपिते तेनैव धर्मेण कामिनीप्रतियोगिकस्य तडिदनुयोगिकस्य सादृश्यस्यार्थतः सिद्धावपि न गौरत्वेन धर्मेण सिद्धिरिति तदर्थमुपात्तस्य द्वितीयसादृश्यवचनस्य न तृतीयसदृशव्यवच्छेदफलकत्वम्।

'सदृशी तव तन्वि निर्मिता विधिना नेति समस्तसंमतम्।
अथ चेन्निपुणं विभाव्यते मतिमारोहति कौमुदी मनाक् ॥'

इति तृतीयसदृशव्यवच्छेदफलकवर्णनविषये सादृश्येऽतिव्याप्तिवारणाय परस्परमिति[3]। लिङ्गवचनभेदादिदुष्टसादृश्यवारणाय सुन्दरमिति।

उपमाद्वयमिति। यतोऽतः पुनर्वर्ण्यमानमिति शेषः। एकेनेत्यस्य यत इत्यादिः। तदर्थं तेन धर्मेण सादृश्यसिद्ध्यर्थम्। **सदृशीति**। व्यक्तिरित्यर्थः। **समस्येति**। सर्वेत्यर्थः। विभाव्यते विभावनाविषयीक्रियते। **मतिमिति**। तदेत्यादिः। तदैवं बुद्ध्यारूढं भवति कौमुदी ईषत्तव सदृशीत्यर्थः। अत्र कौमुदीभिन्ने कान्तासादृश्यनिषेधस्य शब्दतः कथनादीषत्सादृश्यस्य चन्द्रिकायां कथनात्तृतीयसदृशव्यवच्छेदः फलितस्तदाह— **तृतीयेति**। **परस्परमिति**। कौमुदीसादृश्योक्तेस्तत्राभाव इति भावः। **दुष्टेति**।

---

१ तृतीयस्य सदृशस्य व्यवच्छेदबुद्धिः फलं यस्य ईदृशस्य वर्णनस्य विषयीभूतम् (उप. मे. भावम्)।

२ 'तडिदिव तन्वी' अत्र तानवधर्मेण यथा त्वं तडित्सदृशी तथा तडिदपि त्वत्सदृशी' इति वचनेन अनुक्तावपि अर्थतः स्वयं सिध्यति। एवं स्थितावपि यदि 'तडिदिव तन्वी भवती, भवतीव तडिल्लता तन्वी' इति पुनर्मुखतः प्रोच्येत, तर्हि सेयं पुनरुक्तिर्निरर्थिका माभूदिति 'द्वे एव युवां सदृश्यौ स्तः, तृतीया नास्ति' इति तृतीयव्यवच्छेदः फलति। धर्मद्वयप्रयोजितायां परस्परोपमायां तु न तथेति तद्वारणाय भूतान्तम्।

३ तन्वीकौमुद्योर्नात्र परस्परं सादृश्यं शब्देन वर्णितमित्याशयः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अथेयमुदाह्रियते—

'कौमुदीव भवती विभाति मे कातराक्षि भवतीव कौमुदी ।
अम्बुजेन तुलितं विलोचनं लोचनेन च तवाम्बुजं समम् ॥'

इयं च तावद्द्विविधा—उक्तधर्मा व्यक्तधर्मा च । उक्तधर्मा तावदनुगाम्यादिभिः प्रागुक्तैर्धर्मैरनेकधा ।

अनुगामी धर्मो यथा—

'निखिले निगमकदम्बे लोकेष्वप्येष निर्विवादोऽर्थः ।
शिव इव गुरुर्गरीयान्गुरुरिव सोऽयं सदाशिवोऽपि तथा ॥'

विम्बप्रतिविम्बभावमापन्नो यथा—

'रमणीयस्तबकयुता विलसितवक्षोजयुगलशालिन्यः ।
लतिका इव ता वनिता वनिता इव रेजिरे लतिकाः ॥'

अत्र रमणीयत्वविलसितत्वाभ्यां विशेषणाभ्यां युतत्वशालित्वाभ्यां च विशेष्याभ्यां परस्परं वस्तुप्रतिवस्तुभावमापन्नाभ्यां पुटितः स्तवकस्तनरूपः परस्परं विम्बप्रतिविम्बभावापन्नो धर्मः ।

उपचरितो यथा—

'कुलिशमिव कठिनमसतां हृदयं जानीहि हृदयमिव कुलिशम् ।
प्रकृतिः सतां सुमधुरा सुधेव हि प्रकृतिरिव च सुधा ॥'

घट इव पटः, पट इव घटः, इत्यादेस्तु सामान्यप्राप्तालंकारत्वेनैव निरास इति भावः । **तवाम्बुजं सममिति** । अत्र तुलितं सममित्युपमावाचकवैलक्षण्यं वक्ष्यमाणक्विप्क्यङादिवैलक्षण्यमिव दुष्टमिति चिन्त्यमिदम् । **व्यक्तेति** । व्यञ्जितेत्यर्थः । **निगमेति** । वेदसमूहे इत्यर्थः । तथा गरीयान् । **विशेषणेति** । स्तवकवक्षोजयुगलेत्यादिः । एवमग्रेऽपि । **वस्त्विति** । वस्तुतस्तयोरेकत्वादिति भावः । पुटितः संपुटितः । **कुलिशमिति** । अत्र पृथिवीनिष्ठकठिनत्वस्य मनसि, सुधानिष्ठमाधुर्यस्य प्रकृतावुपचारः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

केवलशब्दात्मको यथा—

'अविरतचिन्तो लोके वृक इव पिशुनोऽत्र पिशुन इव च वृकः।
भारतमिव सच्चित्तं सच्चित्तमिवाथ भारतं सकृपम् ॥'

व्यक्तधर्मो यथा—

'वारिधिराकाशसमो वारिधिसदृशस्तथाकाशः।
सेतुरिव स्वर्गङ्गा स्वर्गङ्गेवान्तरा सेतुः ॥'

अत्रापारत्वादिर्व्यज्यमानो धर्मः। एषा सर्वापि स्फुटे वाक्यभेदे प्रपञ्चिता।

आर्थे तु वाक्यभेदे—

'अभिरामतासदनमम्बुजानने नयनद्वयं जनमनोहरं तव।
इयति प्रपञ्चविषयेऽपि वैधसे तुलनामुदञ्चति परस्परात्मना ॥'

अत्र परस्परात्मना तुलनामुदञ्चतीति संक्षिप्ताद्वाक्यादिदमेतेनैतच्चानेन तुलनामुदञ्चतीति वाक्यद्वयं विचारक्रमुल्लसति। एवं पूर्णालुप्तादयोऽप्यस्या उपमाया इव प्रायशः सर्वेऽपि भेदाः संभवन्ति। ते चामुयैव दिशा सुबुद्धिभिरुन्नेतुं शक्या इति नेह निरूप्यन्ते।

चित्रमीमांसाकृतस्तु प्राचीनं लक्षणमव्याप्त्यतिव्याप्त्यादिभिर्दूषयित्वा

'अन्योन्येनोपमा बोध्या व्यक्त्या वृत्त्यन्तरेण वा।
एकधर्माश्रया या स्यात्सोपमेयोपमा मता ॥'

अवीति। निरन्तरचिन्तत्वस्य पिशुनवृत्तित्वेऽपि वृकावृत्तित्वात्सकृपत्वस्य साधुचित्तवृत्तित्वेऽपि भारतग्रन्थावृत्तित्वाच्छब्द एव समानोऽत्र धर्मः। न चोपचरितत्वं शङ्क्यम्। एकनिष्ठस्यान्यत्रारोपे तत्त्वेऽपि प्रकृते तत्त्वेनाप्रसिद्धत्वात्। अन्तरा आकाशमध्ये, समुद्रमध्ये च। आदिना दुर्घटत्वं सेतुस्वर्गङ्गयोः संगृह्यते। व्यक्तपदार्थं सूचयितुमाह—**व्यज्येति**। **वाक्यभेद इति**। उदाहियत इति शेषः। वैधसे विधातृनिर्मिते। उदञ्चति प्रकाशयति। परस्परात्मना परस्पररूपतया। इदं नयनम्। एतेन नयनेन। एवमग्रेऽपि। **विचारक्रमिति**। विवरणरूपमित्यर्थः। एवमनुगाम्यादिधर्मभेदवत्। अस्या उपमेयोपमायाः। असंभावितभेदवारणाय प्रायश इति। दिशा रीत्या। **प्राचीनेति**। 'उपमानोपमेयत्वं द्वयोः पर्यायतो यदि। उपमेयोपमा सा स्याद्द्विविधैषा प्रकीर्तिता ॥' इत्यर्थः। **अव्याप्तीति**। 'तद्वल्गुना युगपदुन्मिषितेन तावत्' इत्यत्राव्याप्तिः। 'रजोभिः

१ अविषु (मेषेषु) रता चिन्ता मनोव्यापारो यस्य ईदृशो वृकः, निरन्तरचिन्तः पिशुनः।
२ सदयं सच्चित्तम्, कृपाचार्यसहितं च भारतम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

इति स्वयं लक्षणमाहुः । अस्यार्थः संक्षेपेण सपदकृत्यस्तदुक्तरीत्या सहृदयानां सौकर्यायोच्यते—अन्योन्येनेति । अन्योन्यप्रतियोगिकत्वविशिष्टा व्यक्त्या व्यञ्जनाव्यापारेण वृत्त्यन्तरेण शक्त्या वा बोध्या वेद्या एकधर्माश्रया एकधर्मप्रयोज्या या उपमा सा उपमेयोपमा मतेत्यन्वयः । अन्योन्येनेति विशेषणादिदं तच्च सममित्युभयविश्रान्तोपमाया निरासः । अत्रान्योन्यप्रतियोगिकत्वस्य व्यञ्जन[1]व्यापारमात्रगम्यत्वेनोपमायाश्च शक्तिवेद्यतया परस्परनिरपेक्षेणैकेन व्यापारेणान्योन्यप्रतियोगिकत्वविशिष्टायास्तस्या अवोधनात्, परस्परनैरपेक्ष्यस्यात्र वाकारेणाभिधानात् । एकधर्माश्रयेति विशेषणात् 'रजोभिर्भूरिव द्यौर्घनसंनिभैर्गजैश्च द्यौरिव भूः' इति कस्यचित्पद्यस्यार्थे परस्परोपमायां नातिव्याप्तिः, तत्रोपमाप्रयोजकधर्मैक्याभावात् । भूतलोपमानिकायां प्रयोजकस्य रजसामनुगामिधर्मस्य, नभस्तलोपमानिकायां प्रयोजकस्य घनसदृशगजानां बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नधर्मस्य च भेदात् । व्यक्त्येति च विशेषणं व्यङ्ग्योपमेयोपमासंग्रहार्थमितीदमुपमेयोपमात्वप्रयोजकं लक्षणमिति, तन्न ।

स्यन्दनोद्भूतैः' इत्यत्रातिव्याप्तिरिति भावः । तृतीयार्थः प्रतियोगित्वमित्याशयेनाह—**अन्योन्यप्रतीति** । लक्षणाया असंभवादाह—**शक्त्येति** । इवादिसत्त्वे इति भावः । **विश्रान्तेति** । उभयत्र पर्यवसिता न श्रौती तस्यामित्यर्थः । **शक्तीति** । समपदेत्यादिः । ननु मिथो निरपेक्षत्वं न निविष्टमत आह—**परस्परेति** । अन्यथा पक्षान्तरकथनासंगतेरिति भावः । **अर्थ इति** । अर्थरूपायां तस्यामित्यर्थः । **रजसामिति** । प्रयोजकीभूतरजोभिन्नानुगामिधर्मस्येत्यर्थः । समानविभक्तिकत्वस्येव समानवचनत्वस्याभेदान्वये न तन्त्रत्वमिति भावः । एवमग्रेऽपि । घनगजयोर्भेदेन साधारणत्वं कथमत आह—**बिम्बेति** । **प्रयोजकमिति** । अनुगताननतिप्रसक्तलक्षणमात्रं तु 'सदृशस्य तृतीयस्य व्यवच्छेदाय यद्द्वयोः । अन्योन्येनोपमेयत्वमुपमेयोपमा मता ॥' इति द्रष्टव्यम् । अत्रान्योन्येनेति विशेषणम् 'अहमेव गुरुः सुदारुणानाम्' इति प्रतीपविशेषव्यावृत्त्यर्थमिति

---

१ अयं भावः—'इदं तच्च समम्' अत्र उपमा तु समम् इति शब्दवाच्यतया अभिधागम्या, अन्योन्यप्रतियोगिकत्वम् अर्थात् 'इदं तेन समम्, तच्च अनेन समम्' इति परस्परोपमानभावस्तु व्यञ्जनया गम्यः । ततश्चास्यामुपमेयोपमायां शक्तिव्यापारस्य व्यञ्जनाव्यापारस्य चेत्युभयोरपेक्षणात् । परस्परनिरपेक्षेण एकेन व्यापारेण (व्यक्त्या शक्त्या वा) बोध्यत्वं नास्ति । द्वयोः परस्परनिरपेक्षत्वं तु वाशब्देन प्रोक्तमेव ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

'अहं लतायाः सदृशीत्यखर्वं गौराङ्गि गर्वं न कदापि यायाः।
गवेषणेनालमिहापरेषामेषापि तुल्या तव तावदस्ति ॥'

अत्रान्योन्यप्रतियोगिकत्व[1]विशिष्टाया उपमायास्तनुत्वादिरूपैकधर्मा[2]श्रयाया वृत्त्यन्तरेण शक्त्या बोधनादुपमेयोपमात्वापत्तेः। न चात्रान्योन्यप्रतियोगिकत्वमुपमायां न प्रतीयते, लतादिसंबन्धिसादृश्याश्रय[3]त्वस्यैवास्मत्पदार्थेऽन्वयादिति वाच्यम्। 'मुखस्य सदृशश्चन्द्रश्चन्द्रस्य सदृशं मुखम्' इत्युपमेयोपमायामव्याप्तेः। न ह्यहं लताया इत्यत्रोपमेयोपमा भवितुमर्हति। गर्वमात्रनिरासपरत्वेनोत्तरार्धोपमायास्तृतीयसदृशव्यवच्छेदाप्रतिपत्तेः[4]। अत एव अन्यान्यपि तव सदृशानि सन्त्येव तेषां गवेषणेन किं फलमित्येतदर्थकं गवेषणेनेत्युत्तरार्धं संगच्छते। तृतीयसब्रह्मचारिव्यवच्छेदो ह्युपमेयोपमाजीवितमित्यालंकारिकसिद्धान्तः। अन्यथा 'भुवस्तलमिव व्योम कुर्वन्व्योमेव भूतलम्' इत्यत्राप्युपमेयोपमात्वनिवारणप्रयासवैयर्थ्यापत्तेः।

भावः। **अहमिति**। लतानुयोगिकसादृश्याश्रयाहमित्यर्थः। अखर्वं महान्तम्। एषापीति। त्वदनुयोगिकसादृश्यप्रतियोगिकेत्यर्थः। अत्रेत्यस्य इतीत्यादिः। तनुत्वेत्यस्य अनुपात्तेत्यादिः। **लतादीति**। लताद्यनुयोगिकसादृश्यप्रतियोगिकत्वस्यैवेत्यर्थः। एवेन सादृश्यव्यवच्छेदः। सदृशादिपदानां धर्मिबोधकत्वात्। एवं च सादृश्यस्य तत्रान्वये इयम्, न तु तत्रेति भावः। **मुखस्येति**। अत्रापि सदृशपदसत्त्वेन तत्तुल्ययोगक्षेमत्वादिति भावः। नन्वेवं तथा दुर्वचमिति यथैतत्संग्रहस्तथाह—**लताया इति**। अस्यापि संग्रह इष्ट एवेत्यतिव्याप्तिर्नात आह—**न ह्यहमिति**। ननु तन्मात्रपरत्व एव किं बीजमत आह—**अत एवेति**। तत्परत्वेन तस्याः साफल्यादेवेत्यर्थः। उत्तरार्धं तदेकदेशः। अन्यथा तुर्यचरणेनैवेष्टार्थलाभे मध्ये एतत्कथनानर्थक्यं स्पष्टमेवेति भावः। नन्वेवमपि तृतीयसदृशव्यवच्छेदप्रतीतावेवेयमित्यत्र किं विनिगमकमत आह—**तृतीयेति**। **सब्रह्मेति**। सदृशेत्यर्थः। एवमग्रेऽपि बोध्यम्। 'सिद्धान्त' इति पाठः। 'सिद्धान्तात्'

---

१ परस्परोपमानभावाया इत्यर्थः।

२ अत्र तनुत्वादिर्धर्मोऽर्थबलादाक्षिप्यते। तमेकं धर्ममाश्रित्य सेयमित्यर्थः।

३ 'लतायाः सदृशी, तव तुल्या' इति कथनात् सादृश्याश्रयभूतस्य सदृशस्य धर्मिण एवान्वयो न सादृश्यस्येति एकदेशिनः समाधानम्।

४ पूर्वोक्तप्रकारेण एकधर्माश्रयेतिविशेषणान्निवारणयत्नेऽपि परस्परोपमायां पुनरप्युपमेयोपमात्वं प्रसज्येतैव। तृतीयसदृशव्यवच्छेदफलकत्वस्वीकारे तु नात्र प्रसक्तिः, तृतीयसदृशव्यवच्छेदे तात्पर्याभावात्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

न च तृतीयसदृशव्यवच्छेदफलकत्वमुपमाविशेषणं वाच्यम्, विशेषणान्तरवैयर्थ्यापत्तेः । विशेषणव्यावर्त्यानामाधुनिकविशेषणेनैव वारणात् । अन्योन्यप्रतियोगिकत्वविशिष्टा उपमा एकवृत्तिमात्रवेद्येत्यप्ययुक्तमेव । 'खमिव जलं जलमिव खम्' इत्यादौ खजलयोः सादृश्यान्वये प्रतियोगित्वस्य संसर्गत्वेन वृत्त्यविषयत्वात् । वृत्तिवेद्यानां पदार्थानां संसर्गो वृत्त्यवेद्य इत्यभ्युपगमात् । अन्यथा प्रकारतापत्तेः ।

यदप्यलंकारसर्वस्वकृतोक्तम् 'द्वयोः पर्यायेण तस्मिन्नुपमेयोपमा । तच्छब्देनोपमानोपमेयत्वप्रत्यवमर्शः । पर्यायो यौगपद्याभावः । अत एवात्र वाक्यभेदः' इति, तन्न । अत्र द्वयोरिति व्यर्थम् । एकस्योपमानोपमेयात्मकत्वे 'गगनं गगनाकारम्' इत्यादौ वाक्यभेदाभावेन पर्यायाभावादेवाप्रसक्तेः । यदि च स्फुटत्वार्थमुपमानोपमेयत्वयोग्यतासंपादकलिङ्गवचनभेदराहित्यप्रतिपत्त्यर्थं कविसमयप्रसिद्धिस्फोरणार्थं वा द्वयोरिति ग्रहणं स्यात्, अथापि प्रागुदीरिते 'अहं लतायाः सदृशीत्यखर्वम्' इति पद्ये प्रतिपाद्यायामुपमायामतिव्याप्तेः ।

'तद्वल्गुना युगपदुन्मिषितेन ताव-
त्सद्यः परस्परतुलामधिरोहतां द्वे ।

इत्यपपाठः । अन्यथा तस्य तज्जीवितत्वानङ्गीकारे । **वाच्यमिति** । 'अहं लतायाः' इत्यत्रातिव्याप्तिवारणायेदानीं वक्तव्यमित्यर्थः । **विशेषणान्तरेति** । अन्योन्येनेत्यादीत्यर्थः । नन्वेवं कथमुक्तदोषनिरासोऽत आह—**विशेषणेति** । विशेषणान्तरेत्यर्थः । तदुक्तमन्यद्दूषयति—**अन्योन्येति** । **प्रतियोगित्वस्येति** । अनुयोगित्वविशिष्टेत्यादिः । ननु तस्य वृत्तिविषयत्वं कुतो नेत्याह—**वृत्तीति** । उक्तग्रन्थस्यैकवृत्तिमात्रवेद्यत्वे न तात्पर्यं किं तु वृत्तिद्वयवेद्यत्वाभावे । यद्वा तज्जन्यप्रतीतौ यथाकथंचिद्भासमानत्वमेव तन्मात्रवेद्यत्वम् । अस्ति च 'खमिव जलम्' इत्यादौ । नास्ति च तत्रेति तन्निरास इत्याशयेनादोषाच्चिन्त्यमिदम् । **द्वयोरिति** । द्वयोः पर्यायेण तस्मिन्सतीत्यर्थः । अत्रेत्यस्यात इत्यादिः । ननु स्फुटार्थत्वेऽन्येषामपि निवेशः कुतो नात आह—**उपमेति** । तद्भेदेऽपि तद्योग्यतायाः सत्त्वादाह—**कवीति** । इष्टापत्त्या नातिव्याप्तिरत आह—**तदिति** ।

---

१ 'अन्योन्येनोपमा' इति कथनेन परस्परप्रतियोगिकत्वमुपमायाः प्रोक्तम् । 'खमिव जलम्' अत्र खस्य इवपदार्थेनान्वये खप्रतियोगिकं जलानुयोगिकं सादृश्यमित्यर्थे खपदस्याकाशोऽर्थः इवस्य सादृश्यमर्थः । प्रतियोगित्वं तु न कस्याप्यर्थः, स तु संसर्गविधया भासते । स्वयं संसर्गस्तु वृत्त्यवेद्यः, इत्युपमेयोपमा 'एकमात्रवृत्तिवेद्या' इति कथनमसंगतमेवेत्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

प्रस्पन्दमानपरुषेतरतारमन्त-
श्चक्षुस्तव प्रचलितभ्रमरं च पद्मम् ॥'

इति कालिदासपद्ये प्रतिपाद्यायामुपमानोपमेययोर्युगपदुपमेयोपमानभावायामुपमेयोपमायां वाक्यभेदाभावादव्याप्तेश्च। न चात्रापाततः शब्दैक्येऽपि पर्यवसितो वाक्यभेदोऽस्तीति वाच्यम्। तथापि—

'सविता विधवति विधुरपि सवितरति दिनन्ति यामिन्यः।
यामिनयन्ति दिनानि च सुखदुःखवशीकृते मनसि ॥'

इति कस्यचित्कवेः पद्ये परस्परोपमायामतिव्याप्तेः। न चेयमुपमेयोपमेति शक्यते वक्तुम्, सुखसमये दुःखदोऽपि सुखयति, दुःखसमये च सुखदोऽपि दुःखयति इत्येतावन्मात्रस्यार्थस्य विवक्षितत्वात्तृतीयसदृशव्यवच्छेदाप्रतिपत्तेः।

एवम्—

'रजोभिः स्यन्दनोद्धूतैर्गजैश्च घनसंनिभैः।
भुवस्तलमिव व्योम कुर्वन्व्योमेव भूतलम् ॥'

इत्यत्र परस्परोपमायामतिव्याप्तिः। सदृशान्तरव्यवच्छेदफलकत्वेन विशिष्यमाणे तु तस्मिन्नसदुक्त एव पर्यवसानम्।

यच्च विमर्शिनीकारेणोक्तम् "स च वाक्यभेदः शाब्द आर्थश्च। तत्र शाब्दो यथा—'रजोभिः स्यन्दनोद्धूतैः' इत्यादिः। अस्याश्चोपमानान्तरतिरस्कार एव फलम्। अत एवोपमेयेनोपमेत्यन्वर्थाभिधत्वम्" इति, तत्तुच्छम्। न हि 'रजोभिः स्यन्दनोद्धूतैः' इत्यत्रोपमानान्तरतिरस्कारः प्रतीयते। द्वयोरुपमयोरेकधर्मकत्वाभावात्, आद्याया उपमाया अनुगामिधर्म-

---

भावायामिति। उपमेयोपमानात्मिकायामित्यर्थः। विधवतीत्यादीन्याचारक्विबन्तानि। यथासंख्यमन्वयः। **न चेति**। नहीत्यर्थः। तथा च लक्ष्यत्वान्नातिव्याप्तिरिति भावः। मात्रपदव्यवच्छेद्यं स्फुटत्वायाह—**तृतीयेति**। **सदृशान्तरेति**। तृतीयसदृशेत्यर्थः। **विशीति**। विशेषविषयीकृते त्वित्यर्थः। तस्मिन्नुपमानोपमेयत्वे। **असदिति**। तृतीयसदृशव्यवच्छेदेत्याद्युक्ते एवेत्यर्थः। **विमर्शिनीति**। अलंकारसर्वस्वव्याख्याकारेणेत्यर्थः। **स चेति**। मूलीयत्वेन प्रागुक्त इत्यर्थः। अस्या उपमेयोपमायाः। **उपमानान्तरेति**। तृतीयसदृशेत्यर्थः। हि यतः। **अनुगामीति**। रजोरूपेत्यर्थः। **विम्बेति**।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

प्रयोज्यत्वात्, द्वितीयायाश्च विम्बप्रतिविम्बभावापन्नधर्मप्रयोज्यत्वात् । यदपि 'परस्परमुपमानोपमेयत्वमुपमेयोपमा' इति लक्षणं विधाय 'सविता विधवति–' इत्यादि प्रागुक्तपद्यं रत्नाकरेणोदाहारि, तच्च तदीयेनैव 'स चोपमानान्तरनिषेधार्थः' इति ग्रन्थेन विरुद्धम् । न ह्यस्मिन्पद्ये उपमानान्तरनिषेधः प्रतीयत इति प्रागेवावेदनात् । प्रतीयत एवेति चेत्, पुनरपि पृच्छ हृदयमेव स्वकीयम् । इत्यलं विवादेन ।

इयं चोपमेयोपमा यदि कस्याप्यर्थस्योत्कर्षाधायिका तदालंकारः । अन्यथा तु स्ववैचित्र्यमात्रपर्यवसितेति । एवमलंकारान्तरेऽपि ज्ञेयम् ।

अथ ध्वन्यमानेयमुदाह्रियते—

'गाम्भीर्येणातिमात्रेण महिम्ना परमेण च ।
राघवस्य द्वितीयोऽब्धिरम्बुधेश्चापि राघवः ॥'

द्वितीयशब्दस्य सादृश्यविशिष्टे शक्त्यभावाद्व्यक्तिरेव ।

यदि तु लक्षणा तदेदमुदाहरणम्—

'सुधासमुद्रं तव रम्यवाणी वाचं क्षमाचन्द्र सुधासमुद्रः ।
माधुर्यमध्यापयितुं दधाते खर्वेतरामान्तरगर्वमुद्राम् ॥'

अत्र वागादिकर्तृकस्य परस्पराध्यापनस्य बाधान्माधुर्यसंक्रान्तिविशेषस्य लक्षणया बुध्यमानस्य प्रयोजनं स्वप्रयोज्यान्योन्योपमानोपमेयभावः ।

अथ दोषाः—

तत्र तावत्प्रागुक्ता यावन्त उपमाया दोषाः, अनुक्ताश्च विस्तृतिभयात्,

---

घनगजेत्यर्थः । स च मिथ उपमानोपमेयभावश्च । हिः पूर्वहेतुत्वपरामर्शकः । इतीति । अस्य बोध्यमिति शेषः । अतिमात्रेणातिशयितेन । व्यक्तिरेव व्यञ्जनैव । इदं वक्ष्यमाणम् । सुधेति । राजानं प्रति कव्युक्तिः । हे क्षमाचन्द्र, तव रम्यवाणी सुधासमुद्रं माधुर्यमध्यापयितुं संक्रामयितुं सुधासमुद्रश्च तव वाचं माधुर्यमध्यापयितुं च महतीं मानसिकगर्वसूचकाकारव्यक्तिं धत्त इत्यर्थः । लक्षणयेत्यस्याध्यापयितुमिति पदेत्यादिः । एवं मुख्यार्थबाधतद्योगावुक्त्वा प्रयोजनवतीत्वमाह–प्रयोजनमिति । स्वं लक्षणा । तत्प्रतीतिश्च वैयञ्जनिक्येवेति भावः । दोषा इति । अस्या इत्यादिः । उच्यन्त इति शेषः । तत्र वक्तव्यानां तेषां मध्ये प्रागुपमायामुक्ता यावन्तो दोषा इत्यन्वयः । न तत्परिगणनमि-

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

ते सर्वेऽप्युपमात्वाक्रान्तत्वादस्यामपि बोध्याः। अयं पुनरन्योऽपि दोषः—यदेकोपमावैलक्षण्यमपरस्यामुपमायाम्। यथा—'कमलमिव वदनमस्य वदनेन समं तथा कमलम्' अत्र श्रौत्यार्थीकृतं वैलक्षण्यम्। 'कमलति वदनं तस्याः कमलं वदनायते जगति' क्विप्क्यङ्कृतमत्र वैलक्षण्यम्। एवमत्रैव 'पद्मं वदनायते' इति निर्माणे 'वक्त्रायते' इति वा उपमानोपमेयवाचकवैलक्षण्यम्। एवंप्रकारैरनेकैर्वैलक्षण्यं यदि सहृदयोद्वेजकं तदा दोषः॥

इति रसगङ्गाधरे उपमेयोपमाप्रकरणम्।

अथानन्वयः—

द्वितीयसदृशव्यवच्छेदफलकवर्णनविषयीभूतं यदेकोपमानोपमेयकं सादृश्यं तदनन्वयः॥

स च कस्याप्युपस्कारत्वेऽलंकारः। अन्यथा तु शुद्धः।

'लोहितपीतैः कुसुमैरावृतमाभाति भूभृतः शिखरम्।
दावज्वलनज्वालैः कदाचिदाकीर्णमिव समये॥'

अत्र लोहितपीतकुसुमावृतं भूभृतः शिखरं स्वेनैव कस्मिंश्चित्समये दावज्वालाकीर्णेनोपमीयते, इति तत्सादृश्यवारणाय भूतान्तम्।

इदं वा प्रत्युदाहरणम्—

'नखकिरणपरम्पराभिरामं किमपि पदाम्बुरुहद्वयं मुरारेः।
अभिनवसुरदीर्घिकाप्रवाहप्रकरपरीतमिव स्फुटं चकासे॥'

अत्रापि नखकिरणपरम्पराभिरामं हरेः पदाम्बुजं स्वात्मनैव सुरदीर्घिकाप्रवाहप्रकरपरीतेनोपमीयते। संप्रति सुरदीर्घिकाप्रवाहेण भगवत्पादाम्बुरुहस्य संबन्धाभावात्सुरनिम्नगोत्पत्तिकालावच्छिन्नस्य तस्योपमानताव-

---

त्याह—**अनुक्ताश्चेति**। ननूपमादोषा अत्र कथमत आह—**उपमात्वेति**। अत एवास्या एव भेद इति प्रतिज्ञावाक्ये उक्तम्। तद्वृत्त्यन्यदोषमाह—**अयं पुनरिति**। **इति वेति**। कमलमित्यादिः। निर्माणे इत्यस्यानुषङ्गः। उपसंहरति—**एवमिति**। यदीत्यनेन तदभावेऽदुष्टत्वमेवेति सूचितम्॥ इति रसगङ्गाधरमर्मप्रकाशे उपमेयोपमाप्रकरणम्॥

शुद्ध इति। स्ववैचित्र्यमात्रविश्रान्त इत्यर्थः। भूभृतः पर्वतस्य। कदाचित्समये तैराकीर्णं स्वमिवेत्यर्थः। स्फुटत्वाय प्रत्युदाहरणान्तरमाह—**इदं वेति**। अत एवाह—**अत्रापीति**। स्वात्मनैव पदाम्बुजद्वयेनैव। संप्रति वर्णनकाले। तस्य प्रवाहस्य। अत्र

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

गमायाभिनवेतिं प्रवाहविशेषणम् । नह्यत्र सादृश्यवर्णनस्य फलं द्वितीयसब्रह्मचारिव्यवच्छेदः, तस्याप्रतिपत्तेः ।

'स्तनाभोगे पतन्भाति कपोलात्कुटिलोऽलकः ।
सुधांशुबिम्बतो मेरौ लम्बमान इवोरगः ॥'

इति कल्पितोपमानिकायामुपमायामतिप्रसङ्गवारणायैकोपमानोपमेयकमिति । अत्रासत उपमानस्य कल्पनया सदुपमानं नास्तीति द्वितीयसदृशव्यवच्छेदस्यास्ति प्रतीतिः ।

उदाहरणममृत(पीयूष)लहर्याख्ये मदीये गङ्गास्तवे—

'कृतक्षुद्राघौघानथ सपदि संतप्तमनसः
समुद्धर्तुं सन्ति त्रिभुवनतले तीर्थनिवहाः ।
अपि प्रायश्चित्तप्रसरणपथातीतचरिता-
न्नरानूरीकर्तुं त्वमिव जननि त्वं विजयसे ॥'

यथा वा—

'इयति प्रपञ्चविषये तीर्थानि कियन्ति सन्ति पुण्यानि ।
परमार्थतो विचारे देवी गङ्गा तु गङ्गेव ॥'

पूर्वपद्ये वाच्योऽनुगामी धर्मः । इह तु व्यङ्ग्य इति विशेषः । तुशब्दोऽयं तीर्थान्तरेभ्यो वैलक्षण्यं प्रतिपादयंस्तत्प्रयोजकं भगवद्वासुदेवा-

---

प्रत्युदाहरणद्वये । द्वितीयसब्रह्मेति । द्वितीयसदृशेत्यर्थः । अनन्वय्यर्थनिबन्धनवशाद्धि द्वितीयसदृशव्यवच्छेदः फलति । नहि धर्मान्तरावच्छिन्नत्वस्य धर्मान्तरावच्छिन्नत्वेन साधर्म्यमनन्वयि । अत एवोपमेयतावच्छेदकोपमानतावच्छेदकयोर्भेद एव साधर्म्यघटको न तु धर्मिणोः इत्युक्तं प्राक् । एवं चानन्वय्यर्थनिबन्धनप्रयोज्यद्वितीयसदृशव्यवच्छेदफलकसादृश्यवर्णनमनन्वयः । एकोपमानोपमेयकत्वविशेषणं चात्रैवार्थे तात्पर्यग्राहकम् । अन्यथा धर्मिभेदादेव तत्र वारणेन तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेवेति भावः । तदाह—तस्येति । तद्व्यवच्छेदस्येत्यर्थः । असत इति । तथा च धर्मिभेदः स्पष्टोऽत्र । नास्तीति । अन्यथा तावत्पर्यन्तधावनं व्यर्थं स्यादिति भावः । अथ अल्पपापकरणानन्तरम् । सपदि तत्कालमेव । न तु कालान्तरे । प्राक्तनसुकृतोद्रेकादिति भावः । अपीति । प्रायश्चित्तप्राप्तिविषयत्वातिक्रान्ताचरणकानपीत्यर्थः । नरानिति पूर्वार्धेऽपि विशेष्यम् । निष्पापत्वेन स्वीकर्तुम् । जननि गङ्गे । उदाहरणान्तरदाने बीजमाह—पूर्वेति । विजयसे इति वाच्यः सर्वोत्कर्षरूप इत्यर्थः । इह तु इति । स एवानुगामीति शेषः । पूर्ववदत्र स्पष्टवैलक्षण्याभावादाह—तुशब्दोऽयमिति । 'तुशब्दोऽत्र' इवि पाठान्तरम् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

त्मकत्वं धर्मं श्रीगङ्गायां व्यनक्ति। उभयत्रापि श्रीगङ्गाविषयकरत्युपस्कारकत्वादलंकारोऽयम्। विम्बप्रतिबिम्बभावापन्नो धर्मस्त्वत्र नास्ति। तस्मिंश्च सति किंचिद्धर्मावच्छिन्नेन स्वेन सादृश्यस्य धर्मान्तरावच्छिन्ने स्वस्मिन्नन्वये बाधकाभावात्सदृशान्तरव्यवच्छेदाप्रतिपत्तेश्चानन्वय एव न स्यात्।

स च पूर्णो लुप्तश्चेति तावद्विविधः। पूर्णस्तूपमावत्षड्विधोऽपि संभवति।

यथा—

'गङ्गा हृद्या यथा गङ्गा, गङ्गा गङ्गेव पावनी।
हरिणा सदृशो बन्धुर्हरितुल्यः परो हरिः॥
गुरुवद्गुरुराराध्यो गुरुवद्गौरवं गुरोः॥'

लुप्तेष्वपि धर्मलुप्तः पञ्चविधोऽपि संभवति, प्रागुक्ते सार्धपद्ये धर्मवाचकपदमपहाय पदान्तरदाने। तथा वाचकलुप्तः—

'रामायमाणः श्रीरामः सीता सीतामनोहरा।
ममान्तःकरणे नित्यं विहरेतां जगद्गुरू॥'

इत्यत्र क्यङ्समासयोः।

एवम्—

रतीति। कविनिष्ठेत्यादिः। अत्र उभयत्र। बाधकाभावादिति। चो वाक्यालंकारे, हेतौ वा। सदृशान्तरव्यवच्छेदाप्रतिपत्तावन्वये बाधकाभावो हि हेतुः। स च अनन्वयश्च। षड्विधोऽपीति। श्रौतार्थयोस्तयोः प्रत्येकं वाक्यसमासतद्धितगामित्वेनेति भावः। गङ्गेति। अत्राद्यपादे श्रौतो वाक्यगः पूर्णः। द्वितीयपादे समासगः श्रौतः पूर्णः। तृतीयपादे आर्थो वाक्यगः पूर्णः। तुर्यपादे समासग आर्थः पूर्णः। पञ्चमपादे 'तेन तुल्यं—' इति वतेः सत्त्वादार्थः स तद्धितगः पूर्णः। षष्ठपादे 'तत्र तस्येव' इति वतेः सत्त्वाच्छ्रौतस्तद्धितगः पूर्ण इति ध्येयम्। 'लुप्तेष्वपि' इति पाठः। भेदेष्विति शेषः। निर्धारणे एकवचनासंगतेः। पञ्चविधोऽपीति। श्रौतो वाक्यगः, आर्थो वाक्यगः, श्रौतः समासगः, आर्थः समासगः, आर्थस्तद्धितगश्चेत्येवमित्यर्थः। पूर्वं तेषामेवोदाहृतत्वादिति भावः। पदान्तरेति। 'गङ्गा राजन्यथा गङ्गा गङ्गा गङ्गेव सर्वदा। हरिणा सदृशो विष्णुर्विष्णुतुल्यः सदा हरिः॥ गुरुवद्गुरुरास्तेऽस्मिन्मण्डले गुरुवद्गुरोः॥' इति न्यास इत्यर्थः। कर्मणमुल्गतमुदा-

---

१ किंचिद्धर्मावच्छिन्नेन स्वेन सह धर्मान्तरावच्छिन्नस्य स्वस्य सादृश्यवर्णने हि बिम्बप्रतिबिम्बभावापन्नसाधारणधर्मकः 'अनन्वयः' उदाहृतो भवेत्। एवं सति सादृश्यस्यान्वयो जात एव। तथा च 'न अन्वयः सादृश्यस्य, इत्यनन्वयः' इति सदृशान्तरव्यवच्छेदरूपं स्वारस्यं न सिध्यति। इति न बिम्बप्रतिबिम्बतासंभवः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

'लङ्कापुराददतितरां कुपितः फणीव निर्गत्य जातु पृतनापतिभिः परीतः ।
क्रुद्धं रणे सपदि दाशरथिं दशास्यः संरब्धदाशरथिदर्शमहो ददर्श ॥'

एवं कर्तृणमुलादावप्यूह्यम् ।

'अम्बरत्यम्बरं यद्वत्समुद्रोऽपि समुद्रति ।
विक्रमार्कमहीपाल तथा त्वं विक्रमार्कसि ॥'

अत्र वाक्यार्थावयवेष्वनन्वयेषु धर्मवाचकयोर्लोपः । मुखवाक्यार्थस्त्व-नन्वयफलेन निरुपमत्वेन समानधर्मेण प्रयोजितो मालोपमैव[1] । एषा च ज्ञानसौकर्यायात्रैव निरूपिता ।

'एतावति प्रपञ्चेऽस्मिन्सदेवासुरमानुषे ।
केनोपमीयतां तज्ज्ञै रामो रामपराक्रमः ॥'

अत्र वाचकधर्मोपमानानां लोपः । अत्र चोपमानलुप्तादयोऽन्ये भेदा असंभवादहृद्यत्वाच्च नोदाहृताः ।

यत्तु—''तेन तदेकदेशेनावसितभेदेन वोपमानतया कल्पितेन सादृश्य-मनन्वयः । उपमेयेनैवोपमानतया कल्पितेनोपमेयस्यामुखावभासमानसा-धर्म्यापादनमेकोऽनन्वयः । उपमेयैकदेशस्य तथैवोपमानताकल्पनमपरः । उपमेयस्यैव प्रतिबिम्बत्वादिना भेदेनावसितस्य तत्त्वकल्पनं तृतीयः ।

आद्यो यथा—'युद्धेऽर्जुनोऽर्जुन इव प्रथितप्रतापः' इत्यादि ।

हरति—एवं लङ्केति । ईदृशो दशास्यो रणे क्रुद्धं सपदि दाशरथिं संरब्धदाशरथितुल्यं ददर्शेत्यर्थः । संरब्धदाशरथिरिव दृश्यते इति कर्मणि णमुल् । धर्मवाचकलुप्तमुदाहरति—अम्बरेति । अत्र सर्वत्राचारे क्विप् । अम्बरमाकाशम् । ननु कोऽसौ वाक्यार्थो यदवयवा-स्त्रयोऽनन्वया अत आह—मुख इति । मुख्य इत्यर्थः । 'मुख्य' इति पाठस्तूचितः । ननु मालोपमा नैवास्ति पूर्वमनुक्तत्वादत आह—एषा चेति । मालोपमा चेत्यर्थः । अत्रैव अनन्वयप्रकरण एव वाचकधर्मोपमानलुप्तमुदाहरति—एतेति । तज्ज्ञै रामस्वरूपज्ञैः । न्यूनतां निराचष्टे—अत्र चेति । संभवेऽप्याह—अहृद्येति । तेनेत्यस्यार्थमाह—उपेति । अमुखेति । अमुख्येत्यर्थः । तदेकदेशेनेत्यस्यार्थमाह—उपेति । तथैव उपमेय-वत् । अवसितभेदेनेत्यस्यार्थमाह—उपेति । प्रतिबिम्बोऽत्र लौकिकः । अवसितस्य निश्चि-

---

[1] वाक्यार्थस्य अवयवभूताः–अम्बरम् अम्बरति, समुद्रः समुद्रति, विक्रमार्क त्वं विक्रमार्कसि, इति त्रयो विकीर्णा अनन्वयाः । 'यद्वत् समुद्रः ··· ···तथा त्वं विक्रमार्कसि' इति प्रधानवाक्यार्थः (यद्वत्तथापदप्रतिपादितः) तु निरुपमत्वरूपं साधारणधर्ममादाय मालोपमैव न अनन्वयः । (समुदितेन उपमाया एव प्रतीतेः) ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

द्वितीयो यथा—

'एतावति प्रपञ्चे सुन्दरमहिलासहस्रभरितेऽपि।
अनुहरति सुभग तस्या वामार्धं दक्षिणार्धस्य॥'

तृतीयो यथा—

'गन्धेन सिन्धुरधुरंधरवक्त्र मैत्री-
मैरावणप्रभृतयोऽपि न शिक्षितास्ते।
तत्त्वं कथं त्रिनयनाचलरत्नभित्ति-
स्वीयप्रतिच्छविषु यूथपतित्वमेषि॥'

एषूपमानान्तरविरहस्त्रिष्वपि भेदेषु गम्यते। इत्यनन्वयस्त्रिविधः।" इति रत्नाकरेणोक्तम्। तन्न। उपमानान्तरविरहप्रतीतिमात्रादेवानन्वयत्वे 'स्तनाभोगे पतन्भाति—' इत्यत्रोपदर्शितायाः कल्पितोपमाया अपि तथात्वापत्तेः। यद्यर्थातिशयोक्तावतिप्रसक्तेश्च। तादृशप्रतीतिफलकैकोपमानोपमेयकसादृश्यस्य तत्त्वे पुनः कथं नाम वामार्धदक्षिणार्धयोर्भिन्नयोः सादृश्ये तद्भेदत्वोपन्यासः। न च स तदेकदेशस्तत्प्रतिबिम्बश्चेत्येतदन्यतमप्रतियोगिकसादृश्यमनन्वयः इति क्वातिव्याप्तिर्वेति वाच्यम्। नास्त्यन्वयोऽस्येति

तस्य। तत्त्वेति। उपमानत्वेत्यर्थः। महिला स्त्री। दक्षिणार्धस्येति कर्मणः शेषत्वविवक्षायां षष्ठी। अत्रोपमेयं समुदिता नायिका। गन्धेनेति। हे सिन्धुरधुरंधरवक्त्र गजश्रेष्ठमुख गणपते, ऐरावणप्रभृतयोऽप्यैरावतादयोऽपि ते त्वया गन्धेन सुगन्धेन मैत्रीं न शिक्षिताः। यद्वा गन्धेन संबन्धेन लेशेन गर्वेण वा। अपिर्गन्धपदोत्तरं मैत्रीपदोत्तरं वा योज्यः। तत्तस्मात्कारणात्त्वं कैलासाचलरत्नखचितभित्त्याधारकस्वप्रतिबिम्बेषु यूथपतित्वं दिग्गजत्वं कथमेषीत्यर्थः। उपमानान्तरविरह इति। तत्राद्ये स्फुट एव। द्वितीये तदवयवस्य तदवयवान्तरोपमया तस्यां निरुपमत्वं सिद्ध्यति। अन्यथा तत्सदृशपदार्थावयवेनैवैतदवयवस्योपमां दद्यात्। तृतीयेऽपि प्रतिबिम्बस्योपमानत्वकल्पनयान्यस्योपमानस्याभावो गम्यते। तथात्वेति। अनन्वयत्वेत्यर्थः। इष्टापत्तावाह—यद्यर्थेति। तादृशेति। उपमानान्तरविरहेत्यर्थः। सादृश्यविशेषणमुभयत्र। तत्त्वे अनन्वयत्वे। पुनःशब्दस्तुशब्दार्थे। भिन्नयोरिति। तथा च द्वितीयविशेषणाभाव इति भावः। तद्भेदत्वेति। अनन्वयविशेषत्वेत्यर्थः। सेति। उपमेयेत्यर्थः। इदानीमाद्यविशेषणं न

---

१ 'यद्यर्थोक्तौ च कल्पनम्' इति काव्यप्रकाशोक्ततृतीयातिशयोक्त्युदाहरणे—'राकायां यदि चन्द्रस्य निष्कलङ्कं वपुः स्यात्तर्हि तस्या मुखं पराभूयेत' इत्यादौ पूर्णचन्द्रस्य निष्कलङ्कता न संभवतीति निरुपमं तस्या मुखमित्यर्थः प्रतीयते, तत्श्चात्रातिव्याप्तिरित्यर्थः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

योगार्थविरहेण तदेकदेशसादृश्यस्यानन्वयपदार्थत्वासंभवात् । अपि चानन्वये 'गगनं गगनाकारम्' इत्यादावुपमेयस्यैवोपमानत्वेनोपन्यासादुपमेयातिरिक्तोपमानविरहप्रतीतिद्वारा निरुपमत्वमुपमेयगतं सिद्ध्यति । अत्र च वामार्धस्योपमेयस्य दक्षिणार्धरूपोपमानकथनेन निरुपमत्वं विरुद्धमेव । कान्तागतनिरुपमत्वप्रत्ययस्तु नानन्वयस्य फलं भवितुमर्हति, तस्या अनुपमेयत्वात् ।

यदपि चालंकारसर्वस्वकृता 'अनन्वयध्वनित्वमत्र भविष्यति । अन्यथाऽलंकारध्वनेर्विषयापहारः स्यात्' इत्युक्तम्, तदपि तुच्छम् । अस्य ह्युपमाननिषेधफलकमभिन्नोपमानोपमेयकं सादृश्यं स्वरूपमित्युक्तम् । प्रकृते च वामार्धदक्षिणार्धयोस्तद्बाधितमित्युक्तमेव । कान्तायाः पुनरुपमाननिषेधस्य व्यङ्ग्यत्वेऽपि अभिन्नोपमानोपमेयक[1]सादृश्यस्य स्वरूपस्याप्रत्ययात् । नहि निरुपमत्वप्रतीतिषु सर्वस्वभिन्नोपमानोपमेयकसादृश्यप्रतीतिपूर्वकत्वमिति नियमोऽस्ति । कल्पितोपमातिशयोक्त्योरसमालंकारध्वनौ च व्यभिचारात् । तस्मान्नास्त्येवात्रानन्वयगन्धोऽपि ।

देयम् । तद्विरहस्य नान्तरीयकत्वादिति भावः । **विरहेणेति** । अबाधितत्वादिति भावः । ननु रूढमेवानन्वयपदमत आह—**अपि चेति** । अत्र द्वितीयभेदे च । निरुपमत्वं एपूपमानान्तरेत्यादिना प्रतिपादितम् । ननु तेन ग्रन्थेन कान्तायां निरुपमत्वं प्रतिपादितं न तत्रात आह—**कान्तेति** । **अनन्वयध्वनित्वमिति** । तद्वामार्धं दक्षिणार्धमनुहरतीत्युच्यतां सोऽनुहरतीति व्यङ्ग्यमिति भावः । एवं चास्य हीत्यादिना किमुच्यते तद्विचार्यं सहृदयैः । ईदृशव्यङ्ग्यव्यञ्जने उपायाभाव इत्यपि कश्चित् । अत्र द्वितीयलक्ष्ये । हि यतः । अस्यानन्वयस्येदं स्वरूपमित्युक्तमतस्तत्तुच्छमित्यर्थः । तदुपपादयति—**प्रकृते चेति** । तत् अभिन्नोपमानोपमेयकं सादृश्यं तयोर्भेदात् । ननु कान्तागतनिरुपमत्वस्य व्यङ्ग्यत्वेन तस्या एवोपमेयाया उपमानत्वकल्पनेन तादृशसादृश्यप्रतीतिस्तयोस्तस्य बाधितत्वेऽप्यस्त्येवात आह—**कान्ताया इति** । सादृश्येऽप्यन्वयः । **कल्पितोपमेति** । स्तनाभोगे इत्यत्रेत्यर्थः । **अतीति** । यद्यपीतीत्यर्थः । उपसंहरति—**तस्मादिति** । सैव त्वदागमन-

---

१ अभिन्नोपमानोपमेयकमुपमाननिषेधफलकं सादृश्यमनन्वय इत्युक्त्या अत्र कान्तागतः केवलमुपमाननिषेधः प्रतीयते, न तादृशं सादृश्यम् । ततश्च नात्राऽनन्वयः । ननु उपमाननिषेधेनैव अभिन्नोपमानोपमेयकं सादृश्यमपि स्वतः प्रतीयेत इति शङ्कां हृदि निधाय स्वयं परिहरति—न हि निरुपमत्वप्रतीत्यादिना ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

यच्च "अयमनन्वयो व्यङ्ग्योऽप्यस्ति ।

यथा—

'अद्य या मम गोविन्द जाता त्वयि गृहागते ।
कालेनैषा भवेत्प्रीतिस्तवैवागमनात्पुनः ॥'

अत्र गृहागतं श्रीकृष्णं प्रति विदुरवाक्ये इयं त्वदागमनप्रभवप्रीतिर्बहुकालव्यवहितेन पुनरपि त्वदागमनेनैव भवेत् नान्येन, इत्युक्तिभङ्ग्या त्वदागमनप्रभवप्रीतेः सैव सदृशी न त्वितरप्रभवा इति व्यज्यते" इत्यप्पयदीक्षितैरभिहितम्, तदपि न । अमुष्यास्त्वदागमनप्रभवायाः प्रीतेर्वारान्तरत्वदागमनप्रभवा प्रीतिः सदृशीति प्रत्ययस्य सर्वजनसिद्धतया श्रीकृष्णागमनजन्यप्रीतिसामान्यावयवयोर्द्वयोः प्रीतिव्यक्त्योः सादृश्यस्याबाधितत्वाद्योगार्थाभावेनानन्वय एव नायं भवितुमर्हति । 'स्वस्मिन्सादृश्यस्यान्वयाभावादनन्वयः' इत्युपमाप्रकरणे स्वयमेवाभिधानात् । उपमेयस्य प्रीतिव्यक्तिविशेषस्य सदृशान्तरव्यवच्छेदे बाधात्, तादृशप्रीतिसामान्यस्य चावयविनो निरुपमतया प्रतीयमानस्यानुपमेयत्वात्पूर्वोदाहरणतुल्यमेवैतत् ।

प्रभवैव । **अमुष्या इति** । यत इत्यादिः । व्यक्त्योदितभेदेनेति शेषः । **योगार्थेति** । अनन्वयपदयोगार्थेत्यर्थः । ननु, रूढमेवानन्वयपदमभिमतमत आह—**स्वस्मिन्निति** । **व्यवच्छेदे बाधादिति** । तस्य व्यवच्छेदकरणेऽसामर्थ्यादित्यर्थः । कालान्तरस्थप्रीतिव्यक्तिविशेषस्य सदृशस्य सत्त्वादिति भावः । **तादृशेति** । श्रीकृष्णागमनजन्येत्यर्थः । **पूर्वोदाहरणेति** । अनुहरतीत्युदाहरणेत्यर्थः । नन्ववयविनो निरुपमत्वप्रतीतिवन्मध्ये

---

१ श्रीकृष्णागमनजन्यं प्रीतिसामान्यम् अवयवि । तस्याऽवयवभूते—अद्य कृष्णागमनजन्या प्रीतिः, वारान्तरे संभाव्यमानकृष्णागमनजन्या प्रीतिश्च । तत्र उपमेया या (अवयवभूता) अद्यतनी प्रीतिस्तस्याः सदृशान्तरव्यवच्छेदः (स्वसदृशस्य अन्यस्याऽभावः अर्थात् निरुपमत्वम्) बाधितः (न भवितुमर्हति) वारान्तरे संभाव्यमानया प्रीत्या सह सादृश्यस्य प्रतीतत्वात् । यदि तु अवयविभूतस्य कृष्णागमनजन्यप्रीतिसामान्यस्य निरुपमत्वमादाय अनन्वयत्वं साध्यते तर्हि तत् (प्रीतिसामान्यम्) उपमेयं न । उपमेयस्यैव सादृश्यानन्वयः (निरुपमत्वम्) अनन्वयालंकारे विवक्षितः न तु यस्य कस्यचिदनुपमेयस्यापि । अत एव रत्नाकरोपस्थापितवामार्धदक्षिणार्धयोरुपमाविचारे पूर्वं प्रोक्तम्—'कान्तागतनिरुपमत्वप्रतीतिस्तु नानन्वयस्य फलं भवितुमर्हति, तस्या अनुपमेयत्वात्' इति । तथा च पूर्वोदाहरणे (एतावति प्रपञ्चे०) यथा अनन्वयो निरस्तस्तथाऽत्रापीत्याशयः ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

क्वचिदवयवयोरुपमाप्यवयविगतनिरुपमत्वव्यञ्जिकेति स्थिते सामान्यस्य श्रीकृष्णागमनजन्यप्रीतेः सैव सदृशीति मध्ये[1] स्वसादृश्यप्रत्ययकल्पनं पुनर्न सहृदयहृदयमारोढुमीष्टे । रत्नाकरोक्तस्यैवानन्वय[2]प्रकारस्यात्र व्यङ्ग्यतेत्यपि न युक्तम्, तस्य प्रागेव दूषितत्वात् प्रकृतेऽवाच्यत्वात्, स्वयमनन्वयप्रकरणे तस्य प्रतिपादनविरहाच्च ।

इदं पुनरनन्वयध्वन्युदाहरणम्—

"पृष्टाः खलु परपुष्टाः परितो दृष्टाश्च विटपिनः सर्वे ।
भेदेन भुवि न पेदे साधर्म्यं ते रसाल मधुपेन ॥"

अत्र भेदेनेत्युक्त्याऽभेदे सादृश्यमनन्वयात्मकं तु पेदे इति ध्वन्यते ।

सादृश्यप्रतीतिरप्यस्तु अत आह—**क्वचिदिति** । पूर्वोदाहरण इत्यर्थः । सैव श्रीकृष्णागमनजन्यप्रीतिरेव । मध्ये वाच्यव्यङ्ग्यार्थयोर्मध्ये । ननूक्तरीत्या न व्यङ्ग्यत्वं किन्तु रत्ना[3]करोक्तरीत्येति नोक्तदोषोऽत आह—**रत्नेति** । तस्य प्रकारस्य प्रकृतेऽवाच्यत्वात् । अवाच्यत्वे हेतुः प्रागेव दूषितत्वादिति । ननु त्वया दूषितोऽपि न मया दूषितस्तत्राह—**स्वयमिति** । 'अन्यथालंकारध्वनेर्विषयापहारः स्यात्' इति रत्नाकरोक्तिं खण्डयितुमाह—**इदं पुनरिति** । परपुष्टाः कोकिलाः । हे आम्रवृक्ष, तव भुवि भेदेन सादृश्यं भ्रमरेण न पेदे । न गृहीतमित्यर्थः । नगेभ्यः । पर्वतेभ्यः । कपर्दो जटाजूटः । अत्र पूर्वार्धे

---

१ अनयोरवयवभूतयोः प्रीत्योरुपमया 'कृष्णागमनजन्यं प्रीतिसामान्यम् (अवयवि) निरुपमम्' इति व्यज्यते । किन्तु निरुपमापि सा प्रीतिः उपमेया न । तस्या उपमेयत्वसाधनार्थं यद्युच्येत यत् वाच्यायाः अवयवोपमायाः व्यङ्ग्यस्य निरुपमत्वस्य च मध्ये इदमपि प्रतीयतेऽत्र यत् 'श्रीकृष्णागमनजन्यप्रीतिसामान्यस्य सैव प्रीतिः सदृशी, नान्या ।' तथा च अवयविभूतप्रीतिसामान्यस्य निरुपमस्य उपमेयत्वमपि संपन्नमिति स्यादनन्वय इति पूर्वपक्षिण उक्तेः 'सहृदयहृदये नैवंविधा प्रतीतिर्भवितुमर्हति' इति सिद्धान्ते निरासः ।

२ भवद्रीत्या अनन्वयस्य व्यङ्ग्यत्वं मास्तु परं रत्नाकरोक्तेषु त्रिषु प्रकारेषु 'तदेकदेशेन' इत्यादिप्रकारस्य व्यङ्ग्यता स्यात्, इति यदि समाधीयेत, तदपि न । स प्रकारः अनुहरतीत्युदाहरणविचारे पूर्वं खण्डित इति न पुनरिह स वाच्यः । ननु येषु प्रकारेषु भवतैकः खण्डितस्तेभ्योतिरिक्तोऽन्यः प्रकारो ममाभिप्रेत इति शङ्कां परिहरति—स्वयमनन्वयेति । यद्यन्यः प्रकारोऽभिप्रेतस्तर्हि अनन्वयप्रकरणे तत्प्रतिपादनं कर्तव्यमासीत् । किन्तु तस्याभाव एव ।

३ भ्रान्तोऽत्र नागेशः । 'रत्नाकरोक्तस्यैव अनन्वयप्रकारस्यात्र व्यङ्ग्यता—' इति वदतो ग्रन्थकर्तुः अनन्वयस्य प्रकारः (भिदा) विवक्षितः, न तु व्यङ्ग्यताया रीतिः । यतो हि 'प्रागेव दूषितत्वात्' अस्य व्याख्यायां स्वयं नागेशेनैव व्याख्यायते—'तस्य प्रकारस्य दूषितत्वात्' इति । किन्तु ग्रन्थकृता व्यङ्ग्यतायाः प्रकारो न दूषितः, अपि तु अनन्वयस्यैव—इत्यास्तां तावत् ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

यथा वा—

'नगेभ्यो यान्तीनां कथय तटिनीनां कतमया
पुराणां संहर्तुः सुरधुनि कपर्दोऽधिरुरुहे।
कया वा श्रीभर्तुः पदकमलमक्षालि सलिलै-
स्तुलालेशो यस्यां तव जननि दीयेत कविभिः॥'

अत्र कया वा त्वदितरया श्रीभर्तुः पदं सलिलैरक्षालि यस्यामितरस्यां कविभिस्तव तुलालेशोऽपि दीयेतेत्यर्थेन त्वयि पुनः सलिलक्षालितश्रीरमणचरणायां तव तुला दीयेतैवेत्यर्थोऽनन्वयात्मा श्रीगङ्गागतनिरुपमत्वपर्यवसायी इतरपदमहिम्ना व्यज्यते॥

इति रसगङ्गाधरेऽनन्वयप्रकरणम्।

सर्वथैवोपमानिषेधोऽसमाख्योऽलंकारः॥

अयं चानन्वये व्यङ्ग्योऽपि तच्चमत्कारानुगुणतया रूपकदीपकादावुपमेव न पृथगलंकारव्यपदेशं भजते[1]। वाच्यतायां तु स्वातन्त्र्येण चमत्कारितया पृथग्व्यपदेशभाक्।

यथा—

'भूमीनाथ शहाबदीन भवतस्तुल्यो गुणानां गणै-
रेतद्भूतभवप्रपञ्चविषये[2] नास्तीति किं ब्रूमहे।
धाता नूतनकारणैर्यदि पुनः सृष्टिं नवां भावये-
न्न स्यादेव तथापि तावकतुलालेशं दधानो नरः॥'

तादृशव्यञ्जकाभावादाह—**अत्र कया वेति**। पूर्वोदाहरणे भेदेनेत्युक्त्या तादृशव्यङ्ग्यस्य स्फुटं प्रतीतिः। अत्र त्वस्फुटा। अत एवात्रोदाहरणान्तरदानं ध्वनयन्नाह—**इतरपदमहिम्नेति**॥ इति रसगङ्गाधरमर्मप्रकाशेऽनन्वयप्रकरणम्॥

उपमानिषेध इति। साक्षात्परम्परया वेत्यादिः। **तच्चमत्कारेति**। तन्निषेधकृतचमत्कारपरिपोषकतयेत्यर्थः। **पृथगिति**। पृथगलंकारैरित्यर्थः। शहाबदीनेति राज्ञो नाम। **एतद्भूतेति**। अनेन कारणान्तरस्याप्यादौ निर्माणेन तेनाग्रिमसृष्टिकरणयोग्यता सूचिता। अन्यथा तेषामेवासत्त्वादसंगतिः स्पष्टैव। तदाह—**नूतनेति**। प्रसिद्धपञ्चभूतातिरिक्तस्वनिर्मितकारणैरित्यर्थः। अत एव सृष्टेरपि न तत्त्वम्। न स्यादेवेत्यर्थ इतीति

---

१ अनन्वये व्यङ्ग्यः 'असमः' पृथगलंकारव्यपदेशं न भजते, वाच्यस्तु पृथक् चमत्कारितया भजत इत्याशयः।

२ एतैर्वर्तमानैः भूतैः पञ्चमहाभूतैर्जनिते प्रपञ्चविषये।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

यथा वा—

'भुवनत्रितयेऽपि मानवैः परिपूर्णे विबुधैश्च दानवैः ।
न भविष्यति नास्ति नाभवन्नृप यस्ते भजते तुलापदम् ॥'

राजस्तुत्युत्कर्षकत्वादत्रासमालंकारः । आत्यन्तिकः क्वाचित्कश्च सदृशनिषेधोऽसमोपमानलुप्तयोर्विषयः । सर्वथैवोपमाननिषेधेन सादृश्यस्याप्रतिष्ठानान्नोपमागन्धोऽपि ।

यत्तु—

"-'ढुण्ढुलन्तो मरीहसि कण्टककलिआइं केअइवणाइं ।
मालइकुसुमसरिच्छं भमर भमंतो न पावहिसि ॥' इति ।

नेयमुपमानलुप्तोपमा, तस्याः संभवदुपमानानुपादानविषयत्वात् । अपि त्वसमालंकारः" इति रत्नाकरेणोक्तम्, तदसत् । मालतीकुसुमसदृशं भ्रमर भ्रमन्नपि न प्राप्स्यसीत्युक्त्या वर्ततां नाम तत्सदृशं क्वापि, त्वया तु दुष्प्रापमेवेति प्रत्ययादात्यन्तिकोपमाननिषेधाभावादुपमानलुप्तोपमैवेयं भवितुमर्हति नासमालंकारः । अन्यथा मालतीकुसुमसदृशं नास्तीत्येव ब्रूयात्, न तु प्राप्स्यसीति । अथासमालंकारध्वननेनैव चमत्कारोपपत्तेरनन्वयस्य पृथगलंकारता कथमिति चेत्, सत्यम् । दीपकादेरप्युपमाभिव्यक्त्यैव चमत्कारो-

---

शेषः । नृपेति संबोधनम् । पदं स्थानं चिह्नं वस्तु वा । आद्ययोर्भेदसंबन्धः । अन्त्येऽभेदः । कालत्रयासत्त्वमुक्तोदाहरणाद्विशेषः । ननूदाहरणद्वयेऽपि निषेधस्य प्राधान्यात्कथमलंकारत्वमत आह—**राजेति** । अत्र उदाहरणद्वये । ननूपमानलुप्तस्यैव गतार्थोऽयमत आह—**आत्यन्तिक इति** । यथासंख्यमन्वयः । नन्वात्यन्तिकनिषेधेऽपि कुतो नोपमानलुप्तात आह—**सर्वथैवेति** । **निषेधाभावादिति** । संभवदुपमानत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् । अन्यथा तस्येष्टत्वे । एवं वाच्यतायां निषेधस्यासमालंकारे सिद्धेऽनन्वये निषेधस्य व्यङ्ग्यत्वे वासमालंकारस्य ध्वननाङ्गीकारे चमत्कारस्तत एवास्तु नानन्वयकृत इत्यनेनैव गतार्थः स इत्याशयेन शङ्कते—**अथेति** । प्रतिबन्द्या समाधत्ते—**सत्यमिति** । अत एव पूर्वं दृष्टान्तोक्तिः । दीपकादेरित्यस्य पृथगलंकारत्वमित्यत्रान्वयः । हि यतः ।

---

१ असमालंकारे स्वीकृते, अनन्वयस्थले (त्वमिव जननि त्वं विजयसे इत्यादौ) 'तव सादृश्यं जगति नास्ति' इति निषेधस्य व्यङ्ग्यतया तत्कृतेन व्यङ्ग्येन असमालंकारेणैवास्तु व्यपदेशः, किमनन्वयालंकारस्वीकारेणेति शङ्का ।

CC0. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

पपत्तौ कथं नाम पृथगलंकारत्वमिति तुल्यम्[1]। न च दीपकादावुपमाया व्यङ्ग्यत्वेऽपि गुणीभावात्प्रकृते तु स्वसादृश्यस्य स्वस्मिन्नतितमां तिरस्कारेणासमालंकारस्यैव मुख्यतया ध्वननाद्वैषम्यमिति वाच्यम्[2]। यथा हि दीपकसमासोक्त्यादौ गुणीभूतव्यङ्ग्यसत्त्वेऽप्यलंकारत्वं न हीयते एवमनन्वये प्रधान[3]व्यङ्ग्यसत्त्वेऽपीति न किंचिद्विरुद्धम्। अनन्वयशरीरस्य स्वसादृश्यमात्रस्य वाच्यत्वेन वाच्यालंकार[4]व्यपदेशोऽपि सुस्थ एव। दीपका[5]द्यलंकारकाव्ये गुणीभूतस्य व्यङ्ग्यस्य सत्त्वादस्तु नाम गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम्। ध्वनित्वं पुनर्न काप्यलंकृतिकाव्ये दृष्टमिति चेत्, पर्यायोक्तसादृश्यमूलाप्रस्तुतप्रशंसादिकाव्ये ध्वनित्वस्य स्फुटत्वात्। प्राञ्चस्तु नेदमलंकारान्तरमित्यप्याहुः।

अयं चासमालंकारो व्यज्यमानो यथा—

'मयि त्वदुपमाविधौ वसुमतीश वाचंयमे
न वर्णयति मामयं कविरिति क्रुधं मा कृथाः।
चराचरमिदं जगज्जनयतो विधेर्मानसे
पदं न हि दधेतरां तव खलु द्वितीयो नरः॥'

सत्त्वेऽपीति। अलंकारत्वं न हीयते इत्यस्यानुषङ्गः। एवमलंकारत्वव्यपदेशे साधिते वाच्यालंकारव्यपदेशं तस्य साधयति—**अनन्वयेति**। शङ्कते—**दीपकाद्यलंकारेति**। बहुव्रीहिः। **अलंकृतीति**। तद्युक्तकाव्य इत्यर्थः। तथा चैवमित्याद्युक्तिरयुक्तेति भावः। अप्रस्तुतप्रशंसाया अनेकविधत्वादाह—**सादृश्येति**। **अलंकारान्तरमिति**। अत्रोपपत्तिर्व्यतिरेकालंकारप्रकरणे स्फुटीभविष्यति। **त्वदिति**। त्वदुपमावर्णनविषये। वाचं-

---

१ दीपकादौ उपमाया व्यङ्ग्यत्वेपि दीपकादेः पृथग्व्यपदेशस्तत्कृत एव च काव्ये दीपकादिव्यवहारस्तथात्रापीति प्रतिबन्द्या समाधानम्।

२ ननु दीपकादिस्थले उपमा गुणीभूता, ततश्च गुणीभूतां तामादाय न व्यपदेशः, अनन्वयस्थले तु असमालंकारस्य मुख्यतया ध्वनित्वसत्त्वादसमालंकारव्यपदेश एवोचित इति शङ्का।

३ प्रधानीभूततया ध्वनिरूपस्य असमालंकाररूपव्यङ्ग्यस्य सत्त्वेपीत्यर्थः। ननु असमस्य मुख्यतया ध्वननात्तस्यैव प्राधान्येन असमालंकारध्वनिव्यवहारोस्तु तत्र, न अनन्वयालंकारत्वमिति तु न शङ्क्यम्। त्वमिव जननि त्वमित्यत्र गङ्गागतरतेरेव चरमव्यङ्ग्यतया ध्वन्यमानस्यापि असमस्य अलंकारत्वात्। अलंकारत्वस्य व्यङ्ग्यत्वस्य च न मिथो विरोध इति स्थाने स्थाने प्रोक्तमेव ग्रन्थकृता।

४ स्वेनैव स्वस्य सादृश्ये अभिधया प्रतिपाद्ये वाच्योऽनन्वय इत्यर्थः।

५ ननु दीपकादौ उपमाया व्यङ्ग्यत्वेपि वाच्यार्थस्य प्राधान्याद् गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं यत्प्रसिद्धं तदुचितमेव। अनन्वये तु स्वस्य समानता न स्वस्मिन् प्रतितिष्ठतीति तत्र असमालंकारस्य ध्वनित्वम् (प्रधानतया) कथमिवालंकारकाव्ये स्यादुचितमिति शङ्का। पर्यायोक्ताद्यलंकारेषु ध्वनित्वं स्फुटं प्रसिद्धमिति समाधानम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

अत्र य एतावन्तं समयं विधातुर्मानसं नाधिरूढः सोऽग्रेऽपि माना-भावान्नारोहेत्, अतः सर्वथैव नास्तीति गम्यते । एवं च व्यज्यमानोऽप्य-समोऽत्र प्रधानीभूतराजस्तुत्युत्कर्षकतयालंकार एव ।

मुख्यतया ध्वन्यमानोऽयं यथा—

'सदसद्विवेकरसिकैरालोक्य समस्तलोकमथ कविभिः ।
गणिता गगनलतादेर्गणनायां तन्वि तव सदृशी ॥'

अयं क्वचिदुपमानस्य निषेधात्क्वचिच्च साक्षादुपमाया एव । आद्यस्तूप-दर्शितः ।

द्वितीयो यथा—

'पूर्णमसुरै रसातलममरैः स्वर्गो वसुंधरा च नरैः ।
रघुवंशवीरतुलना तथापि खलु जगति निरवकाशैव ॥'

एवं पूर्णतया लुप्ततया चास्यापि यथासंभवं भेदा उन्नेयाः ॥

इति रसगङ्गाधरेऽसमालंकारप्रकरणम् ।

सामान्येन निरूपितस्यार्थस्य सुखप्रतिपत्तये तदेकदेशं निरूप्य तयोरवयवावयविभाव उच्यमान उदाहरणम् ॥

अर्थान्तरन्यासवारणायो[1]च्यमान इति । वचनं च इव-यथा-निदर्शन-

यमे मौनव्रतवति । पदं चरणम् । द्वितीयः सहायः । सदृश इति यावत् । ननु निषेधस्य वाच्यत्वेन कथं तस्य व्यङ्ग्यत्वम्, किं च लिटा भूतनिषेधप्रतिपादनेनात्यन्तिकनिषेधाप्रतीत्या कथमयमत आह—**अत्रेति** । पद्ये इत्यर्थः । एवं च पदधारणनिषेधस्य शाब्दत्वेऽप्युपमाननिषेधस्य व्यङ्ग्यत्वमेवेति भावः । प्राग्वदाह—**एवमिति** । अथ अनन्तरम् । हे तन्वि, तव तुल्या असत्पदार्थगणनायां गणिता । एवं च त्वत्तुल्या असतीति प्राधान्येन ध्वन्यते इति ध्वनिरयम्, नालंकारः । **निरवेति** । निष्प्रसरेत्यर्थः । निराधारेति यावत् । एवं उक्तभेदवत् । अस्याप्यसमालंकारस्यापि ॥ इति रसगङ्गाधरमर्मप्रकाशेऽसमालंकारप्रकरणम् ॥

सुखेति । द्रुततरं बुद्ध्यारूढत्वाय । तयोः सामान्यैकदेशयोः । अवयवावयविभावस्-

---

१ गुणवद्वस्तुसंसर्गाद्याति स्वल्पोपि गौरवम् । पुष्पमालानुषङ्गेण सूत्रं शिरसि धार्यते ॥ इति विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपेऽर्थान्तरन्यासे गुणवद्वस्तुरूपस्य सामान्यस्य तदेकदेशस्य पुष्प-मालायाश्च अवयवावयविभावः (विशेषसामान्यात्मकः) यद्यप्यस्ति, परम् इव-यथादिवाचक-शब्दैरप्रतिपाद्यतया न स उच्यमानः (वाच्यः) ।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

दृष्टान्तादिशब्दैः काव्येषु स्फुटम्। न च इव-यथाशब्दयोः सादृश्यवचनयोरवयवावयविभावे विशेषसामान्यात्मके नास्ति वृत्तिरिति[1] वाच्यम्। लक्षणायाः साम्राज्यात्। अन्यथा ह्युत्प्रेक्षाबोधकतापि दुर्घटा स्यात्।

उदाहरणम्—

'अमितगुणोऽपि पदार्थो दोषेणैकेन निन्दितो भवति।
निखिलरसायनराजो गन्धेनोग्रेण लशुन इव॥'

न चात्र पदार्थलशुनयोरुपमा शक्या वक्तुम्। तयोः सामान्यविशेषभा[2]वेन सादृश्यस्यानुल्लासात्। तथात्वे तु इवादिशब्दानामिव सदृशादिशब्दानामप्यलंकारेऽस्मिन्प्रयोगः स्यात्।

यथा वा—

'अतिमात्रबलेषु चापलं विदधानः कुमतिर्विनश्यति।
त्रिपुरद्विषि वीरतां वहन्नवलिप्तः कुसुमायुधो यथा॥'

अत्र त्रिपुरद्विड्वीरते अतिमात्रबलचापलयोर्विशेषौ[3]। अवलेपकुसुमायुधौ च कुमतिरित्यत्र गुणप्रधानयोः[4]।

यथा वा—

'उपकारमेव कुरुते विपद्गतः सद्गुणो नितराम्।
मूर्च्छां गतो मृतो वा निदर्शनं पारदोऽत्र रसः॥'

रूपमाह—**विशेषेति**। अन्यथा लक्षणानङ्गीकारे। **अनुल्लासादिति**। मिथो भेदाभावेन स्फुटमप्रतीतेरित्यर्थः। तथात्वे तु सादृश्योल्लासे तु। अस्योपपत्तिरग्रेऽत्रैव स्फुटीभविष्यति। इवयुतोदाहरणमुक्त्वा यथाघटितमुदाहरणमाह—**यथा वेति**। **गुणेति**। कुत्सितमतितद्विशेष्ययोरित्यर्थः। विशेषावित्यस्यानुषङ्गः। निदर्शनपदघटितमाह—**यथा वेति**। सद्गुणो विपद्गतोऽपीत्यर्थः। दृष्टान्तपदघटितस्यापीदमेवोदाहरणमिति ध्वनयितुं निदर्शनप-

---

१. इवादीनाम् अवयवावयविभावे वृत्तिर्वर्तमानता अर्थाद्बोधकता, (शक्तिर्वा) नास्तीति शङ्का। इवादिभिर्लक्षणया सोऽर्थो बोध्यत इति समाधानम्।

२ सामान्याद्विशेषस्य भेदाऽभावेन भेदसापेक्षं सादृश्यं मिथः कथमुल्लसेदित्याशयः।

३ अर्थात् अतिमात्रबल–चापले सामान्ये (अवयविभूते)। त्रिपुरद्विट्–वीरते च तद्विशेषौ (तदेकदेशौ)।

४. कुमतिरित्यत्र कुमतिविशिष्टः पुरुष इति बोधेन कुत्सिता मतिः गुण(विशेषण)भूता, (तद्विशिष्टः) पुरुषश्च प्रधानम् (विशेष्यभूतः), ततश्च विशेषणविशेष्यभूतयोः कुत्सितमति–तद्विशेष्यपुरुषयोः सामान्यभूतयोः अवलेप–कुसुमायुधौ विशेष (एकदेश) भूतौ इत्याशयः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

दृष्टान्तो वा । इवादिशब्दप्रयोगे सामान्यार्थप्राधान्यं वाक्यैक्यम्, निदर्शनादिशब्दप्रयोगे तु विशेषप्राधान्यं वाक्यभेदश्चेति विशेषः । तत्र तावत् 'अमितगुणः—' इति पद्ये क्रियाप्रधानमाख्यातमिति नयेऽमितगुणपदार्थकर्तृकमेकदोषहेतुकं निन्दाविषयीभवनं निखिलरसायनराजलशुनकर्तृकोग्रगन्धहेतुकनिन्दाविषयीभवनावयवकमिति धीः । प्रथमान्तविशेष्यकबोधवादिनां तूग्रगन्धहेतुकनिन्दाविषयीभवनाश्रयतादृशलशुनावयवकस्तादृशपदार्थ एकदोषहेतुकनिन्दाविषयीभवनाश्रय इति । तत्रापि विशेषवाक्यार्थे क्रियान्वयो मृग्यते हेत्वन्तरान्वयार्थम् । अन्यथा तादृशलशुनावयवके तादृशपदार्थ एव क्रियान्वये नोपपत्तिः स्यात् । एवं यथाशब्दस्थलेऽपि ।

दस्थाने पाठान्तरमाह—दृष्टान्तो वेति । वाशब्द एवार्थे । इवेत्यस्य तत्रेत्यादिः । सामान्यार्थप्राधान्यमिति । तस्यापि प्राधान्यमित्यर्थः । तमेव विशेषं प्रदर्शयति—तत्रेत्यादिना । तत्र तेषां मध्ये । तादृशेति । निखिलरसायनराजेत्यर्थः । तादृशेति । अमितगुणेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि धीरित्यस्यानुषङ्गः । ननु निन्दितो भवतीत्यादेरेकत्रैवोपादानात्कथमुभयत्र बोधोऽत आह—तत्रापीति । हेत्वन्तरान्वयेति । उग्रगन्धादिरूपहेत्वन्तरेत्यर्थः । अन्यथा तदनन्वये । नोपपत्तिरिति । उपपत्तिर्न स्यादित्यर्थः ।

---

१ उग्रेण गन्धेन लशुन इव एकेन दोषेण अमितगुणोपि पदार्थो निन्दितो भवतीत्यत्र अमितगुणपदार्थस्य सामान्यस्य प्राधान्यं वाक्यैक्यं च स्पष्टम् ।

२ सद्गुणशाली उपकारमेव कुरुते । मृतः पारदोऽत्र निदर्शनम्, अत्र विशेषस्य पारदस्य प्राधान्यं वाक्यभेदश्चेति स्फुटम् । इवादौ वाक्यैक्यम्, निदर्शनादिशब्दप्रयोगे वाक्यभेद इत्यादिकं शाब्दबोधे स्पष्टीकृतं ग्रन्थकृता ।

३ लशुनकर्तृकम् उग्रगन्धहेतुकं निन्दाविषयीभवनम् अवयवो यस्य, अर्थात् अमितगुणपदार्थस्य (सामान्यस्य, अवयविभूतस्य) एकदोषहेतुके निन्दाविषयीभावे रसायनराजलशुनस्य (सामान्यैकदेशभूतस्य, विशेषस्य) उग्रगन्धेन हेतुना निन्दाविषयीभावः अवयवः; एकदेशभूत इत्याशयः ।

४ अयं भावः—एकदोच्चारिताया निन्दितो भवतीति क्रियाया अन्वयो यद्यप्येकदैव प्राप्तस्तथापि विशेषवाक्यार्थे (लशुनवाक्यार्थे) उग्रगन्धेति हेतोरन्वयार्थं द्विवारमावर्त्यते । यद्येकवारमेव क्रियान्वयः स्यात्तर्हि—'रसायनराजलशुनावयवक (अर्थात् अमितगुणपदार्थसामान्यस्य एकदेशभूतो लशुनो यत्र) अमितगुणपदार्थकर्तृकम् एकदोषहेतुकं निन्दाविषयीभवनम्' इत्येकदा क्रियान्वये सति, एकदेश (अवयव) घटितवाक्ये क्रियाऽनन्वयात् पूर्णवाक्यार्थस्योपपत्तिर्न स्यादित्याशयः ।

५ पाठान्तरं ब्रुवतोपि नागेशस्य सेयं व्याख्या भ्रमाख्या । 'निदर्शनं पारदोऽत्र रसः' इति पाठस्य स्थाने 'दृष्टान्तः पारदोऽत्र रसः' इति पाठान्तरं स्वीकृत्यापि 'वाशब्द एवार्थे' इत्यस्य कोऽर्थः ?

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

उपकारमेवेत्यत्र तु विपद्गताभिन्नः सद्गुण उपकारानुकूलकृतिमानिति पूर्ववाक्यार्थः, अत्रास्मिन्नर्थे मूर्च्छां गतो मृतो वा पारदो निदर्शनमेकदेश इत्युत्तरवाक्यार्थे गुण[1] इति केषांचित्। इतरेषां तु तादृशकर्तृका तादृशक्रियेति पूर्ववाक्यार्थे[2] तादृशः पारद एकदेश इति। प्रधानावयवस्येव[3] गुणावयवस्यापि विशिष्टार्थावयवत्वात्, घटमानयेत्यत्र नीलघटवत्।

'अर्थिभिश्छिद्यमानोऽपि स मुनिर्न व्यकम्पत।
विनाशेऽप्युन्नतः स्थैर्यं न जहाति द्रुमो यथा॥'

अत्र दधीच्यालम्बनायां तदीयलोकोत्तरचरितस्मरणोद्दीपितायामेतत्पद्यप्रयोगानुभावितायामेतत्पद्यनिर्मातृगतायां रतौ प्रधानीभूतायामर्थ्यालम्बनस्तत्कृतयाच्ञाश्रवणोद्दीपितो गात्रच्छेदाभ्यनुज्ञानानुभावितो धृत्या संचारिभावेन पोषितो मुनिगत उत्साहो गुणः[4]। तत्र चाध्यर्धतृतीयचरणगत-

---

पद्यस्थात्रेत्यस्यार्थमाह—**अस्मिन्निति**। केषांचिन्नैयायिकानाम्। इतरेषां च वैयाकरणानाम्। **तादृशेति**। विपद्गताभिन्नसद्गुणकर्तृकोपकारक्रियेत्यर्थः। पद्यस्थात्रेत्यस्यार्थमाह—**पूर्ववाक्यार्थ इति**। मूर्च्छां गतादिरूपः पारदः पूर्ववाक्यार्थस्यावयव इत्यर्थः। ननु क्रियारूपस्य पूर्ववाक्यार्थस्य कथं द्रव्यरूपः पारदोऽवयव इत्यत आह—**प्रधानेति**। **घटमानयेति**। कर्मणः सर्वमते गुणत्वादित्यर्थः। नीलघटवदिति चिन्त्यमिति कश्चित्। अत्रोदाहरण एकवाक्यतासत्त्वेऽपि वाक्यैकवाक्यता पूर्वस्माद्विशेषः। पूर्वत्र तु पदैकवाक्यतैवेति बोध्यम्। स दधीचिः। नन्वेवं कथमलंकारत्वमत आह—**तत्र चेति**। रतावित्यर्थः। उत्कर्षकतयेत्यत्रास्यान्वयः। **अध्यर्धेति**। अर्धाधिकस्तृतीयचरणो यस्मिं-

---

१ गुणः गुणीभूतः। अर्थात् विशेष(एकदेश)प्रतिपादक उत्तरवाक्यार्थः प्रधानम्, सामान्य(अवयवि)प्रतिपादकः पूर्ववाक्यार्थश्च तत्र गुणीभूतः। उक्तं पूर्वं ग्रन्थकृता—'निदर्शनादिशब्दप्रयोगे तु विशेषप्राधान्यं वाक्यभेदश्च' इति।

२ अर्थात् क्रियाविशेष्यकबोधवादिनां वैयाकरणानां मते तु—तादृशकर्तृका तादृशक्रियेति पूर्ववाक्यार्थे अर्थात् विपद्गताभिन्नसद्गुणकर्तृकोपकारक्रियायां तादृशः अर्थात् मूर्च्छां गतो मृतो वा पारदः निदर्शनम्(एकदेशः)—इत्याकारकः शाब्दबोधः।

३ ननु उत्तरस्य विशेषवाक्यार्थस्यैकदेशः पारदः पूर्ववाक्यार्थस्य (क्रियाविशेष्यकबोधवादिनाम्) कथमेकदेश इति शङ्का। घटमानयेति वाक्यस्य यथा घटोऽवयवः, एवं प्रधाने घटे समवेततया गुणीभूतो नीलगुणोऽप्यवयवः। एवमेव पूर्ववाक्यार्थस्य यथा उत्तरवाक्यार्थोऽवयवस्तथा तद्वाक्यावयवः पारदोऽप्येकदेश इति समाधानम्।

४ गुणीभूतः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

स्यार्थान्तरन्यासस्योत्कर्षकतया स्थितस्य विवेचनद्वारालंकरणं चतुर्थचरण-शकलगतमुदाहरणम्।

एवमेव—

'अनन्तरत्नप्रभवस्य यस्य हिमं न सौभाग्यविलोपि जातम्।
एको हि दोषो गुणसंनिपाते निमज्जतीन्दोः किरणेष्विवाङ्कः॥'

इति कालिदासपद्येऽपि बोध्यम्। अस्मिंश्चालंकारेऽवयवावयविभावबोधकस्येवशब्दादेः प्रयोगः, सामान्यविशेषयोरेकरूपे विधेयान्वयश्चार्थान्तरन्यासभेदाद्वैलक्षण्याधायक इति तत्प्रकरणे निपुणतरमुपपादयिष्यामः।

प्राञ्चस्तु "नायमलंकारोऽतिरिक्तः। उपमयैव गतार्थत्वात्। न च सामान्यविशेषयोः सादृश्यानुल्लासात्कथमुपमेति वाच्यम्। 'निर्विशेषं न सामान्यं—' इति सामान्यस्य यत्किंचिद्विशेषं विना प्रकृतत्वायोगात्तादृशवि-

---

स्तद्गतस्येत्यर्थः। अत एव वक्ष्यति—**शकलेति**। **विवेचनेति**। बुद्ध्यारोहणेत्यर्थः। यस्य हिमाचलस्य। कुमारसंभवस्थं पद्यम्। नन्वेवं सांकर्येण तद्विशेषत्वस्यैवात्र संभवेन कथमलंकारान्तरत्वमत आह—**अस्मिंश्चेति**। भेदाद्विशेषात्। **तत्प्रकेति**। अर्थान्तरन्यासप्रकरण इत्यर्थः। अयमुदाहरणरूपः। नन्वेवमप्यत्रैवादीनां सामान्यविशेषभावा-

---

१ 'छिद्यमानोपि स मुनिर्न व्यकम्पत' इति विशेषस्य, 'उदारपुरुषो विनाशेपि स्थैर्यं न जहाति' इति सामान्येन समर्थनादर्थान्तरन्यासोऽयं दधीच्यालम्बनाया रतेरुत्कर्षकः (अलंकारः)। अर्थान्तरन्यासेन समर्थनीयमर्थं स्पष्टं बुद्ध्यारूढं कुर्वत्, वाचकेन यथाशब्देन चतुर्थचरणस्य खण्डे स्फुटीभवत् 'द्रुमो यथा' इत्युदाहरणं [विनश्यदवस्थापन्नत्वेऽपि स्थिरीभूतस्य उन्नतस्य (सामान्यस्य, अवयविनः) द्रुमः एकदेश इति] च अर्थान्तरन्यासस्यालंकरणमित्याशयः। [एवंविधस्थले उदाहरणेनैव गतार्थत्वे कुवलयानन्दस्वीकृतो नवीनो विकस्वरालंकारोऽनुचित इत्यर्थान्तरन्यासे प्रकटीकरिष्यमाणमाकूतं सूचितम्]

२ ननु अर्थान्तरन्यासविशेष (भेद) एव उदाहरणालंकार इति शङ्कायां द्वयोर्वैलक्षण्यमाह—उदाहरणे सामान्य-विशेषयोः एकरूपे विधेये (क्रियायाम्) अन्वयः। अर्थात् विशेषनिरूपणपक्षेऽपि पूर्वप्रतिपादितसामान्यार्थगतैव क्रिया विधेया भवति। यथा 'उपकारमेव कुरुते विपद्गतः सद्गुणो नितराम्। मूर्च्छां गतो मृतो वा निदर्शनं पारदोऽत्र रसः॥' इत्युदाहरणे विशेषस्य पारदस्य पक्षेपि 'उपकारमेव कुरुते' इति सामान्यगतक्रियैव विधेया। 'उपकारमेव कुरुते विपद्गतः सद्गुणो नितराम्। मूर्च्छां गतो मृतो वा रोगानपहरति पारदः सकलान्॥' इत्यर्थान्तरन्यासे तु पृथगुपात्त-विशेषरूपेण 'अपहरति' क्रियान्वयो भवतीत्यर्थान्तरन्यासप्रकरणे प्रतिपादितम्।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

शेषमादाय विशेषान्तरस्य सादृश्योल्लासे बाधकाभावादिवादिभिरामुखे[1] प्रतीयमानस्यापि सामान्यविशेषभावस्य परिणामे सादृश्य एव विश्रान्तेः ॥" इत्यप्याहुः ॥

इति रसगङ्गाधर उदाहरणप्रकरणम्।

साद्दश्यज्ञानोद्बुद्धसंस्कारप्रयोज्यं स्मरणं स्मरणालंकारः ॥

यथा—

'दोर्दण्डद्वयकुण्डलीकृतलसत्कोदण्डचण्डध्वनि[2]-
ध्वस्तोद्दण्डविपक्षमण्डलमथ त्वां वीक्ष्य मध्येरणम्।
वल्गद्गाण्डिवमुक्तकाण्डवलयज्वालावलीताण्डव[3]-
भ्रश्यत्खाण्डवरुष्टपाण्डवमहो को न क्षितीशः[4] स्मरेत् ॥'

यथा वा—

'भुजभ्रमितपट्टिशोद्दलितदृप्तदन्तावलं
भवन्तमरिमण्डलक्रथन पश्यतः संगरे।
अमन्दकुलिशाहतिस्फुटविभिन्नविन्ध्याचलो
न कस्य हृदयं झगित्यधिरुरोह देवेश्वरः ॥'

अनयोः पद्ययोः प्रधानीभूताया राजविषयककविनिष्ठरतेरुत्कर्षकतया

त्मकावयवावयविभावबोधकत्वेन कथं तदुल्लासोऽत आह—**इवेति**। आमुखे आदौ ॥ इति रसगङ्गाधरमर्मप्रकाश उदाहरणप्रकरणम् ॥

त्वां प्रकृतं राजानम्। **मध्येरणमिति**। रणमध्ये इत्यर्थः। वल्गन्मनोहरम्। पाण्डवमर्जुनम्। दन्तावलो हस्ती। अरिमण्डलक्रथनेति संबोधनम्। **अमन्देति**। तीक्ष्णेत्यर्थः। 'कराल' इति द्विः पाठः। झगिति झटिति। देवेश्वर इन्द्रः। रतेर्भावस्य।

---

१ निर्विशेषं न सामान्यमित्यादेः प्राचां समाधानस्यायं निर्गलितार्थः—यथा अमितगुणोपि पदार्थ इत्युदाहरणे लशुनस्य (विशेषस्य) प्रस्तावे अमितगुणपदार्थसामान्यस्य अप्रकृतस्य कीर्तनं न युज्यते इति तदन्तर्गतेन (यतो हि सामान्यगर्भेपि कश्चिद्विशेषो भवत्येव) यत्किञ्चिद्विशेषपदार्थेन सह विशेषान्तरस्य (लशुनस्य) सादृश्योल्लासे उपमा निर्बाधेति प्राचामाशयः। नन्वेतादृशस्थले इवादिना सामान्यविशेषभावः (अवयवावयविभावः) बोध्यते, ततः कथं सादृश्यमुल्लसेदिति चेत्। आदौ प्रतीयमानस्यापि सामान्यविशेषभावस्य अन्ते सादृश्ये एव पर्यवसानं भवतीति उपमायां बाधाऽभावात्।

२ ध्वनिना ध्वस्तं विपक्षमण्डलं येन तम्।

३ काण्डवलयस्य बाणसमूहस्य ज्वालावलीनां ताण्डवेन भ्रश्यत् (नश्यत्) यत् खाण्डवं तन्नामकं वनं तत्र रुष्टं पाण्डवम्।

४ 'क्षितीश!' 'इति संबोधनपाठे तु–हे क्षितीश त्वां वीक्ष्य पाण्डवं को वा ... न स्मरेदित्यर्थः।

CCO. Vasishtha Tripathi Collection. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha